

ဝံရွာမြို့

K-1200

ကျမ်းပြုအထောက် ကမ္ဘာ့အထောက်

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး

ပြုစုရေးသားတော်မူသော

ဝေပေးပုံနှိပ်

သာသနာ-၂၅၅၀

ကောဇာ- ၁၃၆၈

ခရစ်-၂၀၀၆

(ဒုတိယအကြိမ်)

ဓမ္မဒီပနီ၏ အနှစ်သာရ

မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်မြတ်ကြီး၌

လစွီ၊အလစွီ၊ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်(၃)မျိုးကွဲပြားကြောင်း
လက္ခဏာများ

အလစွီ၊ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်လျှင်
မင်္ဂလာဖြစ်၊ မဖြစ် အကျိုးအပြစ်များ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား
အပြစ်စကားထိပါး ပြောဆိုသူတို့၌ ဒဏ်ဆယ်ပါး
ထိုက်၊ မထိုက်

ရဟန်းတော်တို့၏ ဝိနည်းဆိုင်ရာများ၊ လူတို့၏ဝိနည်း
ဆိုင်ရာများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အပ်သည်၊ မအပ်သည်
အကြောင်းခြင်းရာများ

စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ လေးပါးတို့၏ အသီးသီးသော
လက္ခဏာ၊ ရသ၊ ပစ္စုပ္ပန် ၊ ပဒဋ္ဌာန်တို့နှင့်တကွ
အင်္ဂါလက္ခဏာများ

သံဃိကဒါနမျိုးတို့၏သရုပ်အဓိပ္ပါယ်နှင့်လှူနည်းလှူပုံ
အမျိုးမျိုးတို့ကို အဘိယာစက ပဋ္ဌာတစ်ဆယ့်သုံးခု
အမေးအဖြေနှင့်တကွ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး
ကိုယ်တော်တိုင် ဖြေကြားထားသော စာအုပ်။

တစ်ပြည်လုံးဖြန့်ချိရေး

မိခင်ဧရာဝတီစာအုပ်တိုက်

တိုက်(၄) အခန်း(၄၀၂) ကျိတော် အိမ်ရာ၊ အထက်ပုဋ္ဌန်တောင်လမ်း၊မကြီး၊ကမ္ဘောဇဘာသာအနီး၊ ရန်ကင်းမြို့၊
ဖုန်း-၀၁-၇၀၀၄၃၁၊ ၀၉-၅၀-၁၅၆၁၃

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဖြန့်ချိရေး
မိခင်ဧရာဝတီစာအုပ်တိုက်

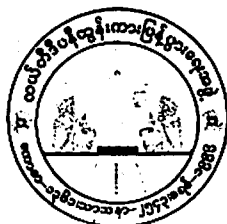

ရွှေကျင်သာသနာပိုင်
 မဟာဝိသုဒ္ဓါရာမဆရာတော်ဘုရားကြီးတိုက်တွန်းတော်မူ၍
 မုံရွာမြို့၊
 လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး
 ဖြေကြားရေးသားသော

ဓမ္မဒီပနီ

၆၂၆

ဩဝါဒကထာ

မိခင်စာအုပ်တိုက် (၅၈)

လယ်တီရောင်ခြည်ကွန်ပျူတာ၊ မဟာလယ်တီ၊ မုံရွာ။

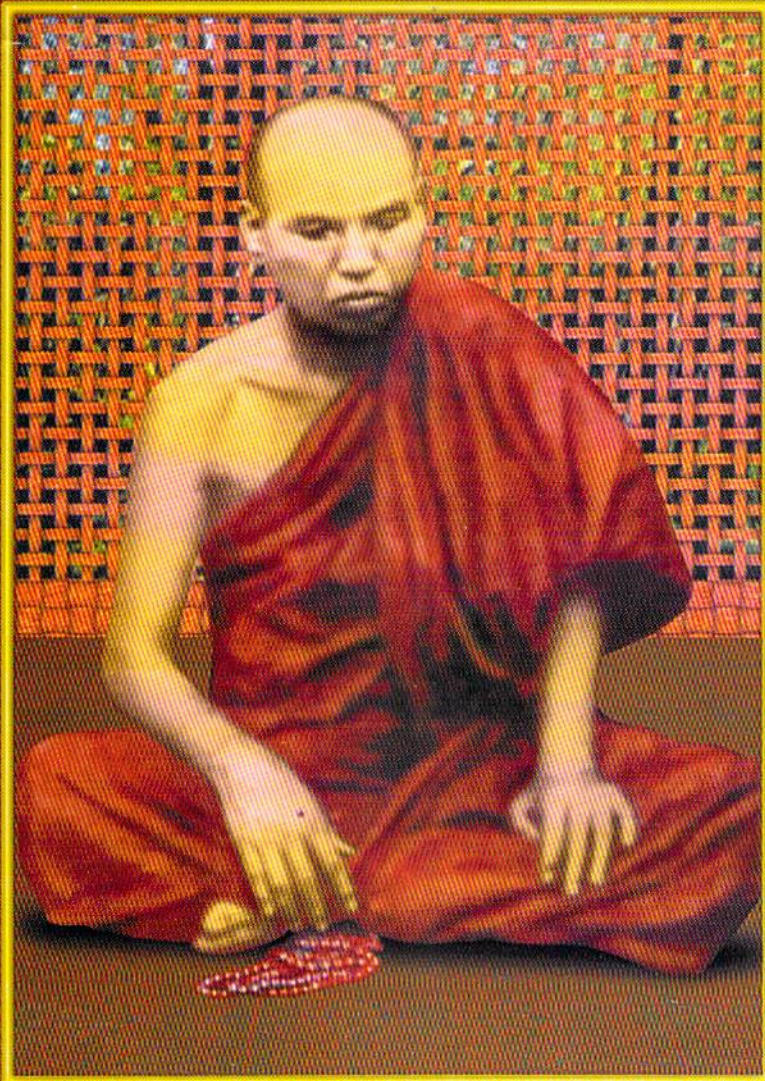

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုအမှတ်	၃၂၀၁၁၀၅၀၃
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်	၃၂၀၅၈၀၀၆၁၀
တန်ဖိုး	၁၀၀၀ ကျပ်
အုပ်ရေ	၁၀၀၀
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်ချယ်ရီသိန်း၊ (မြ-၀၃၉၈၁)
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်	ဒုတိယအကြိမ်
စီစဉ်သူ	မိခင်ဧရာဝတီစာအုပ်တိုက်မိသားစု
ကွန်ပျူတာစာစီ	လယ်တီရောင်ခြည်ကွန်ပျူတာ
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း	ကိုအောင်ကိုမင်း (Eagle)
အတွင်းဖလင်	ကိုအောင်ခင်ဦး
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်	ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက် (၀၅၄၁၇)
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမောင်မောင်အုန်းအဖွဲ့

ပြန်ချိရေး မိခင်ဧရာဝတီစာအုပ်တိုက်
 တိုက်အမှတ် (၄)၊ အခန်းအမှတ် (၄၀၂)၊ ကြို့တော်အိမ်ရာ၊
 နိုင်ငံတကာကုန်သွယ်မှုဗဟိုဌာနနှင့် ကမ္ဘောဇဘဏ်အနီး
 အထက်ပုဇွန်တောင်လမ်းမကြီး၊ ရန်ကုန်မြို့။

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဒီလင်ခေါ် “စာပေပါရဂူ” ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ

ကျေးဇူးတော်ရှင် ပဌမ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးပုံ

လယ်တီဒီပနီ ထွန်းကား ပြန်ပွားရေးအဖွဲ့၏ အမှာစာ

ဗုဒ္ဓဘုရားပွင့်တော်မူရာအခါ

ဗုဒ္ဓဘုရား ပွင့်တော်မူ၍ ၄၅-ဝါ တိုင်တိုင် တရားတော်များကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပြီး ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူသွားပါသော်လည်း ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့် “တရားတော်များ” ကိုပင် ဘုရားအရာ၌ ထားတော်မူခဲ့သဖြင့် ယခုအခါ ဗုဒ္ဓဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အခါကဲ့သို့ပင် ရှိနေပါသည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး

အကျွန်ုပ်တို့ ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး သည် ဘုရားကိုယ်စား “ဘုရား” အမည်တော်ရ ဓမ္မစေတီ၊ ခက်ခဲ နက်နဲ လှသော ပိဋကတ်တော်မှ ထုတ်နုတ်၍ လူအများ ဓမ္မအရသာ ခံစားနိုင် ရန် ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်နှင့်အညီ ဒီပနီကျမ်းပေါင်း တစ်ရာကျော် ရေးသား၍ ဤကမ္ဘာအား ဝိဇ္ဇာဓာတ် အလင်းရောင် ပြန့်စေတော်မူခဲ့ သည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရား၏ ဆန္ဒတော်

ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ရေးသား ထားသော ကျမ်းစာများကို ပြည်တွင်းပြည်ပ ပြန့်နှံ့စေလိုသော ဆန္ဒရှိ တော်မူခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘုရား၏ တရားတော်များကို ဘာသာ အဖျိုးဖျိုးပြီး ဝိုက်နှိပ်ကြကာ ကမ္ဘာသို့ပြန်ရန် အချိန်ရောက်ပြီဟု နိုင်ငံခြား ဗုဒ္ဓဘာသာအသင်းကြီး၌ သြဝါဒပေးတော်မူခဲ့သည်။

လယ်တီဒီပနီ ထွန်းကားပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

စစ်ကိုင်းတိုင်း မုံရွာမြို့ မဟာလယ်တီကျောင်းတိုက်ကြီး၏ ပဓာန နာယက နဝမလယ်တီဆရာတော် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ လယ်တီဘဒ္ဒန္တ ကေလာသ၊ ရန်ကုန်မြို့ နဂလှိုက်ဂူ ဘုရားကုန်းမြေ ကလေးဝတောရ စာသင်တိုက်၏ ပဓာနနာယက နယ်စပ်ဒေသနှင့် တိုင်းရင်းသား ဖွံ့ဖြိုးရေး ဘုန်းတော်ကြီးသင်ပညာရေး အလယ်တန်းကျောင်း ကျောင်းအုပ် စမ်းချောင်း လယ်တီပိပဿနာကျောင်းတိုက်၊ လှည်းကူး လယ်တီတောရ ကျောင်းတိုက်တို့၏ ပဓာနနာယက နိုင်ငံတော် သံဃာမဟာနာယက ဒွိပိဋကဓရ ဒွိပိဋကကောဝိဒ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ လယ်တီဘဒ္ဒန္တ ဇာဂရာဘိဝံသ ဆရာတော်တို့ ဦးဆောင်ပြီး လယ်တီ နိကာယဝင် ဆရာတော်ကြီးများနှင့် လူပညာရှိများ စုပေါင်းလျက် လယ်တီဒီပနီ ထွန်းကားပြန့်ပွားရေးကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ပါသည်။

ဆန္ဒတော်ဖြည့်

ဖွဲ့စည်းထားသော လယ်တီဒီပနီ ထွန်းကားပြန့်ပွားရေး အဖွဲ့သည် ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဆန္ဒတော်ကို ဖြည့် နိုင်ရန် မိခင်ဓရာဝတီစာအုပ်တိုက်အား ဒီပနီကျမ်းစာများကို ရိုက်နှိပ် ရန် ခွင့်ပြုသဘောတူခဲ့ပါသည်။

လယ်တီဒီပနီ ထွန်းကား ပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

ဝေနေယျများအတွက်သာလျှင်

ကျမ်းပြုအကျော် ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီဆရာတော် ဘုရား ကြီး၏ ကျမ်းစာများကို ရှေးယခင်ကပင်စ၍ယခုအထိ ပုံနှိပ်တိုက်ပေါင်း၊ စာအုပ်တိုက်ပေါင်းများစွာက ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့ကြပါသည်။ မိမိတို့၏ မိခင်ဧရာဝတီ စာအုပ်တိုက်ကလည်း စာအုပ်ပေါင်းများစွာကို စက္ကူဖြူချောနှင့် ဖတ်ရှုသူများ ကြာရှည်ဖတ်ရှုအသုံးပြုနိုင်အောင် စံနစ်တကျ သေသေသပ်သပ်နှင့် ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေပေးခဲ့ပါသည်။ တရားစာသားများ၊ သတ်ပုံများ မှားယွင်းမှုမရှိအောင်လည်း စာတည်းအဖွဲ့ဝင်များက တတ်နိုင်သမျှ ဂရုစိုက်ခဲ့ကြပါသည်။

ဤသို့ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိပေးခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရသနည်း ဆိုသော် စာရှုသူများအနေနှင့် ဆရာတော်ကြီး၏ သန့်စင်ပြင်ဆင်ပြီး တရားတော်များကို ဖတ်ရှုကျင့်သုံးခြင်း၊ စာအုပ်များကို ကြာရှည်သိမ်းဆည်းထားနိုင်ခြင်းအပြင် တန်ဖိုးနှုန်း သက်သာခြင်းတို့ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမူ ဆရာတော်ကြီး၏ရှားပါး စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စာအုပ်အဟောင်းတန်းတွင် သွားဝယ်လျှင် ဆွေးမြေ့နေသောစာရွက်ပါများနှင့် စာအုပ်အဟောင်းကို ရံခါ သောင်းနှင့်ချီ၍ ပေးဝယ်ကြရသည်။ မိမိတို့တိုက်က သိန်းပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးမြုပ်နှံ၍ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိ ပေးခြင်းကြောင့် သန့်စင်ပြီးတရားတော်များကို ကြာရှည်ခံသေသပ်သော စာအုပ်ပုံစံ၊ သင့်လျော်သောတန်ဖိုးနှုန်းနှင့် သက်သာစွာဝယ်ယူရရှိနိုင်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ စာဖတ်ပရိသတ်များ၏ ကျေးဇူးတင်စကားကိုကြားရ၍ ပီတိကိုစား အားရှိခဲ့ရပါသည်။ ဘာသာလူမှုအကျိုး ထမ်းရွက်လိုသော သဒ္ဓါစိတ်များလည်း ဆထက်တိုးပွားခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် စာအုပ်တစ်အုပ်လျှင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံငွေ သိန်း(၃၀)မှ (၅၀) အတွင်းရှိနေသော ဤတရားတော်စာအုပ်ကြီးများ စဉ်ဆက် မပြတ်ထွက်ရှိရေးမှာ ခေတ်ကာလအကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အတော်ပင် ကြိုးစားရပါသည်။ "ဗုဒ္ဓါနုဿတိ" သဒ္ဓါစိတ် ဦးထိပ်တင်၍ ကိုယ်ထူကိုယ်ထစ်နှစ်နှင့် အခက်အခဲများကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါသည်။

ဓမ္မယောသက ဦးမောင်မောင်၏ အမှာစာတွင် ပါရှိသော ပုဏ္ဏောဝါဒကမ္မဋ္ဌာန်းစာအုပ်ကို (၂၀၀၃)ခုနှစ်တွင် ဤတိုက်မှ ငွေကြေး အမြတ်အစွန်းမကြည့်ဘဲ ထုတ်ဝေပေးခဲ့ပါသည်။ ယခု "ဓမ္မခိပနိစာအုပ်" ကိုလည်း ထုတ်ဝေဖြန့်ချိရန် မုံရွာမြို့၊ မဟာလယ်တီကျောင်းတိုက်မှ ခွင့်ပြုထားခဲ့သည်မှာ (၂)နှစ်ခန့်ကြာမြင်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း အချိန် အခါသင့်မှု စောင့်နေခဲ့ရသဖြင့် တော်တော်နှင့်မထွက်နိုင်ပဲ ကြာမြင့် ခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် ဤကျမ်းစာအုပ်သည် ယနေ့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အတွက် အလွန်ပင်လိုအပ်နေသောစာအုပ်၊ သာသနာတော်ကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ ကြည်ညိုလိုကြသူများအတွက် အလွန်ပင် ရှိသင့်သော စာအုပ်ဖြစ်သဖြင့် ကျေးဇူးရှင်လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ မျက်နှာတော်ကို ဖူးမြော်ကာ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိ လိုက်ရပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ၊ အထူးသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဝေနေ ယျများ အတွက်သာလျှင်ဟူသော သဒ္ဓါစေတနာစိတ်ထား အရင်းကြီး ကြီး ထားခဲ့မှုကို စာရှုသူများ မြင်တတ်ပါစေဟု ဆန္ဒပြုလျက်

ပိခင်ဧရာဝတီ စာအုပ်တိုက်မိသားစု

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
နိဒါနကထာ	--- ၈
ဓမ္မယောသက ဦးမောင်မောင်-၏ (စာဖတ်ပရိသတ်များသို့ တိုက်တွန်းချက်)	--- ၉
ပဋိညာဉ်	--- ၁
ပထမပုစ္ဆာအဖြေ	--- ၂
ဒုတိယ တတိယ ပုစ္ဆာအဖြေ	--- ၂၃
စတုတ္ထ ပုစ္ဆာအဖြေ	--- ၄၂
ပဉ္စမ ပုစ္ဆာအဖြေ	--- ၅၇
ဆဋ္ဌမ ပုစ္ဆာအဖြေ	--- ၆၂
သတ္တမ ပုစ္ဆာအဖြေ	--- ၉၃
အဋ္ဌမ ပုစ္ဆာအဖြေ	--- ၉၆
နဝမ ပုစ္ဆာအဖြေ	--- ၁၁၂
ဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ	--- ၁၁၉
ကောဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ	--- ၁၃၃
ဒွါဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ	--- ၁၃၇
တေရသမ ပုစ္ဆာအဖြေ	--- ၁၆၆
ဩဝါဒကထာ	--- ၁၇၃

ဓမ္မဒီပနီ

အဘိယာစက ပုစ္ဆာတစ်ဆယ့်သုံးခု

အဘိယာစက ပြုသည့် ပုစ္ဆာတစ်ဆယ့်သုံးခုကား-

- ၁။ ယခုအခါ ဘုရားမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်ကြီး၌ လူနို့ အလူနို့ ဒုဿီလ ဟူ၍ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးမျိုး ကွဲပြားလျက် ရှိနေရာ ၎င်းတို့၏အသီးသီးသော အင်္ဂါလက္ခဏာတို့ကို ပါဠိအဋ္ဌကထာ ဋီကာကျမ်းတို့နှင့် တကွ သိလိုပါသည်။
- ၂။ အလူနို့ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သောကြောင့် မဆည်းကပ် မကိုးကွယ်သောသူတို့မှာ “အသေဝနာစ ဗာလာနံ” မင်္ဂလာ ဖြစ်မဖြစ်များကို အကျိုးအပြစ် ဝတ္ထုသက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါသည်။
- ၃။ အလူနို့ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်း သိလျက်နှင့် ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်သောသူတို့မှာ “ပဏ္ဍိတာနဉ္စ သေဝနာ” မင်္ဂလာ ဖြစ်မဖြစ် “သဒ္ဓိရေဝ သမာ-သေထ” စသော ဒေသနာတော်နှင့် ညီမညီများကို အကျိုးအပြစ် ဝတ္ထုသက်သေနှင့် တကွသိလိုပါသည်။
- ၄။ အလူနို့ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်းသိလျက်နှင့် ဆွမ်းစသော ဒါနဝတ္ထုတို့ဖြင့် ပူဇော်သက္ကာရပြုသော သူတို့မှာ “ပူဇာစ ပူဇနေယျာနံ” မင်္ဂလာဖြစ် မဖြစ်များကို အကျိုးအပြစ် ဝတ္ထုသက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါသည်။

နိဒါနကထာ

- ၅။ အလင်္ဂီ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်းသိလျက်နှင့် အရို အသေပြု ရှိခိုးခြင်း၊ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း၊ လက်အုပ် ချီခြင်း၊ အရိုအသေ ပြုခြင်းတို့ကိုပြုသော သူတို့မှာ “ဂါရဝေါစ” မင်္ဂလာဖြစ်မဖြစ် “ဘိက္ခုစ သီလသမ္ပန္နံ သမ္ပဒေဝ သမာစရေ” ဟု ကောသလ သံယုတ် တွင် ဟောတော်မူသည်နှင့်ညီမညီ၊ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည် ပါဏိပါတ သရဏဂုံ ထိုက် မထိုက်များကို အကျိုးအပြစ် ဝတ္ထုသက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါ သည်။
- ၆။ အလင်္ဂီ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်းသိသောကြောင့် ထို အလင်္ဂီ ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပုဂ္ဂလာဓိဋ္ဌာန် ဓမ္မာ ဓိဋ္ဌာန်တွင် တစ်ရပ်ရပ်ဖြင့် အပြစ်စကား ထိပါးပြော ဆိုသောသူတို့အပေါ်၌ ဒဏ်ဆယ်ပါး ထိုက်၊မထိုက်၊ အပြစ်လွတ် မလွတ်များကို သိလိုပါသည်။
- ၇။ အလင်္ဂီ ပုဂ္ဂိုလ်သည် သံသရာဘေးကို ကြောက်၍ ဓမ္မသံဝေဂရသဖြင့် လင်္ဂီ သူတော်ကောင်း အဖြစ်သို့ ရောက်လိုသောအခါ မည်ကဲ့သို့သော အမူအရာ ဖြင့် လင်္ဂီသူတော်ကောင်း ဖြစ်နိုင်မည့်အကြောင်းကို သိလိုပါသည်။
- ၈။ ဂဟဋ္ဌဖြစ်သူ လူတို့၏ ဝိနည်းကျမ်းဂန်များကို သင်ကြားခြင်းသည် “ဝိနယောစ သုသိက္ခိတော” ဟောတော်မူသော ဒေသနာတော်နှင့်ညီမညီများကို အကျိုးအပြစ် ဝတ္ထုသက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါ သည်။

ဓမ္မဒီပနီ

- ၉။ ပဗ္ဗဇိတဖြစ်သော ရဟန်းတော်တို့သည် လူဖြစ်သူ ဒါယကာတို့အား ဝိနည်းတရားကို ဟောကြား အပ်သည် မအပ်သည်များကိုလည်း အကျိုးအပြစ် ဝတ္ထုသက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါသည်။
- ၁၀။ စတုပါရိ သုဒ္ဓိသီလ လေးပါးတို့၏ အသီးအသီး လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပ္ပန် ပဒဋ္ဌာန်တို့နှင့်တကွ အင်္ဂါ လက္ခဏာ တို့ကို သိလိုပါသည်။
- ၁၁။ ၎င်းစတုပါရိသုဒ္ဓိ သီလလေးပါးတို့တွင် ပါတိမောက္ခ သံဝရသီလကို ကျူးလွန်သောသူ၏အပြစ်၊ စောင့်ရှောက်သောသူ၏အကျိုး၊ ကျန်သီလသုံးပါးတို့မှာ လည်း ၎င်းအတိုင်းအကျိုးအပြစ်ကို ဝတ္ထုသက်သေ နှင့်တကွ သိလိုပါသည်။
- ၁၂။ သံဃိကဒါနဓမ္မိတို့၏ သရုပ်အဓိပ္ပါယ်ကို လှူနည်း လှူပုံနှင့်တကွ သိလိုပါသည်။
- ၁၃။ ၎င်း သံဃိကဒါန တစ်ပါးတစ်ပါးကို လှူဒါန်းခြင်း နှင့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တကာတို့၏ အထွတ်အထိပ် ဖြစ်တော်မူသော သဗ္ဗညုဘုရားရှင်တစ်ပါးတည်းကို ပုဂ္ဂလိက လှူဒါန်းခြင်းသည် မည်သူ့အလှူက သာ လွန်၍ အကျိုးကြီးမည်ကို သိလိုပါသည်။
-တို့ပင်ဖြစ်ပေသည်။

နိဒါနကထာ

ဖြေရန်လွဲအပ်
တစ်ဆယ့်သုံးရပ် ပြဿနာ

*မဟာဝိသုဒ္ဓါရာမ ဆရာတော်
ဘုရားကြီးသည် မိမိထံမှောက်
ရောက်ရှိလာသော ပုစ္ဆာ

ဆယ့်သုံးရပ်ကို အပြန်အလှန်ကြည့်ရှုသုံးသပ်တော်မူပြီးလျှင်
ဤတစ်ဆယ့်သုံးရပ်သော ပြဿနာတို့သည်ကား ဖြေဆိုရန်
ခဲကပ်သော ပြဿနာများဖြစ်ပေသည်။ သာမန်အစား ပုဂ္ဂိုလ်
များနှင့် သင့်လျော်သည်ကား မဟုတ်။ ဝရဇိန်လက်နက် မိုးကြိုး
စက်ကဲ့သို့ထက်မြတ်သော ဉာဏ်အမြင်သတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော
ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့်သာ သင့်လျော်သော ပြဿနာဖြစ်ပေသည် ဟုအကြံ
တော်ဖြစ်ကာ-

၁။ လယ်တီဆရာတော်

၂။ မန်လည်ဆရာတော်

၃။ မုံရွာမြို့နယ် ကျောက်အိုင်ဆရာတော်

၄။ ပန်းတနော်မြို့ မုတ်ကျွန်းဆရာတော်

တို့ထံ မေတ္တာရပ်တိုက်တွန်းလွှာနှင့်တကွ ပေးပို့ဖြေဆိုစေ
ခဲ့ပေသည်။

ဓမ္မဒီပနီ
ကျမ်းနှစ်ဆီ

မဟာဝိသုဒ္ဓါရာမ ဆရာတော်ကြီး၏
စေတနာမေတ္တာဖြင့် ပေးပို့သော
စာလွှာကို ရရှိတော်မူသော ကျေးဇူး

တော်ရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ခက်ခဲနက်နဲလှစွာ
ဤပြဿနာကို အာဂမယုတ္တိ သဘာဝယုတ္တိဟူသော ယုတ္တိ
နှစ်ပါးတို့ဖြင့် ထင်ရှားမြင်သာ မြန်မာဘာသာစကား အသွား

ဓမ္မဒီပနီ

အလာ ညက်ညောစွာဖြင့် ရေးသားဖြေဆို ပေးပို့တော်မူခဲ့ပေသည်။ ဤသို့ရေးသားဖြေကြားခဲ့သည့် အဖြေလွှာသည်ပင် ဓမ္မဒီပနီအမည်ဖြင့် ယနေ့တိုင်ကျော်ကြား ထင်ရှားလျက် ရှိပေသည်။

ဝဇီရူပမ ဗျာကရဏ ကျေးဇူးတော်ရှင် မန်လည်ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးကလည်း ပရိ

ယတ် ပဋိပတ် နှစ်ရပ်ကဲ့လို့ စွယ်စုံတတ်သိ ကဝိပြောင်မြောက် ပါမောက်တစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူသည့်အားလျော်စွာ ပါဠိ အဋ္ဌကထာ ဋီကာ အနု မဓု ယောဇနာ ကျမ်းပေါင်းများစွာမှ သဘာဝ အနှစ်ချုပ်တို့ကို ညစ်ထုတ်ယူငင်ကာ ဖြေကြားပေးပို့တော်မူခဲ့ပေသည်။ ဤသို့ရေးသားဖြေကြားသည့် အဖြေလွှာသည်ပင် ဝဇီရူပမ ဗျာကရဏ ကျမ်းဟု ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ပေသည်။

ကျောက်အိုင်ဆရာတော် မုတ်ကျွန်းဆရာတော်တို့ကလည်း ဉာဏဝဇီရခဂ္ဂ အရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်တွေ ဖြစ်ပေရကား အဖြေလွှာရေးသားပေးပို့ကာ ကျမ်းတစ်စောင် တစ်ဖွဲ့စီ ထွက်ခဲ့ကြမည်မှာ မလွဲကေန် အမှန်ပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယင်းကျမ်းတို့၏ အမည်ကို ဤနေရာ၌ ထည့်သွင်းဖော်ပြမှု ပြုသင့်သော်လည်း ယင်းကျမ်းစုတို့ကို မတွေ့မမြင်ခဲ့ရသောကြောင့်သာ ထည့်သွင်းဖော်ပြမှု မပြုနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ငါးကြိမ်မြောက်လာ ဤဓမ္မဒီပနီအမည်ရှိသော ကျမ်း
ဤကျမ်းစာ စာမွန်သည်ကား-မြန်မာတိုင်း
သား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်

နိဒါနကထာ

စင်များ၏ အသိအမြင်နှင့် အံဝင်ဝင်ကျဖြစ်ကာ များစွာနှစ်ထောင်းအားရ ရှိကြပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း-

- ၁။ ဟံသာဝတီ ပုံနှိပ်တိုက်၊ ပထမအကြိမ်၊ ဒုတိယစစ်မဖြစ်မှီ
- ၂။ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ ပုံနှိပ်တိုက်၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ စစ်ပြီးစ၊
- ၃။ ဟံသာဝတီ စာအုပ်တိုက်၊ တတိယအကြိမ်၊ ၁၉၅၃-ခု
- ၄။ စာပေလောက စာအုပ်တိုက်၊ စတုတ္ထအကြိမ်၊ ၁၉၈၀-ခု။

ဤသို့လေးကြိမ်တိုင်တိုင် ပုံနှိပ်ဖြန့်ချိခဲ့သော်လည်း လုံလောက်သည်မရှိပဲ ဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍-

- ၅။ လယ်တီရောင်ခြည်ကွန်ပျူတာစာပေ မဟာလယ်တီတိုက်၊ မုံရွာမြို့မှ လယ်တီအရှင်ကေလာသ (အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ) နဝမ ပဓာနနာယက ဆရာတော်နှင့် ဦးဗိုလ်မောင် (သာသနဓဇသိရိပဝရဓမ္မာစရိယ) တို့က သုတ်သင် ပြင်ဆင်လျက် အရှင်နန္ဒိသေန စသော ကွန်ပျူတာစာပေအဖွဲ့တို့က ကြီးမှူးဆောင်ရွက်ကာ-
----- စာအုပ်တိုက်မှ ပဉ္စမအကြိမ် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိအပ်ပေသတည်း။

ဓမ္မဒီပနီ

စတုတ္ထအကြိမ်ရိုက်မှ
 ဓမ္မယောသက ဦးမောင်မောင်-၏
 ဇာပတ်ပရိသတ်များသို့ တိုက်တွန်းချက်

နေအရုဏ်မတက်မီ ဆွမ်းခံခြင်း၊ ဆွမ်းလောင်းလှူခြင်း ကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဝါတွင်းကာလ သံဃာဒါန အရုဏ်ဆွမ်းလောင်း အသင်းများသို့ လွန်ခဲ့သည့်နှစ် ၁၃၄၀-ပြည့် ဝါဆိုဦးကာလ သတိပေးနှိုးဆော်စာများကို ဓမ္မဒါနအဖြစ် ပေးပို့ဖြန့်ဝေခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့ ရပ်ကွက်အသီးသီးမှ အရုဏ် ဆွမ်းလောင်းအသင်းများ၏ အတွေ့အကြုံအရ ဆွမ်းခံ ပုဂ္ဂိုလ် အချို့၏ အပြုအမူတို့မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ ပညတ်ချက် ဝိနည်း ဥပဒေတော်ကို သွေဖီရာရောက်ကြောင်း ဤသတိပေး နှိုးဆော် စာတွင်ဖော်ပြခဲ့ရာ မုံရွာမြို့ ဦးညီညီ (ဘီ-အေ) မှ တဆင့် မဟာ လယ်တီတိုက် ဝန္တဝါစကကျောင်း နာယကဆရာတော် လယ်တီ ဦးကေလာသ (သာသနဓဇဓမ္မာစရိယ၊ ဝိနယပါဠိပါရဂူ) ထံမှ ၂၄-၂-၇၉ နေ့စွဲဖြင့် စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာပါသည်။ ဆရာတော်၏စာတွင်...

ဒကာကြီး။ ။ သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတော်များနှင့် သာသနာတော်ကြီးအတွက် အဖက်ဖက်မှနေ၍ ကူညီအားပေး နေကြသော လူဒါယကာတို့သည် (ကိုင်းလည်းကျွန်းမှီ၊ ကျွန်းလည်းကိုင်းမှီ) ဆိုသောစကားကဲ့သို့ ဆရာနှင့်ဒကာ၊ ဒကာနှင့် ဆရာတို့သည် အချင်းချင်း အညမည ပစ္စည်းတပ်၍ ပြုလုပ်

ဆောင်ရွက်ကြမှသာလျှင် သာသနာတော်ကြီးသည် မြော်လင့်
ထားကြသည့်အတိုင်း တိုးပွားစည်ပင်လျက် ငါးထောင်ကြာရှည်
တည်တံ့နိုင်ပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ ဝါသနာဘာဂီ ဆက်တိုင်းမီ ဟူသော စကားပုံ
ကဲ့သို့ ဝါသနာအလျောက် အဆင်မပြေသော သံဃာတော်
အနည်းငယ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လျှင်လည်း အပြစ်မရှုပဲ ကုသိုလ်မှု
ကိုသာ အာရုံပြု၍ သီဟိုဠ်ကျွန်း သဒ္ဓါတိဿမင်းကြီး၏ ထုံးကို
နှလုံးမူ၍ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါ၏။ သို့မှသာ
ဆရာနှင့်ဒကာ ပြေလည်စွာဖြင့် သာသနာတော် တိုးပွား စည်ပင်
ကြောင်း ကောင်းစွာ အားထုတ်နိုင်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း အကြံပေး
အပ်ပါသတည်း။

မှတ်ချက်။ ။ သီဟိုဠ်ကျွန်း သဒ္ဓါတိဿမင်းကြီး၏
အကြောင်းအရာကို ကျေးဇူးရှင်လယ်တီ
ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ “ဓမ္မဒီပနီ”
စာမျက်နှာ ၅၁-တွင်ကြည့်ပါဟူ၍ ဖော်
ပြပါရှိ၏။

စာရေးသူထံတွင် လယ်တီဒီပနီကျမ်းပေါင်း ၄၀-ခန့်ရှိ၏။
သို့သော် ဤမည်သော ဓမ္မဒီပနီကျမ်းစာအုပ်ကား မပါရှိချေ။
သို့အတွက် ဆရာတော် လယ်တီဦးကေလာသ ရည်ညွှန်းသော
ဓမ္မဒီပနီကျမ်းစာအုပ်ကို လက်ဝယ်ထားရှိနိုင်ရန် ရှာပုံတော်
ဖွင့်ရ၏။ ရန်ကုန် မန္တလေးရှိ ပိဋကတ်စာအုပ်ဆိုင်များ၊ ပိဋကတ်
ပုံနှိပ်တိုက်များသို့ အတော်နဲ့နဲ့ရောက်ခဲ့၏။ မေးမြန်းခဲ့၏။

ည

ဓမ္မဒီပနီ

စုံစမ်းခဲ့၏။ မရပါ။ ပြင်ပပုံနှိပ်သူ၊ ထုတ်ဝေသူ အများအပြား သာမက ကမ္ဘာအေး ဗုဒ္ဓသာသနာ အဖွဲ့ကြီးကပင်လျှင် လယ်တီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကျမ်းစာအုပ်များကို တခမ်းတနား အတော်ပင်ပြည့်စုံအောင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလျက် ရှိကြသော်လည်း ဤဓမ္မဒီပနီစာအုပ်မှာမူ ဝ၊ ကွက်၍ ကျန်နေပေသည်။

ကံအားလျော်စွာ ဟောင်းနွမ်း ညစ်ပေနေသော “ဓမ္မဒီပနီ နှင့် ပုဏ္ဏောဝါဒကမ္မဋ္ဌာန်း” အမည်ရှိသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ပုံနှိပ်တိုက် တစ်တိုက်မှ ခေတ္တငှားရမ်း ဖတ်ရှုခွင့်ရခဲ့၏။ ဓမ္မဒီပနီ တွင် သီဟိုဠ်ကျွန်း သဒ္ဒါတိဿမင်းကြီးအကြောင်းကိုသာမက လဇ္ဇီ အလဇ္ဇီ ဒုဿီလအကြောင်းအရာတို့ကို တွေ့မြင်ဖတ်ရှုရ သည်ဖြစ်ရာ သာသနာတော်၌ ကြည်ညိုလေးစားစိတ် ရှိသူတိုင်း အတွက် တကယ့်အဖိုးတန် ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်သည် အဘယ် ကြောင့်မှေးမှိန် ပျောက်ကွယ်၍ နေရပါသနည်းဟု စာရေးသူ အနေဖြင့် တွေးမိ၏။

“သာသနာတော်ကို လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်များ စောင့်ရှောက်လတ်း- အနာဂတေ သာသနံ လဇ္ဇီ ရက္ခိဿတိ” ဟူသော ရှေး မထေရ်မြတ်ကြီးများ၏ ကြွေးကြော်သံစာတမ်းကို ရန်ကုန်မြို့ ကမ္ဘာအေး လိုဏ်ဂူတော်ကြီးအတွင်း ထိပ်ဘက်နံရံကြီး၏ လက်ယာဘက် အပေါ်ထောင့်တွင် ထင်ရှားစွာ ရေးထားသည်ကို စာရေးသူ သတိပြုမိပါသည်။

လဇ္ဇီပေသလ သိက္ခာကာမ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များက သာသနာ တော်ကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းတော်မူကြ၏-ဟု ဆိုလျှင်

စာဖတ်ပရိသတ်များသို့ တိုက်တွန်းချက် ၆

အလဇ္ဇီ ဒုဿီလများက သာသနာ့တော်ကို ဖျက်ဆီးကြသည်ဟု မှတ်ယူကြရပါမည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့သည် လဇ္ဇီ အလဇ္ဇီနှင့် ဒုဿီလဟူသော ဝေါဟာရများ၏ အဓိပ္ပါယ်နှင့် အင်္ဂါရပ်များကို ကျနသေချာစွာ သိရှိထားဖို့လိုပါသည်။ မသိနားမလည်သဖြင့် အလဇ္ဇီ ဒုဿီလကို လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်၊ သီလဝန္တပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်ဖြင့် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မိပါက ယခုပစ္စက္ခဘဝမှာရော နောင် သံသရာအတွက်ပါ အကျိုးမဲ့ဖြစ်ရပြီးလျှင် သာသနာတော် အတွက်လည်း ညစ်နွမ်းပျက်စီးရာ ရောက်ပါသည်။ လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်ကို အလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်ဟု ထင်မှတ် ယူစွဲမိပါကလည်း မိမိတို့အဖို့ အပြစ် ဖြစ်တတ်ပါသည်။

သို့အတွက် ကျေးဇူးရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဤဓမ္မဒီပနီကျမ်းကို မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ဖတ်ရှုလေ့လာကြပါ သူတစ်ပါးကိုလည်း တိုက်တွန်းဆော်သြခြင်း ပြုတော်မူကြပါဟု လေးစားစွာဖြင့် မေတ္တာရပ် နှိုးဆော်အပ်ပါသည်။

သာသနာတော်ကြီး စင်ကြယ်သန့်ရှင်းရေးနှင့်
စည်ပင်ပြန့်ပွားရေးကို ရှေ့ရှုနှလုံးသွင်းလျက်

ဓမ္မဃောသက ဦးမောင်မောင်

၃၂--မဟာသုခလမ်း၊ ကျီတော်ရပ်

ပုဇွန်တောင်စာတိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၃၄၁-ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလပြည့်နေ့။ (၅၊ ၉၊ ၇၉)

ဓမ္မ ဒီပနီ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ပဋိညာဉ်

သက္ကရာဇ် ၁၂၆၃-ခု ပထမ ဝါဆိုလဆုတ် ၁၀-ရက်နေ့တွင်
အုတ်ကန်ရွာ-

- ၁။ တကောတိုက်သူကြီး မောင်ဘိုးအို၊
- ၂။ တန်ဆောင်းတကာ မောင်ရွှေလာ၊
- ၃။ ဘုရားတကာ ဦးဘော်၊
- ၄။ ကျောင်းတကာ ဆရာဇိုင်၊
- ၅။ ကျောင်းတကာ မောင်ထွတ်၊
- ၆။ ပြာသာဒ်တကာ မောင်ရွှေရေး၊
- ၇။ ရဟန်းတကာ မောင်ငယ်၊

နှင့် ၎င်းရွာဒါယကာအပေါင်းတို့ တောင်းပန် လျှောက်
ထားချက် ပုစ္ဆာ ၁၃-ရပ်ကို အစဉ်အတိုင်း သိသာထင်လင်းရုံ
အကျဉ်းမျှ ဖြေဆိုပေအံ့။

J.

ဓမ္မဒီပနီ

ပထမပုစ္ဆာအဖြေ

ယခုအခါ ဘုရားမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်ကြီး၌ လဇ္ဇီ အလဇ္ဇီ ဒုဿီလ ဟူ၍ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးမျိုး ကွဲပြားလျက်ရှိနေရာ ၎င်းတို့၏ အသီးသီးသော အင်္ဂါလက္ခဏာတို့ကို ပါဠိအဋ္ဌကထာ ဋီကာကျမ်းဂန်တို့နှင့်တကွ သိလိုပါသည်-ဟူသော ပထမပုစ္ဆာ၌ အဖြေကား--

၁။ လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်

၂။ အလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်

၃။ ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်

သုံးမျိုးရှိသည်တွင် လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်၏ အင်္ဂါလက္ခဏာကို ဤသို့ဟောတော်မူ၏။

လဇ္ဇီလက္ခဏာ-

သဗ္ဗိစ္စ အာပတ္တိ နာပဇ္ဇတိ၊ အာပတ္တိ န ပရိဂူဟတိ။

အဂတိဂမနဉ္စ န ဂစ္ဆတိ၊ ဧဒိသော ဝုစ္စတိ လဇ္ဇီ ပုဂ္ဂလော။

[ပရိဝါပါဠိတော်]

သဗ္ဗိစ္စ=ပညတ်တော်ကိုသိသောစိတ်နှင့်တကွ စေ့ဆော်၍၊
အာပတ္တိ=အာပတ်သင့်မှုကို၊ နာပဇ္ဇတိ=မလွန်ကျူး၊ အာပတ္တိ=
ပုထုဇန်ဂတိဖြင့် စွန်းငြိသောအာပတ်ကို၊ န ပရိဂူဟတိ=မဖုံးလွှမ်း၊
အဂတိဂမနဉ္စ=အဂတိတရားလေးပါးသို့လည်း၊ န ဂစ္ဆတိ=မလိုက်

ပိခင်ရောဝတီ

ပထမပုစ္ဆာအဖြေ

စား၊ ဧဒိသော=ဤသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ လဇ္ဇီပုဂ္ဂလော= လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ=ဆိုအပ်၏။

၁။ ဤအမှုကိုပြုလျှင် ဧကန်အာပတ်သင့်၏ ဟု သိလျှင် ထိုအမှုကို မပြုခြင်းသည်လည်း လက္ခဏာ တစ်ပါး၊

၂။ မသိ၍သော်လည်းကောင်း၊ သိလျက်နှင့်စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်၍သော်လည်းကောင်း၊ ပြုမိ၍ မိမိ၌ အာပတ်ရှိနေမှန်း သိခဲ့လျှင် ထိုအာပတ်ကို လျှို့ဝှက်ဖုံးလွှမ်း၍ နေ့ကူးအောင် မထားခြင်းသည် လည်း လက္ခဏာတစ်ပါး။

၃။ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာကို ဝေဖန်ရာဌာန စသည်၌ အဂတိ ဝေလးပါးသို့ မလိုက်မစား တရားသဖြင့်ပြုခြင်း သည်လည်း လက္ခဏာတစ်ပါး။

ဤသုံးပါးသော လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသောရဟန်းကို လဇ္ဇီ' ရဟန်းဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

[ပါဠိလျှောက်အဓိပ္ပာယ်။]

လဇ္ဇီလက္ခဏာပြီး၏။

-----*

ဓမ္မဒီပနီ

အလင်္ဂီပုဂ္ဂိုလ်၏ အင်္ဂါလက္ခဏာကို ဤသို့ဟောတော်မူ၏။

အလင်္ဂီလက္ခဏာ--

သဗ္ဗိစ္စ အာပတ္တိ အာပဇ္ဇတိ၊ အာပတ္တိ ပရိဂူဟတိ။
အဂတိဂမနဉ္စ ဂစ္ဆတိ၊ ဧဒိသော ဝုစ္စတိ အလင်္ဂီ
ပုဂ္ဂလော။

[ပရိဝါပါဠိတော်]

သဗ္ဗိစ္စ=ပညတ်တော်ကိုသိသောစိတ်နှင့်တကွ စေ့ဆော်၍၊
အာပတ္တိ=အာပတ်သင့်မှုကို၊ အာပဇ္ဇတိ=လွန်ကျူး၏၊ အာပတ္တိ=
ပုထုဇဉ်ဂတိဖြင့် စွန်းငြိသောအာပတ်ကို၊ ပရိဂူဟတိ=လျှို့ဝှက်
ဖုံးလွှမ်း၏၊ အဂတိဂမနဉ္စ=အဂတိတရားလေးပါးသို့လည်း၊
ဂစ္ဆတိ=လိုက်စား၏၊ ဧဒိသော=ဤသို့သဘောရှိသောပုဂ္ဂိုလ်ကို၊
အလင်္ဂီပုဂ္ဂလော=အလင်္ဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ=ဆိုအပ်၏။

- ၁။ ဤအမှုကိုပြုသော် ဧကန်အာပတ်သင့်၏ ဟုသိ
လျက် ပြုခြင်းသည်လည်း လက္ခဏာတစ်ပါး၊
- ၂။ မသိ၍သော်လည်းကောင်း သိလျက်နှင့် စိတ်ကို
မချုပ်တည်းနိုင်၍သော်လည်းကောင်း ပြုမိ၍ မိမိ၌
အာပတ်သင့်မှန်း သိခဲ့လျှင် ထိုအာပတ်ကို လျှို့ဝှက်
ဖုံးလွှမ်း၍ နေ့ကူးအောင် ထားခြင်းသည်လည်း
လက္ခဏာတစ်ပါး၊

ပထမပုစ္ဆာအဖြေ

၃။ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာကို ဝေဖန်ရာဌာနစသည်၌ အဂတိ
 လေးပါးသို့ လိုက်စား၍ မတရားသဖြင့် ပြုခြင်း
 သည်လည်း လက္ခဏာတစ်ပါး၊
 ဤလက္ခဏာ သုံးပါးတွင် တစ်ပါးပါးသော လက္ခဏာနှင့်
 ပြည့်စုံသောရဟန်းကို အလင်္ဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုအပ်၏။
 [ပါဠိလျှောက်အဓိပ္ပါယ်။]
 အလင်္ဂီလက္ခဏာပြီး၏။

-----o-----

ဤ၌--

အာဒိတော ပဋ္ဌာယ အလင်္ဂီနာမ နတ္ထိ။

[အဋ္ဌကထာ]

အာဒိတော=အရှင်ရဟန်းဖြစ်သည်မှ၊ ပဋ္ဌာယ=စ၍
 အလင်္ဂီနာမ=အလင်္ဂီမည်သည်၊ နတ္ထိ=မရှိ။

လင်္ဂီ အလင်္ဂီမည်သည် အမျိုးအရိုးနှင့် အမြဲဖြစ်၍
 နေသည်မဟုတ်၊ စိတ္တက္ခဏာကို စွဲ၍ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်
 တစ်ယောက်သည် တစ်ထိုင်တွင်းမှာပင် အလင်္ဂီလည်း ဆယ်ခါ
 မက ဖြစ်နိုင်၏။ လင်္ဂီလည်း ဆယ်ခါမက ဖြစ်နိုင်၏။

အဘယ်သို့ ဖြစ်နိုင်သနည်းဟူမူ တစ်ထိုင်တွင်းမှာပင်
 ဆယ်ခါမက ဖြစ်နိုင်သော အာပတ်ကိုသည် များစွာရှိကုန်၏။
 သူ့ဟန်ပါးတို့လည်း မသိနိုင်ကုန်၊ ထိုကုသို့သော အာပတ်တို့ကို

ဓမ္မဒီပနီ

တထိုင်တွင်းမှာပင် စိတ်စေတနာနှင့်တကွ ဆယ်ခါမက လွန်ကျူး
 ခဲ့လျှင် ဆယ်ခါမက အလင်္ဂီ ဖြစ်၏။ သင့်တိုင်း သင့်တိုင်းလည်း
 အာပတ်သင့်မှုကို ငါပြုမိပြီ၊ ပြုမိသောအမှုကိုလည်း ဒေသနာ
 ကြားမည်၊ နောက်ကိုလည်း ဤအလင်္ဂီအမှုကို ငါရှောင်ကြဉ်
 မည်ဟု လင်္ဂီဓမ္မသို့ ဆယ်ခါမက သက်ပြန်လျှင် ဆယ်ခါမက
 လင်္ဂီဖြစ်နိုင်၏။ ဤသို့လျှင် လင်္ဂီ အလင်္ဂီမည်သည် အမျိုးအရိုး
 အားဖြင့် အမြဲဖြစ်၍ နေသည် မဟုတ်။ စိတ္တက္ခဏာကိုစွဲ၍ ယခုပင်
 အလင်္ဂီ၊ ယခုပင် လင်္ဂီဖြစ်နိုင်သော သဘောမျိုးတည်း။ တစ်
 သက်လုံး အမြဲလင်္ဂီဓမ္မသို့ မသက်ပဲနေလျှင် တစ်သက်လုံးပင်
 အလင်္ဂီ အမြဲဖြစ်ရ၏။

|ဤကား “အာဒိတော ပဋ္ဌာယ အလင်္ဂီနာမ နတ္ထိ” ဟူသော
 အဋ္ဌကထာပါဠိ၏ အဓိပ္ပါယ်တည်း။|

ဤအဋ္ဌကထာပါဠိကို ထောက်၍ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အလင်္ဂီ
 ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်မှာ အလင်္ဂီစိတ် အလင်္ဂီလက္ခဏာ တင်းလင်းရှိနေဆဲ
 ခဏ၌သာ အလင်္ဂီအဖြစ်ကို ဆိုအပ်၏။ လင်္ဂီဓမ္မသို့ သက်သော
 စိတ်အခိုက်သို့ ရောက်ပေလျှင် လင်္ဂီပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်ကို ဆိုအပ်၏။

သာရတ္ထဒီပနီဋီကာ၌လည်း

အာဒိတော ပဋ္ဌာယ အလင်္ဂီနာမ နတ္ထိတိ ဣမိနာ
 ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌေ သံသယော န ကာတဗ္ဗောတိ ဒေသေတိ။
 မိန့်၏။

ပထမပုစ္ဆာအဖြေ

အာဒိတော ပဋ္ဌာယ အလဇ္ဇီနာမ နတ္ထိတိ ဣမိနာ-
 အာဒိတော ပဋ္ဌာယ အလဇ္ဇီနာမ နတ္ထိ-ဟူသောပါဠိဖြင့်၊ ဒိဋ္ဌေ
 ဒိဋ္ဌေ=မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်၌၊ ဝါ=တစ်ယောက်သော
 ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပင်လျှင် မြင်တိုင်းမြင်တိုင်းသော ခဏ၌၊ သံသယော-
 အလဇ္ဇီတာဝသံသယကို၊ န ကာတဗ္ဗော=မပြုအပ်၊ ဣတိ=ဤသို့၊
 ဒသေတိ=ပြတော်မူပေ၏။

အလဇ္ဇီမူ တင်းလင်းနှင့် တွေ့မြင်လျှင် ထိုအမှုတင်းလင်း
 ရှိနေဆဲခဏ၌သာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အလဇ္ဇီအနေနှင့် သံသယပြု
 ထိုက်၏။ အလဇ္ဇီမူကို မမြင်သောအခိုက်၌ သံသယ မပြုအပ်
 ဆိုလိုသည်။

“သဗ္ဗိစ္စ အာပတ္တိ အာပဇ္ဇတိ”၌ အာပတ်ကို လွန်
 ကျူးမှုသည် . . .

- ၁။ ပညတ်တော်ကို သိလျက်လွန်ကျူးမှု၊
 - ၂။ ပညတ်တော်ကို မသိ၍လွန်ကျူးမှု၊
 - ၃။ ဝတ္တုကို သိလျက်လွန်ကျူးမှု၊
 - ၄။ ဝတ္ထုကို မသိ၍လွန်ကျူးမှု၊
- ဟူ၍ လေးမျိုးရှိ၏။

အသားကြီးဆယ်ပါးကို ရဟန်းတို့ မစားအပ်၊ စားလျှင်
 အာပတ်သင့်စေဟု ပညတ်တော်ရှိ၏။ ဤပညတ်တော်ကို
 သိသည်ကား ပညတ်သိတည်း၊ ဤပညတ်တော်ကို မသိသည်

မဗ္ဗဒီပနီ

ကား ပညတ်မသိတည်း၊ အသားကို မြင်သောအခါ ဤအသားသည် အကပ္ပိယ အသားမျိုးဟုတ်၏၊ မဟုတ်ဟု သိခြင်း၊ မသိခြင်းသည်လည်း ဝတ္ထုသိ၊ မသိမည်၏။

ရွှေငွေစသည်တို့၌ ဤသို့ပြုလျှင် ဤသို့ဆိုလျှင် ခံခြင်း မြောက်၏၊ မမြောက် စသည်ဖြင့်အမှုကိုသိခြင်း၊ မသိခြင်းသည်လည်း ဝတ္ထုသိ၊ မသိမည်၏။

၁။ လောကဝဇ္ဇ

၂။ ပဏ္ဏတ္တိဝဇ္ဇ -

ဟူ၍ အာပတ်နှစ်မျိုးရှိ၏။

၁။ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်း အစရှိသော ပကတိပင် အကုသိုလ်မှုမျိုးဖြစ်သော အာပတ်မျိုးသည် လောကဝဇ္ဇ အာပတ်မည်၏။

၂။ မြေကိုတူးခြင်း၊ မြက်သစ်ပင်ကို ဖြတ်ခြင်းအစရှိသော ပကတိမှာ အကုသိုလ်မှုမျိုးမဟုတ်။ ဘုရားပညတ်၍သာ ဖြစ်ရသော အာပတ်မျိုးသည် ပဏ္ဏတ္တိဝဇ္ဇမည်၏။

ထိုနှစ်မျိုးတွင် လောကဝဇ္ဇ အာပတ်မျိုး၌ ပညတ်ဝတ္ထုနှစ်ပါးကိုသိလျက် လွန်ကျူးအံ့၊ အာပတ်လည်းသင့်၏။ အလဇ္ဇိလည်းဖြစ်၏။ ပညတ်ကိုပင် မသိသော်လည်း ဝတ္ထုကိုသိလျက် လွန်ကျူးအံ့၊ အချို့သောအမှု၌ အာပတ်လည်းသင့်၏။ အာပတ်

ပထမပုစ္ဆာအဖြေ

လည်းဖြစ်၏။ ပါဏာတိပါတမူ သုရာပါနမူစသည်တည်း။

အချို့သောအမှု၌ အာပတ်ပင်မသင့်၊ အာပတ်မသင့်လျှင်လည်း အလဒ္ဓိဖြစ်သည်မဆိုသာ၊ သေခံယသိက္ခာပုဒ် စသည်တည်း။

ဤသေခံယသိက္ခာပုဒ်မျိုး မဟာဝါ စူဠဝါတို့၌ လာသော သိက္ခာပုဒ်မျိုးတို့သည်ကား ပညတ်တော်ကိုမသိသော သူတို့မှာ အာပတ်လွတ်သည်များ၏။ ပညတ်တော်ကိုသိလျက် ဝတ္ထုကို မသိ၍ လွန်ကျူးမိအံ့၊ အချို့သောအမှု၌ အာပတ်သင့်၏။ အလဒ္ဓိကား မဖြစ်၊ သုရာပါနမူပေတည်း။ ဤသုရာပါန၌ ယစ်မျိုး မှန်း မသိ တစ်ခြားတစ်ပါးသော ဝတ္ထုမျိုးမှတ်ထင်၍ သောက်မိ မျိုမိသော်လည်း အာပတ်သင့်သည်သာဖြစ်၏။ အချို့သောအမှု၌ အာပတ်လည်း မသင့်၊ အလဒ္ဓိလည်း မဖြစ်၊ ပါဏာတိပါတအမူ စသည်တည်း။ ဤပါဏာတိပါတမူ၌ အသက်ရှိသောဝတ္ထုဟု မသိ၊ တစ်ခြားတစ်ပါးသော ဝတ္ထုထင်မှတ်၍ ဖျက်ဆီးမိရာ၌ အာပတ်မသင့်။

ပဏ္ဏတ္တိဝေဒ အာပတ်မျိုး၌မူကား ပညတ်ဝတ္ထုနှစ်ပါးစုံကို သိ၍ လွန်ကျူးမှ အလဒ္ဓိဖြစ်သည်။ ပညတ်ကိုသိလျက် ဝတ္ထုကို မသိ၍ လွန်ကျူးမိအံ့၊ အလဒ္ဓိမဖြစ်၊ ဝတ္ထုကိုသိလျက် ပညတ်ကို မသိ၍ လွန်ကျူးမိအံ့၊ အလဒ္ဓိ မဖြစ်၊ ပညတ် ဝတ္ထု နှစ်ပါးစုံကို

မသိ၍ လွန်ကျူးမိအံ့ အလင်္ဂီ မဖြစ်။

|ဤကား “သဒ္ဓိစ္စ အာပတ္တိ အာပဇ္ဇတိ” ဟူသောအလင်္ဂီ
အင်္ဂါ၌ သဒ္ဓိစ္စသဒ္ဓါ၏ အနက်သွားကို ပြဆိုချက်တည်း။|

“အာပတ္တိ ပရိဂူဟတိ”ဟူသော ဒုတိယအင်္ဂါ၌---

- ၁။ အာပတ်သင့်သည်လည်းဖြစ်စေ၊
- ၂။ အာပတ်သင့်သည်ဟု သိသည်လည်းဖြစ်စေ၊
- ၃။ မိမိနေရာဒဏ္ဍိအပါး၌ မိမိအကျိုးကို လိုလားသော
သဘာဂရဟန်းရှိသည်လည်းဖြစ်စေ၊
- ၄။ သဘာဂ ရဟန်းရှိ၏ဟု သိသည်လည်းဖြစ်စေ၊
- ၅။ အန္တရာယ်ဆယ်ပါးတွင် တစ်ပါးပါးမျှ မရှိသည်
လည်းဖြစ်စေ၊
- ၆။ အန္တရာယ်မရှိဟု သိသည်လည်းဖြစ်စေ၊
- ၇။ မိမိ၌ နှုတ်မြွက်ရွတ်ဆို၍ ဒေသနာကြားခြင်းငှါ
မစွမ်းနိုင်လောက်အောင် အနာရောဂါ မရှိသည်
လည်း ဖြစ်စေ၊
- ၈။ အနာရောဂါမရှိဟု သိသည်လည်းဖြစ်စေ၊
- ၉။ အရုဏ်တက်သည် တိုင်အောင် ဖုံးလွှမ်း၍ ထားလို
သော စိတ်ရှိသည်လည်းဖြစ်စေ၊
- ၁၀။ အရုဏ်တက်သည် တိုင်အောင် ဒေသနာမကြားပဲ

ပထမပုစ္ဆာအဖြေ

ဖုံးလွှမ်း၍ ထားသည်လည်းဖြစ်စေ၊

ဤအင်္ဂါဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံ၍ အရုဏ်တက်စေသည် ဖြစ်အံ့။ အရုဏ်တက်သောအခါ၌ ဖုံးလွှမ်းမှုအတွက်ကြောင့် ဒုက္ကဋ် အာပတ်လည်းထပ်မံ၍ သင့်ပြန်၏။ အလင်္ဂီလည်းဖြစ်၏။ ဤအင်္ဂါဆယ်ပါးတွင် တစ်ပါးပါးချို့တဲ့၍ အရုဏ်တက်စေသည် ဖြစ်အံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ်လည်း မသင့်၊ အလင်္ဂီလည်းမဖြစ်။

ဆိုဖွယ်အထူးကား ...

မိမိ၌ အာပတ်သင့်မှန်းသိလျက် ဒေသနာကြားရန် အကြောင်းအခွင့်စုလည်း ထင်ရှားရှိလျက် အရုဏ်မတက်မီ အတွင်း၌ ဒေသနာမကြားလိုသော ရဟန်းသည် ဒေသနာမကြား လိုသော စိတ်ဖြစ်သည့်အခါမှစ၍ ထိုအာပတ်ကို ဒေသနာ ကြားလိုသော လင်္ဂီဓမ္မသို့ မသက်သမျှ ကာလပတ်လုံး တစ်လ တစ်နှစ်စသည်ပင် ကြာသော်လည်း အလင်္ဂီအဖြစ်၌သာ တည်၏။

အာပတ်သင့်သည်ဟု သိသည်လည်းဖြစ်စေ ဟူသော ဒုတိယအင်္ဂါ၌ ဝိနည်းကျမ်းဂန်ကို မတတ်သောသူတို့အား အာပတ်သင့်သော်လည်း သင့်မှန်းသိသောအရာကား နည်းပါး၏။ မသိသောအရာကား အလွန်များပြား၏။ မသိ၍သင့်သော အာပတ်အတွက် မသိ၍ဖုံးလွှမ်းသော အာပတ်အတွက်ကား

အလဇ္ဇီမဆိုအပ်။

[ဤကား “အာပတ္တိ ပရိဂူဟတိ” ဟူသောဒုတိယအင်္ဂါအရကို ပြဆိုချက်တည်း။]

“အဂတိဂမနဉ္စ ဂစ္ဆတိ” ဟူသော တတိယအင်္ဂါ၌ . . .

- ၁။ ယော ဆန္ဒာဂတိံ န ဂစ္ဆတိ၊
- ၂။ ဒေါသာဂတိံ န ဂစ္ဆတိ၊
- ၃။ ဘယာဂတိံ န ဂစ္ဆတိ၊
- ၄။ မောဟာဂတိံ န ဂစ္ဆတိ၊

ဟူ၍ သံယိကပစ္စည်းကို ဝေဘန်ရာဌာနစသည်၌ ဟောတော်မူသည်ကို ပဓာနပြု၍ အဂတိတရားလေးပါးကို ပစ္စည်းဝေဖန်မှု စသည်နှင့်စပ်၍ ကျမ်းဂန်တို့၌ ဖွင့်ဆိုကြသည်။ အဂတိတရားသို့ လိုက်စားမှုဆိုသော်လည်း အာပတ်သင့်ကောင်းသော လိုက်စားမှုကိုယူရမည်။ ဆိုင်ရာသိက္ခာပုဒ်ကို ကျူးလွန်ကျော်နင်း၍ အာပတ်သင့်အောင် လိုက်စားမှသာ အလဇ္ဇီဖြစ်သည်ဟု ဆရာမြတ်တို့ မိန့်ဆိုကြကုန်၏။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သောသူတို့ ဝိနည်းစကား၊ သုတ္တန်စကား၊ အဘိဓမ္မာစကား ပြောဆိုကြရာဌာန၌ သူများဘက်စကား တရားလမ်းမှန် သက်သည်ကိုသိလျက် အညံ့မခံချင်သည့်အတွက် ထိုအယူ ထိုစကားကို မတရားအဓမ္မဖြစ်အောင် ပြောဆိုခြင်း၊

ပထမပုစ္ဆာအဖြေ

မိမိတို့ဘက်စကား တရားတိမ်းလွဲသည်ကိုသိလျက် အညံ့မခံ
 ချင်သည့်အတွက် မိမိတို့အယူ မိမိတို့စကားကို တရားလမ်း
 မှန်ဖြစ်အောင် ပြောဆိုခြင်း၊ ဤနည်းအတူ အာပတ္တိထင်လျက်
 အညံ့မခံချင်သည့်အတွက် အနာပတ္တိ ဖြစ်အောင်ပြောဆိုခြင်း၊
 အနာပတ္တိထင်လျက် အာပတ္တိထင်အောင်ပြောဆိုခြင်း၊ ဤကဲ့သို့
 ဝိနည်းသုတ္တန် အဘိဓမ္မာဝိဝါဒ အရာတို့၌ လိုက်စားသော
 မုသာဝါဒ အဂတိတရားမျိုးသည်လည်း အဂတိမျိုးဖြစ်၏။

[ဤကား“အဂတိဂမနဉ္စဂစ္ဆတိ”ဟူသော တတိယအင်္ဂါ
 အရကို ပြဆိုချက်တည်း]

ဤလင်္ခါ အလင်္ခါအရာ၌ ဝိနည်းကျမ်းဂန်ကို မတတ်သော
 သူတို့မှာ သီလလည်းနည်းပါး၏။ အလင်္ခါဖြစ်ရန်လည်း နည်းပါး၏။
 ဝိနည်းကျမ်းဂန်ကို တတ်သောသူတို့မှာကား ကောင်းစွာကျင့်
 သည်ဖြစ်အံ့။ သီလအလွန်ကြီးကျယ်၏။ ကောင်းစွာ မကျင့်
 သည်ဖြစ်အံ့။ အလင်္ခါဖြစ်ရန် အလွန်များပြား၏။ ဘုန်းကံလည်း
 ကြီးမား အခြွေအရံလည်းများသည် ဖြစ်အံ့။ သာသနာတော်ကို
 အကြီးအကျယ် ဖျက်နိုင်၏။ ဆီမီးညှိထွန်း၍ တိုက်ခန်းဝင်လျှိုး
 သူခိုးကြီးနှင့်တူ၏။

လင်္ခါ အလင်္ခါအင်္ဂါ အကျဉ်းပြချက်ပြီး၏။

ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်၏ အင်္ဂါလက္ခဏာကို ဤသို့ မှတ်
အပ်၏...

ဒုဋ္ဌဒေါသသိက္ခာပုဒ်၌ ပါရာဇိကကျမှုကို မြင်ခြင်း ကြားခြင်း
ယုံမှားခြင်းမရှိဘဲ ရဟန်းအဖြစ်မှ ရွှေ့လျောစေလိုသော
စိတ်သက်သက်ဖြင့် ပါရာဇိကကျရောက်သည်ကို ပြဆိုသော
စကားလုံးတို့နှင့် တစ်ပါးသောရဟန်းကို စွပ်စွဲခဲ့လျှင် စွပ်စွဲသော
ရဟန်းအား သံဃာဒိသေသ် အာပတ်ကြီးသင့်၏။ ဤကဲ့သို့သော
စကားလုံးတို့ဖြင့် စွပ်စွဲခဲ့သည်ရှိသော် ပါရာဇိက တစ်ကယ်
ကျပြီးသော ရဟန်းကိုပင် စွပ်စွဲမိသော်လည်း စွပ်စွဲသောရဟန်းမှာ
သံဃာဒိသေသ်အာပတ်ကြီး သင့်သေးသည်သာ ဖြစ်၏။ ရဟန်း
အဖြစ်မှ ရွှေ့လျောစေလိုသော စိတ်မဟုတ်၊ ရဟန်းအဖြစ်၌
အရှိန်အစော်မဲ့စေလိုသောစိတ်ဖြင့် စွပ်စွဲဆဲရေးခဲ့သည်ရှိသော်
ပါရာဇိက တကယ်ကျပြီးသော ရဟန်းကိုပင် စွပ်စွဲဆဲရေးမိ
သော်လည်း စွပ်စွဲဆဲရေးသောရဟန်းမှာ ပါစိတ်အာပတ်သင့်
သေး၏။

ပါရာဇိကကျရောက်သည်ကို ပြဆိုသော စကားလုံး
မျိုး ဆိုသည်ကား...

တွံ=သင်သည်၊ ပါရာဇိကံ=ပါရာဇိကမှုသို့၊ အာပဇ္ဇော=
ရောက်သောသူသည်၊ အသိ=ဖြစ်၏။

တွံ=သင်သည်၊ ဒုဿီလော=သီလမရှိသည်၊ အသိ=ဖြစ်၏။

ပထမပုစ္ဆာအဖြေ

တွံ=သင်သည်၊ အသမဏော=ရဟန်းမဟုတ်သည်၊ အသိ=
ဖြစ်၏။

တွံ=သင်သည်၊ အသကျပုတ္တိယော=သာဂီဝင်မင်းသား
ဘုရားသားတော်မဟုတ်သည်၊ အသိ=ဖြစ်၏။

[ဤသို့စသော စကားမျိုးသည် ပါရာဇိကကျရောက်သည်ကို
ပြဆိုသော စကားလုံးမျိုးဟူ၍ အဋ္ဌကထာတို့၌လာသည်။]

အလဇ္ဇီ ဟူသော စကားသည်ကား ပါရာဇိကကျရောက်
သည်ကို ဆိုသောစကားလည်း ဟုတ်၏။ ဒုက္ကဋ် အာပတ်သင့်
သည်ကို ဆိုသောစကားလည်း ဟုတ်၏။ ဤသို့အာပတ်
အများနှင့် ဆက်ဆံသောစကားဖြစ်၍ အလဇ္ဇီဟူသော စကားနှင့်
တစ်ပါးသောရဟန်းကို စွပ်စွဲမိသော်လည်း စွပ်စွဲသောရဟန်းမှာ
သံဃာဒီသေသ်အာပတ်ကြီးမသင့်၊ ဤသို့သော ကျမ်းဂန်ယုတ္တိကို
ထောက်၍ ပါရာဇိက ကျရောက်ပြီးသော ရဟန်းသည်သာ
ဒုဿီလမည်၏။ ဒုဿီလဆိုလျှင် ရဟန်းမှာ ပါရာဇိကကျရောက်
ပြီးသော ရဟန်းကို ဆိုသည်ဟုမှတ်အပ်၏။

ပါရာဇိကမှ ကြွင်းသော အာပတ်မျိုး သင့်ရှိသော ရဟန်းကို
ဒုဿီလရဟန်း မဆိုအပ်၊ အလဇ္ဇီအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံလျှင် အလဇ္ဇီ
ရဟန်းဟူ၍သာ ဆိုအပ်၏။

[ဤကား အလဇ္ဇီ၊ ဒုဿီလနှစ်ပါးခွဲနည်းတည်း]

ဤအရာ၌ ခပ်သိမ်းသော သိက္ခာပုဒ်တို့နှင့် ဆက်ဆံသော အကျိုးဆယ်ပါး၌ “ဒုဗ္ဗင်္ဂနံ ပုဂ္ဂလာနံ နိဂ္ဂဟာယ” ဟူသောပုဒ်၌ ဒုဗ္ဗင်္ဂနံ-ပုဒ်ကို ဒုဿီလာနံဟု အဋ္ဌကထာဖွင့်ရာ၌ ဒုဗ္ဗင်္ဂ-ပုဒ်သည် အလင်္ဂီပုဒ်၏ ပရိယာယ်ဖြစ်ရာ၏။

အလင်္ဂီသည်-

၁။ ဒုဿီလအလင်္ဂီ၊

၂။ သာမညအလင်္ဂီ - ဟူ၍ နှစ်ပါးရှိ၏။

ပါရာဇိက သိက္ခာပုဒ်အရာဖြစ်၍ ဒုဿီလ အလင်္ဂီကို အဋ္ဌကထာဖွင့်ပြလေသည်။ တစ်ပါးသော သိက္ခာပုဒ်အရာ ဖြစ်မှုကား သာမည အလင်္ဂီကို ဒုဗ္ဗင်္ဂ-ဟု ယူအပ်၏။ ဝိမတိဋီကာ ရှင်ကား ထိုဒုဿီလာနံ-ပုဒ်ကို ဝိဂြိုဟ်နှစ်ချက်ကြုံ၏။ ပါရာဇိက အရာဖြစ်အံ့၊ “ဒုဿီလာနံ-အချင်းခပ်သိမ်း သီလမရှိကုန်သော” တစ်ပါးသော သိက္ခာပုဒ်အရာဖြစ်အံ့၊ “ဒုဿီလာနံ-တစ်စိတ် အားဖြင့် ပျက်သောသီလရှိကုန်သော” ဤသို့အနက် နှစ်ချက် ယူ၏။ ဒုက္ကဋ္ဌ ဒုဗ္ဘာသီမျှပင်ဖြစ်စေ အာပတ်သင့်ခဲ့လျှင် သင့်သော အာပတ်အတွက် ဒုဿီလဖြစ်၏ဟု အဓိပ္ပာယ်ရောက်၏။ အလင်္ဂီ ဖြစ်မှုထက်ပင် ဒုဿီလဖြစ်မှု လွယ်ရာကျ၏။ ဤသို့ မသင့် မြတ်သော အနက်ရောက်ခဲ့သည်တစ်ကြောင်း “ဒုဿီလဿာတိ နိဿီလဿ၊ ဒုဿီလောတိ နိဿီလော”ဟု အဋ္ဌကထာဋီကာကြီး တို့ ဖွင့်မြဲ အရိုးအစဉ်နှင့် မညီညွတ်ခဲ့သည်တစ်ကြောင်း၊

ပထမပုစ္ဆာအဖြေ

ပါရာဇိကကျမှုကို တိုက်ရိုက်ပြနိုင်သော “အသမဏော အသကျ-
ပုတ္တိယော” ပုဒ်တို့နှင့် အတူတကွ ဒုဋ္ဌဒေါသ သံယာဒိသေသံ
သိက္ခာပုဒ်တို့တွင် ဒုဿီလသဒ္ဓါကို ပြဆိုသော အဋ္ဌကထာများနှင့်
ဆန့်ကျင်သည် တစ်ကြောင်း၊ သို့အကြောင်းများကြောင့် ထိုဝိမတိ
ဋီကာရှင် ဖွင့်ချက်ကို ဆရာမြတ်တို့ အယူ မရှိကြကုန်။

ထို့ကြောင့် ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်ဆိုသည်ကား ရဟန်းသီလ
ရဟန်းသိက္ခာဟူ၍ အဏုမြူမှုမရှိသော ပါရာဇိက ကျရောက်ပြီး
သော ရဟန်းကိုသာယူအပ်၏။ ထိုပါရာဇိကကျရောက်ပြီးသော
ရဟန်းသည်လည်း ငါရဟန်း မဟုတ်ဟု မပြောမှု၍ အကြင်မျှ
လောက် ကာလပတ်လုံး ရဟန်းကောင်းပြုလုပ်၍ တစ်ပါးသော
ရဟန်းကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်း၊ လူတို့အလှူအဒါန်းကို
ရဟန်းကောင်းအနေနှင့် ခံယူခြင်းများကိုပြုလုပ်၍နေ၏။ ထိုမျှ
လောက်သော ကာလပတ်လုံး ဒုဿီလရဟန်းဟုဆိုရ၏။ မိမိ
ကိုယ်ကို ငါရဟန်းမဟုတ်ဟု ဖွင့်၍ပြောကြားသောအခါမှစ၍
ဒုဿီလလည်း မဟုတ်ပေပြီ ရဟန်းလည်း မဟုတ်ပြီ။

ဤစကား၌ စောဒနာရန်ရှိ၏

ငါရဟန်း မဟုတ်ဟု ဖွင့်၍ ပြောကြားသောအခါမှ စ၍
ဒုဿီလလည်းမဟုတ်ပေပြီ။ ရဟန်းလည်းမဟုတ်ပြီဟု ဆို၏။
ဖွင့်၍မပြောကြားမီ ရှေးအဖို့၌ကား ထိုပါရာဇိကကျ ဒုဿီလ

ဓမ္မဒီပနီ

ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရဟန်း ဟုတ်သေးသလောဟု စောဒနာရန်ရှိ၏။ အဖြေကား ဘိက္ခုဘောကို မစွန့်သောကြောင့် ရဟန်းအရာ၌ တည်လျက်ပင် ရှိပေသေးသည်ဟုမှတ်။

ယုတ္တိကား. . .

ဒုဋ္ဌဒေါသ သံဃာဒီသေသ် အာပတ်ကြီးအရာ၌ ပြဆိုခဲ့ပြီး သောနည်းဖြင့် ပါရာဇိကကျရောက်ပြီးသော ငါရဟန်းဟူသော ပဋိညာဉ်ရှိသေးသော ထိုရဟန်းကို ဒိဋ္ဌသုတ ပရိသင်္ကီတ မရှိပဲ ပါရာဇိကမှု ပါရာဇိကစကားလုံးနှင့် စွပ်စွဲမိသောရဟန်းမှာ ရဟန်းကောင်းကို စွပ်စွဲသည်နှင့်အတူ သံဃာဒီသေသ် အာပတ်ကြီးပင် သင့်သည်။ လူ သာမဏေ ကို စွပ်စွဲမိလျှင် ဒုက္ကဋ် အာပတ်မျှသာ သင့်သည်။ ။ ဤလည်း ယုတ္တိတစ်ချက်။

လူ သာမဏေကို ဆဲရေးမိလျှင် ဒုက္ကဋ်အာပတ်သာ သင့်သည်။ ထိုရဟန်းကိုဆဲရေးမိလျှင် ရဟန်းကောင်းကို ဆဲရေး မိသည်နှင့်အတူ ပါစိတ်အာပတ်သင့်သည်။ ။ ဤလည်း ယုတ္တိ တစ်ချက်။

တစ်မိုးတစ်ရံတည်းသောကျောင်း၌ နှစ်ညဉ့်သုံးညဉ့် ထက်အလွန် လူ သာမဏေနှင့် အတူတကွအိပ်လျှင် ပါစိတ် အာပတ်သာ သင့်သည်။ ရဟန်းချင်းချင်း တစ်သက်လုံးပင် အိပ်သော်လည်း အာပတ်ပင် မသင့်။ ထိုရဟန်းနှင့် တစ်သက်လုံး

ပထမပုစ္ဆာအဖြေ

ပင် အိပ်သော်လည်း အာပတ်ပင် မသင့်။ ။ ဤလည်း ယုတ္တိ တစ်ချက်။

လူ သာမဏေ ဆန္ဒပါရိသုဒ္ဓိဆောင်လျှင် မရောက်၊ ထို ပါရာဇိကကျသော ရဟန်းဆောင်လျှင် ရောက်လာ၏။ ။ ဤ လည်း ယုတ္တိတစ်ချက်။

[ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် ရဟန်းအရာ၌တည်သေးသော အချက်များစွာ ရှိချေသည်။]

ပါရာဇိကကျပြီးဖြစ်လျက် ဘိက္ခုပဋိညာဉ် ရှိနေသည့် အတွက် ရဟန်းအရာ၌ တည်လျက်ရှိနေသည်ကား အဘယ်၏ အစွမ်းပေးနည်းဟူမူကား-

- ၁။ မြတ်စွာဘုရား အမိန့်တော် အာဏာတော်မြတ် နှင့် ပြုအပ်သော သင်္ကန်းတောင်းမှု သင်္ကန်းပေးမှု အစွမ်း၊
- ၂။ မြတ်စွာဘုရား အမိန့်တော် အာဏာတော်မြတ် နှင့် ပြုအပ်သော ဥတ်ကမ္မဝါစာမှုအစွမ်း၊ ဤနှစ်ပါး၏ အစွမ်းပေးတည်း။

မှန်၏။ သာမဏေပြုစဉ်အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားအမိန့်တော် အာဏာတော်မြတ်နှင့် ညီညွတ်စွာ သင်္ကန်းတောင်းမိ ပေးမိ ဝတ်မိလျှင်ပင် လူ့အဖြစ်ကိုလွန်ပြီ၊ သာမဏေအရာ၌ တည်ပြီ။

သရဏဂုံမယူရသေး၍ သာမဏေစင်စစ်ကား မဖြစ်သေး။ သရဏဂုံပေးသူ ရဟန်းမရှိ၍ ထိုအနေနှင့် တစ်သက်လုံး ကောင်းစွာနေ၍သွားလျှင် လူထက်အရာ အထောင်မက သာလွန်မြင့်မြတ်သော ပဗ္ဗဇိတဂုဏ်၌ တည်သောသူပင် ဖြစ်ပေလတ္တံ့။ ရဟန်းမှာလည်း ကမ္မဝါလေးကြိမ်တွင် ပထမကမ္မဝါ အကြိမ်ပြီးမြောက်လျှင်ပင် သာမဏေအဖြစ်ကို လွန်ပြီ။ ရဟန်းအရာ၌ တည်ပြီ၊ ဒုတိယအကြိမ် တတိယအကြိမ် ပြီးမြောက်ရာ၌ ဆိုဖွယ်မရှိ။ စတုတ္ထအကြိမ်မပြီးသေး၍ ရဟန်းစင်စစ်ကား မဖြစ်သေး။ စတုတ္ထအကြိမ်ကို ဖတ်ရွတ်ခွင့် မရ၍ ထိုအနေနှင့် တစ်သက်ပတ်လုံး ကောင်းမွန်စွာ နေ၍သွားလျှင်ပင် လူသာမဏေတို့ထက် အရာအထောင်မက သာလွန်မြင့်မြတ်သော ပဗ္ဗဇိတဂုဏ်၌ တည်သောသူပင် ဖြစ်ပေလတ္တံ့။ သရဏဂုံ စတုတ္ထကမ္မဝါ ပြီးဆုံးသောအခါ၌ သာမဏေစင်စစ် ရဟန်းစင်စစ် ဖြစ်လေ၏။

သာမဏေမှာ လိင်ထိုက်သောအမှုကို ပြုမိသောအခါ သရဏဂုံပျက်၏။ သာမဏေစင်စစ်ပျက်၏။ သင်္ကန်းဝတ်မှု ရှိသေးသောကြောင့် လူကားမဖြစ်သေး။ သာမဏေ အရာ၌ပင် တည်သေး၏။ သင်္ကန်းကိုစွန့်ပစ်မှ လူဖြစ်လေ၏။ ရဟန်းမှာလည်း ပါရာဇိကမှုကို ပြုမိသောအခါ ရဟန်းကောင်းစင်စစ်ပျက်လေ၏။ လူသာမဏေအဖြစ်သို့ကား မရောက်သေး။ ရဟန်းအရာ၌ပင်

ပထမပုစ္ဆာအဖြေ

တည်သေး၏။ ဘိက္ခုပဋိညာဉ်ကို စွန့်သောအခါမှ ရဟန်းအရာ ပျောက်ငြိမ်းလေ၏။

[ရဟန်းကောင်းမှာ သိက္ခာချသောအခါ ရဟန်းအရာ ပျောက်ငြိမ်းသကဲ့သို့တည်း။]

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားအမိန့်တော် အာဏာတော်မြတ် ၏ အစွမ်းကြောင့် ထိုပါရာဇိကကျရောက်ပြီးသော ရဟန်းသည် ဘိက္ခုပဋိညာဉ်ကို မစွန့်သမျှကာလပတ်လုံး ရှေး၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ယုတ္တိစုံအတိုင်း ရဟန်းအရာ၌ တည်သေးသည်ကို သိအပ်၏။ ထိုအခါ၌သာ ဒုဿီလအဖြစ်လည်းတည်၏။ ဘိက္ခုပဋိညာဉ်ကို စွန့်ပေမူကား ရဟန်းလည်း မဟုတ်ပြီ၊ ဒုဿီလလည်းမဟုတ်ပြီ၊ ဘိက္ခုပဋိညာဉ်ကိုပင် စွန့်သော်လည်း သင်္ကန်းကိုမစွန့်သေးလျှင် လူဖြစ်သည် မဆိုရသေး။

ဤအရာ၌ ထိုဒုဿီလရဟန်းကို အမူလက ပါရာဇိကမှုဖြင့် စွပ်စွဲဆဲရေးမိသည်ရှိသော် ရဟန်းကောင်းကို စွပ်စွဲဆဲရေး မိသည်နှင့်အတူတူပင်၊ ရဟန်းတို့မှာ ကြီးစွာသော အာပတ်အဖြစ် သင့်ရောက်သည်ကိုထောက်၍ လူသီလဝန္တကို စွပ်စွဲဆဲရေးမိ သည်ထက် ရဟန်းဒုဿီလကို စွပ်စွဲဆဲရေးမှုသည် အဆများစွာ သာလွန်၍ အပြစ်ကြီးကျယ်ရန် အခွင့်ကို သိသင့်လှလေ သတည်း။ အကြောင်းမူကား ဘိက္ခုပဋိညာဉ်ကို မစွန့်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဥတ်ကမ္မဝါဟူသော ဘုရားစက်ရိပ်၊ တရား

စက်ရိပ်၊ သံဃာစက်ရိပ်တို့မှ မလွတ်သေး၊ ထိုစက်ရိပ်တို့ တည်ရှိ
သေးလေသောကြောင့်တည်း။

ထိုစက်ရိပ်တို့သည်ကား ထိုဒုဿီလရဟန်းကို ကယ်
ဆယ်ဘို့ မဟုတ်ကုန်ပြီ၊ ထိုဒုဿီလရဟန်းကိုလည်း အပြစ်လေး
သည်ထက် လေးစေဘို့၊ ထိုဒုဿီလအား ပြစ်မှားသော သူတို့
ကိုလည်း အပြစ်ကြီးစေဘို့၊ ထိုစက်ရိပ်တော်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို
သိမြင်ကြည်ညို၍ ရိုသေသမှုပြုနိုင်သောသူတို့အား အကျိုးများ
စေဘို့သာ ဖြစ်ကုန်၏။

[ဤတွင်ရွှေကား ဒုဿီလ၏အင်္ဂါလက္ခဏာကို ပြဆိုချက်ပြီး၏။]

ပထမပုစ္ဆာ အဖြေပြီး၏။

-----*

ဒုတိယ တတိယ ပုစ္ဆာအဖြေ

၂။ အလဇ္ဇီ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သောကြောင့် မဆည်းကပ် မကိုးကွယ်သောသူတို့မှာ “အသေဝနာ စ ဗာလာနံ” မင်္ဂလာ ဖြစ်၊မဖြစ်များကို အကျိုးအပြစ် ဝတ္ထုသက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါသည်။

၃။ အလဇ္ဇီ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်းသိလျက်နှင့် ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်သောသူတို့မှာ “ပဏ္ဍိတာနဉ္စ သေဝနာ” မင်္ဂလာဖြစ်၊မဖြစ် “သဗ္ဗိရေဝ သမာသေထ” စသော ဒေသနာတော်နှင့် ညီမညီများကို အကျိုးအပြစ် ဝတ္ထုသက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါသည်။

ဟူသော ပုစ္ဆာနှစ်ရပ်ကို ပေါင်း၍ဖြေဆိုအံ့။

ဤပုစ္ဆာတို့၌ အလဇ္ဇီ ဒုဿီလကို ဇာတ်တည်၏။ မင်္ဂလာ သုတ်၌ ဗာလ ပဏ္ဍိတကိုဟော၏။ “သဗ္ဗိရေဝ သမာသေထ”၌ သပ္ပရိသ အသပ္ပရိသကိုဟော၏။ ထို့ကြောင့်-

ဓမ္မဒီပနီ

၁။ သုသီလ... ဒုသီလ... တစ်စုံ၊

၂။ ဗာလ... ပဏ္ဍိတ... တစ်စုံ၊

၃။ သပ္ပရိသ... အသပ္ပရိသ... တစ်စုံ၊

ဤသုံးစုံတို့၏ လက္ခဏာအထူးကို ရှေးဦးစွာခွဲခြမ်း၍
သိအပ်၏။

စတ္တာလီသနိပါတ် သရဘင်္ဂဇာတ် ပါဠိတော်မြတ်၌
ဤသုံးပါးတို့၏ လက္ခဏာအထူးကို ဟောတော်မူသည်။

ကထံ ဝိဓံ သီလဝန္တံ ဝဒန္တိ၊

ကထံ ဝိဓံ ပညဝန္တံ ဝဒန္တိ။

ကထံ ဝိဓံ သပ္ပရိသံ ဝဒန္တိ၊

ကထံ ဝိဓံ နော သိရီ ဇဟာတိ။ ။

[သိကြားမင်း၏ အမေးပုစ္ဆာလေးချက်။]

၁။ ကထံ ဝိဓံ = အဘယ်သို့သဘောရှိသောသူကို၊
သီလဝန္တံ = သီလရှိသောသူဟူ၍၊ ဝဒန္တိ = ပညာရှိတို့
ဆိုကြပါကုန်သနည်း။

၂။ ကထံ ဝိဓံ = အဘယ်သို့သဘောရှိသောသူကို၊
ပညဝန္တံ = ပညာရှိသောသူဟူ၍၊ ဝဒန္တိ = ပညာရှိတို့
ဆိုကြပါကုန်သနည်း။

၃။ ကထံ ဝိဓံ = အဘယ်သို့သဘောရှိသောသူကို၊

ဒုတိယ တတိယ ပုစ္ဆာအဖြေ

သပ္ပုရိသံ=သူတော်ကောင်းဟူ၍၊ ဝဒန္တိ=ပညာရှိတို့
ဆိုကြပါကုန်သနည်း။

၄။ ကထဝိဓံ=အဘယ်သို့သဘောရှိသောသူကို၊ သိရီ=
ရရှိပြီးသောဘုန်းကျက်သရေသည်၊ နော ဇဟာတိ=
မစွန့်ခွါပဲ အမြဲတည်နေပါသနည်း။

၁။ ကာယေန ဝါစာယ ယောဓ သညတော၊
မနသာ စ ကိဉ္စိ န ကရောတိ ပါပံ။
န အတ္တ ဟေတု အလိကံ ဘဏာတိ၊
တထာဝိဓံ သီလဝန္တံ ဝဒန္တိ။

၂။ ဂမ္ဘီရပဉ္စ မနသာ ဘိစိန္တယံ၊
နစ္စာယိကံ ကမ္မံ ကရောတိ လုဒ္ဒံ။
ကာလာဂတံ အတ္ထပဒံ န ရိဉ္စတိ၊
တထာဝိဓံ ပညဝန္တံ ဝဒန္တိ။

၃။ ယော ဝေ ကတညူ ကတဝေဒီ ဓီရော၊
ကလျာဏမိတ္တော ဒဋ္ဌဘတ္တိစ ဟောတိ။
ဒုခိတဿ သက္ကစ္စံ ကရောတိ ကိစ္စံ၊
တထာဝိဓံ သပ္ပုရိသံ ဝဒန္တိ။ ။

၄။ ဧတေဟိ သဗ္ဗေဟိ ဂုဏေဟုပေတော၊
သဒ္ဓေါ မုဒံ သံဝိဘဇိ ဝဒညူ။

သင်္ဂါဟကံ သဒိလံ သဏှဝါစံ၊

တထာဝိဓံ နော သိရီ ဇဟာတိ။ ။

[ပုစ္ဆာလေးချက်ကို အစဉ်အတိုင်း အလောင်းတော်သူမြတ်
ဖြေတော်မူသော ဝိဿဇ္ဇနာ ဂါထာလေးရပ်။]

၁။ ဣဓ=ဤလောက၌၊ ယော=အကြင်သူသည်၊
သညတော=စောင့်စည်းခြင်း အလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ကာယေနစ=
ကိုယ်ဖြင့်၎င်း၊ ဝါစာယစ=နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မနသာစ=
စိတ်ဖြင့်လည်း ကောင်း၊ ကိစ္ဆိ=တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ပါပံ=မကောင်း
မှုကို၊ န ကရောတိ=မပြု၊ အတ္တဟေတု=ကိုယ်ခန္ဓာ အသက်ဟူ
သော အကြောင်းကြောင့်သော်လည်း၊ အလီကံ=မဟုတ်မမှန်
ဖောက် ပြန် ချွတ်ယွင်းသော စကားကို၊ န ဘဏာတိ=မဆို၊
တထာဝိဓံ=ထိုသို့သဘောရှိသောသူကို၊ သီလဝန္တံ=သီလရှိသော
သူဟူ၍၊ ဝဒန္တိ=ပညာရှိတို့ ဆိုကြကုန်၏။

၂။ ယော=အကြင်သူသည်၊ ဂမ္ဘီရပဉ္စံ=နက်နဲသောတရား
ဓမ္မ ပုစ္ဆာပြဿနာကို၊ မနသာ=ပညာပြဇာန်း စိတ်သဘော
အစွမ်းဖြင့်၊ အဘိစိန္တယံ=အထူးကြိမ်၍ အမှန်အဟုတ်ကို
ဖော်ထုတ်ဖြေဆိုနိုင်၏၊ အစ္ဇာယိကံ=အတ္တဟိတ ပရဟိတကို
ကျူးလွန်၍ အဆောတလျင်ဖြစ်သော၊ လုဒ္ဓံ=ကြမ်းကြုတ်သော၊
ကမ္မံ=အကျိုးစီးပွား ပျက်ပြားဆုတ်ယုတ်မှုကို၊ န ကရောတိ= မပြု၊
ကာလာဂတံ=အခွင့်ကာလဆိုက်ရောက်သော၊ အတ္တပဒံ=

ဒုတိယ တတိယ ပုစ္ဆာအဖြေ

အကျိုးစီးပွားများရန် အဖို့ကို၊ န ရိစ္ဆတိ-ဆိတ်ကင်း ကျွန်လွန်လျက် မပျက်မစီးစေတတ်၊ တထာဝိဓံ-ထိုသို့သဘောရှိသောသူကို၊ ပညဝန္တံ=ပညာရှိဟူ၍၊ ဝဒန္တိ=ပညာရှိတို့ဆိုကြကုန်၏။

၃။ ယော=အကြင်သူသည်၊ ဝေ=စင်စစ်၊ ကတညူစ=မိမိ အားပြုဘူးသော သူ့ကျေးဇူးကို သိတတ်သော အလေ့ရှိသည် လည်း၊ ဟောတိ=ဖြစ်၏၊ ကတဝေဒီစ=သိတိုင်းလည်း သူ့ကျေးဇူး ကို ထင်ရှားအောင် ပြုလေ့ရှိသည်လည်း၊ ဟောတိ=ဖြစ်၏၊ ဝီရောစ=တည်ကြည်သော စိတ်သဘောရှိသည်လည်း၊ ဟောတိ= ဖြစ်၏၊ ကလျာဏမိတ္တောစ=မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း ခင်ပွန်း ကောင်း အင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသည်လည်း၊ ဟောတိ=ဖြစ်၏၊ ဒဠဘတ္တိစ= ဆည်းကပ်ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရိုသေလေးမြတ် ဆည်းကပ် ခယမ်းခြင်း၌ မပျင်းမရိ သတိစိတ်စွဲ မြဲမြံစွာ ဆည်းကပ်ခြင်း အလေ့ရှိသည်လည်း၊ ကောတိ=ဖြစ်၏၊ ဒုခိတဿ=ဆင်းရဲ နွမ်းပါး၍နေသော မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်း ခင်ပွန်းကောင်း၏၊ ကိစ္စံ=ဆောင်ရွက်ထိုက်သမျှသော အမှုကိစ္စအမျိုးမျိုးကို၊ သက္ကစ္စံ=ကိုယ့်အမှုမျှမက ပိုမိုအရိုအသေပြု၍၊ ကရောတိ=ပြုစု ရွက်ဆောင်လေ့ရှိ၏၊ တထာဝိဓံ-ထိုသို့ သဘောရှိသောသူကို၊ သပ္ပရိသံ=သူတော်ကောင်းဟူ၍၊ ဝဒန္တိ=ပညာရှိတို့ ဆိုကြကုန်၏။

ဓမ္မဒီပနီ

၄။ ယော=အကြင်သူသည်၊ သဗ္ဗေဟိ=အလုံးစုံကုန်သော၊
 စေတဟိ ဂုဏေဟိ=ဤသီလဝန္တဂုဏ် ပညဝန္တဂုဏ် သပ္ပာရိသဂုဏ်
 တို့နှင့်၊ ဥပေတော=ပြည့်စုံ၏၊ သဒ္ဓေါ=သဒ္ဓါတရားရှိ၏၊ မုဒုံ=စိတ်
 နှလုံးနှူးည့်၏၊ သံဝိဘဇိ=မိမိလက်ရှိ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ဝေဝေ
 မျှမျှပြုလေ့ရှိ၏၊ ဝဒညူ=အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့်စပ်သော စကား
 အနက် အချက်အလိုကို သိလေ့ ရှိသည်လည်း၊ ဟောတိ=ဖြစ်၏၊
 သင်္ဂါဟကံ=သင်္ဂဟတရားလေးပါးတို့ဖြင့် သူတစ်ပါးကို သင်္ဂြိုဟ်
 ချီးမြှင့်လေ့ရှိထသော၊ သခိလံ=မငြိမတွယ် ကြေလယ်ပြေပြစ်
 သော စကားရှိထသော၊ သဏှဝါစံ=နူးညံ့သော စကားရှိ ထသော၊
 တထာဝိဓံ=ထိုသို့သဘောရှိသောသူကို၊ သိရိ=ရရှိပြီးသော ကျက်
 သရေသည်၊ နော ဇဟာတိ=မစွန့်။

လိုရင်းအဓိပ္ပါယ်ကား---

ဒုစွရိုက်မှု အာပတ်သင့်သော အမှုတို့ကို မပြုခြင်းသည်
 သီလဝန္တလက္ခဏာမည်၏။

- ၁။ နက်နဲသော တရားဓမ္မ အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာ
 တို့ကို နေရာတကျ ဖြေဆိုနိုင်ခြင်း၊
- ၂။ မိမိအကျိုးမဲ့ သူတစ်ပါးအကျိုးမဲ့ ဖြစ်အံ့သော
 ကြမ်းကြုတ်သော ကာယကံ ဝစီကံမှုကို မပြုခြင်း၊

ဒုတိယ တတိယ ပုစ္ဆာအဖြေ

၃။ အခါကာလကိုသိ၍ ဆိုက်တိုက်သောအခါ ကာ
လ၌ ဖြစ်ထိုက်သော အတ္တဟိတ ပရဟိတတို့ကို
ဖြစ်ပွားအောင် ပြုနိုင်ခြင်း၊

ဤအင်္ဂါသုံးပါးသည် ပဏ္ဍိတအင်္ဂါမည်၏။

၁။ ကတညူကတဝေဒီဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊

၂။ ကလျာဏမိတ္တဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊

၃။ ပဏ္ဍိတသေဝနဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊

၄။ မိတ်ကောင်း ခင်ပွန်းကောင်း ဖြစ်သောသူ ဆင်းရဲ
ပင်ပန်း နွမ်းပါး၍နေသောအခါ ထိုသူ၏ကိစ္စကို
ရှေးကထက်တိုး၍ သည်ပိုးရွက်ဆောင်ခြင်း၊

ဤအင်္ဂါလေးပါးသည် သပျူရိသ အင်္ဂါမည်၏။

သိရီအင်္ဂါ၌ကား ထိုအင်္ဂါစုနှင့်တကွ သဒ္ဓါတရားကောင်း
ခြင်း၊ စိတ်နှလုံးနှူးညံ့ခြင်း စသည်လာ၏။

[ဂါထာအနက်တိုင်း သိလေ။]

သီလံ သိရီစာပိ သတဉ္စ ဓမ္မော၊

ပညာ စ ကံ သေဋ္ဌတရံ ဝဒန္တိ။

[သိကြားမင်း၏ အဖေးပုစ္ဆာ]

သီလဉ္စ=သီလတရားလည်းကောင်း၊ သိရီစာပိ=သိရီတရား
လည်းကောင်း၊ သတဉ္စဓမ္မော=သပျူရိသ အင်္ဂါတရားလည်း
ကောင်း၊ ပညာစ=ပညာတရားလည်းကောင်း၊ ဧတေသု=ဤ

လေးပါးသော တရားတို့တွင်၊ ကံ=အဘယ်တရားကို၊ သေဋ္ဌတရံ= အထွတ်အမြတ် ချီးမွမ်းအပ်သည်ဟူ၍၊ ဝဒန္တိ=ပညာရှိတို့ဆိုကြ ကုန်သနည်း။

ပညာ ဟိ သေဋ္ဌာ ကုသလာ ဝဒန္တိ၊
နက္ခတ္တရာဇာရိဝ တာရကာနံ။
သီလံ သိရိစာပိ သတဉ္စ ဓမ္မော၊
အန္ဓာယိကာ ပညဝတော ဘဝန္တိ။

[အလောင်းတော်အဖြေ]

ကုသလာ=ဘုရားအစရှိကုန်သော ပညာရှိတို့သည်၊ တာရကာနံ=ကြယ်အပေါင်းတို့ထက်၊ နက္ခတ္တရာဇာ=နက္ခတ်တို့၏ မင်းဖြစ်သော လဗိမာန်သည်၊ သေဋ္ဌောက္ကဝ=အလွန်ချီးမွမ်း အပ်မြင့်မြတ်သကဲ့သို့၊ ပညာ=ပညာသည်၊ သေဋ္ဌာ=အလွန် ချီးမွမ်း အပ် အမြတ်ဆုံးဟူ၍၊ ဝဒန္တိ=ဟောကြကုန်၏၊ သီလံစ=သီလသည် လည်းကောင်း၊ သိရိစာပိ=သိရိသည်လည်းကောင်း၊ သတဉ္စ- ဓမ္မော=သပ္ပရိသ အင်္ဂါတရားစုသည်လည်းကောင်း၊ ပညဝတော= ပညာရှိသောပုဂ္ဂိုလ်၏နောက်သို့၊ အန္ဓာယိကာ= အစဉ်လိုက်ကြ ကုန်သည်၊ ဘဝန္တိ=ဖြစ်ကြကုန်၏။

[ဤမှနောက်၌ ပညာကို ရကြောင်းတရား ပညာ၏ အကျိုးများကို အစဉ်အတိုင်း အမေးအဖြေလာ၏။ ဤစာအုပ်၌ လိုရင်းမဟုတ်၍ မထုတ်လိုက်ပြီ။]

ဒုတိယ တတိယ ပုစ္ဆာအဖြေ

ထိုလေးပါးတို့တွင်လည်း လျှောက်လွှာပါ ပုစ္ဆာနှစ်ရပ်မှာ ရှေ့သုံးပါးသာ လိုရင်းဖြစ်၏။ ထိုရှေ့သုံးပါး၌ သီလဝန္တ လက္ခဏာ နှင့်မပြည့်စုံသောသူသည် ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ အလင်္ဂီ၊ ဒုဿီလ လက္ခဏာသို့ရောက်၏။ ပညဝန္တ ပဏ္ဍိတ လက္ခဏာနှင့် မပြည့်စုံသောသူသည် ဗာလဒုပ္ပညလက္ခဏာသို့ ရောက်၏။ သပ္ပရိသလက္ခဏာနှင့် မပြည့်စုံသောသူသည် အသပ္ပရိသ လက္ခဏာသို့ရောက်၏။

၁။ သုဿီလ--ဒုဿီလ တစ်စုံ

၂။ ပဏ္ဍိတ--ဗာလ တစ်စုံ

၃။ သပ္ပရိသ--အသပ္ပရိသ တစ်စုံ၊

ဤသုံးစုံတို့၏ အင်္ဂါ လက္ခဏာသုံးပါး ကွဲပြား၏။

ထိုသုံးစုံတို့တွင် သီလဝန္တကိုမှီဝဲ ဆည်းကပ်သောသူသည် သီလဝန္တဖြစ်တတ်၏။ အလင်္ဂီ ဒုဿီလကို မှီဝဲဆည်းကပ် သောသူသည် အလင်္ဂီ ဒုဿီလဖြစ်တတ်၏။ ပဏ္ဍိတကိုမှီဝဲ ဆည်းကပ်သော သူသည် ပဏ္ဍိတဖြစ်တတ်၏။ ဗာလကို မှီဝဲ ဆည်းကပ်သောသူသည် ဗာလဖြစ်တတ်၏။ သပ္ပရိသကို မှီဝဲ ဆည်းကပ်သောသူသည် သပ္ပရိသဖြစ်တတ်၏။ အသပ္ပရိသကို မှီဝဲဆည်းကပ်သောသူသည် အသပ္ပရိသဖြစ်တတ်၏။ သီလဝန္တ အင်္ဂါ ပဏ္ဍိတအင်္ဂါ သပ္ပရိသအင်္ဂါ သုံးမျိုးလုံးနှင့် ပြည့်စုံလုံ လောက်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲဆည်းကပ်ခြင်းသည် အမြတ်ဆုံး

ဖြစ်၏။

ထိုသို့မဟုတ်မူ၍ သီလဝန္တဗာလ အသပ္ပရိသပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲခဲ့ငြားအံ့၊ မှီဝဲသော သူသည်လည်း သီလဝန္တဗာလ အသပ္ပရိသပင် ဖြစ်တတ်၏။ သီလဝန္တအတွက်ကား ကောင်းမြတ်၏။ ဗာလအတွက် သပ္ပရိသအတွက် မကောင်း၊ သီလဝန္တ၊ ဗာလ၊ အသပ္ပရိသ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုသည်ကား ဤလောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အာပတ်အပြစ်မှ စင်ကြယ်ရန် သိက္ခာပုဒ်တော်များကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်း၏။ ပုထုဇုန်ဂတိ ဖြစ်၍ “သဗ္ဗိစ္စအာပတ္တိ အာပဇ္ဇတိ” ဟူသော ပထမအင်္ဂါသို့ ရံခါရောက်ငြားသော်လည်း ထိုအာပတ်ကို ခဏချင်းစင်ကြယ်အောင် ပြု၏။ ဤသို့ ပြုသည့်အတွက် သီလဝန္တအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံ၏။ အလွန်တတ်သိလိမ္မာခြင်းငှာ ကြိုကြိုက်ခဲလှစွာသော သုတ္တန်ဓမ္မအဘိဓမ္မာဓမ္မတို့၌မူကား တတ်သိလိမ္မာခြင်းမရှိ၊ ဤသို့ မရှိသည့်အတွက် ဗာလဖြစ်၏။ တစ်ဖန် ကတညူ ကတဝေဒီ လက္ခဏာပျက်၏။ သူ့ကျေးဇူးကို မမြင်တတ်ရှိ၏။ မြင်သမျှကိုလည်း အလေးမပြုတတ်၊ ကလျာဏမိတ္တအင်္ဂါ ပျက်၏။ စပ်ကြားက ကုန်းတိုက်သူရှိလျှင် ခဏချင်း စိတ်ပြောင်း၏။ ဒဠ္ဇဘတ္တိအင်္ဂါပျက်၏။ မိမိထက်ပညာရှိသူကို ရှာကြံဆည်းကပ်လိုသော စိတ်သဘော မရှိ၊ ရှေး၌ ကလျာဏမိတ္တ ဖြစ်ပြီးသောသူ နွမ်းပါးသောအခါ မတွေ့ချင် မမြင်ချင် အသိလိုမှ မပြောချင်၊ ဤသို့

ဒုတိယ တတိယ ပုစ္ဆာအဖြေ

ဖြစ်သည့်အတွက် အသပ္ပရိသ ဖြစ်၏။ သူတော်ကောင်း မဟုတ်။

[ဤကား သီလဝန္တ ဇာလ အသပ္ပရိသ ပုဂ္ဂိုလ်၏ လက္ခဏာ
ကို ပြဆိုချက်တည်း။]

ပဏ္ဍိတ အလဇ္ဇီ အသပ္ပရိသ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲဆည်းကပ်သောသူသည် ပဏ္ဍိတ အလဇ္ဇီ အသပ္ပရိသ ဖြစ်တတ်၏။ ပဏ္ဍိတဖြစ်သည့် အတွက်ကောင်းမြတ်၏။ အလဇ္ဇီအသပ္ပရိသ ဖြစ်သည့်အတွက် မကောင်း၊ ဤ၌ ဝိနည်း သုတ္တန် အဘိဓမ္မာတို့၌ ကောင်းစွာတတ်သိ ကျမ်းကျင်သည့်အတွက် ပဏ္ဍိတဖြစ်၏။ အလဇ္ဇီမှုကို အလေးမပြု အမှုမထား ကျူးလွန်ခြင်း များလှသည့် အတွက် အလဇ္ဇီဖြစ်၏။ သူ့ကျေးဇူးကို ကျေးဇူးမမှတ်ပြုခြင်း စသည်ရှိသည့်အတွက် အသပ္ပရိသ ဖြစ်၏။ သူတော်ကောင်း မဟုတ်။

[ဤကား ပဏ္ဍိတ အလဇ္ဇီ အသပ္ပရိသ ပုဂ္ဂိုလ်၏ လက္ခဏာ
ကို ပြဆိုချက်တည်း။]

ဤနည်းနှစ်ပါးကို မှီ၍ အင်္ဂါလက္ခဏာ အကောင်းအဆိုး ရောနှော၍ ပုဂ္ဂိုလ်အများဖြစ်အောင် ဝေဖန် စိတ်ဖြာ၍ သိလေ။ ဤသို့ အကောင်းအဆိုး ရောယှက်၍နေသော ပုဂ္ဂိုလ်လည်း အများပင် ရှိသည်။ ထိုကြောင့် လဇ္ဇီပဏ္ဍိတ သပ္ပရိသအင်္ဂါ သုံးမျိုးနှင့် ပြည့်စုံလုံလောက်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲဆည်းကပ် ရခြင်းသည် အကောင်းဆုံး အမြတ်ဆုံး ဖြစ်၏။ ထိုသို့သော

ပုဂ္ဂိုလ်ကို နိစ္စထာဝရ မှီဝဲဆည်းကပ်ခွင့် မရနိုင်ရှိခဲ့မှုကား မှီဝဲ ဆည်းကပ်သောသူက အလိမ္မာရှိစေရမည်။

ဥပမာကား--

ကောင်းမွန်စွာ အိမ်ဆောက်လုပ်ရန် တိုင်ရှည် တိုင်တို ထုပ်လျောက် အခြင်များကိုလို၍ သစ်တောသို့ ဝင်သော ယောက်ျားသည် သစ်တစ်ပင်ထဲမှာပင် လိုသမျှခပ်သိမ်းကို ပြည့်စုံလုံလောက်စွာရပါမှုကား အလွန်ကောင်းမြတ်လှပါ၏။ ထိုကဲ့သို့စုံလင်သော သစ်ပင်ကောင်းကြီးကို မတွေ့ခဲ့သော်လည်း အိမ်ဆောက်ရ မရှိစေအပ်။ အိမ်မရှိလျှင် ဒုက္ခများစွာ ဖြစ်လတ္တံ့။ သစ်ပင်အများကို ကြည့်ရှု၍ တိုင်ရှည်ဘို့ကောင်းသော သစ်ပင်မှ တိုင်ရှည်ကို ရအောင်ယူ၊ တိုင်တိုဘို့ ကောင်းသောသစ်ပင်မှ တိုင်တိုကို ရအောင်ယူ၊ ဤသို့စသည်ဖြင့် တွေ့ရှိသမျှသော သစ်ပင်မှ မိမိအသုံးပြုဘို့ ကောင်းရာကိုကွက်၍ယူ၊ မကောင်း ရာကိုထားခဲ့၊ ဤသို့ပြုလျှင် သစ်တစ်ပင်ကောင်းတွေ့သော သူကဲ့သို့ပင် အိမ်ကောင်း ထမြောက်၍ မိမိတစ်သက် သားစဉ် မြေးဆက် မှီခိုရာဖြစ်လတ္တံ့။

ဤဥပမာအတူ သီလဝန္တ ဗာလ အသပ္ပုရိသ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိ နေခဲ့လျှင် သီလဂုဏ်သက်သက်ကို ကွက်ခြား ကြည်ညိုရိသေ လေးမြတ်၍ ဆည်းကပ်မှီခိုရမည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ပြုသော ဗာလမှု

ဒုတိယ တတိယ ပုစ္ဆာအဖြေ

အသပ္ပုရိသမှုတို့ကိုကား လျစ်လျူရှု၍ ထားရမည်။ ရော၍ မပါစေနှင့်၊ ချုပ်ချယ်ခြင်းကိုလည်း မပြုနှင့်၊ ရော၍ပါခဲ့လျှင် မိမိလည်း ဗာလ အသပ္ပုရိသအဖြစ်နှင့် နစ်လိမ့်မည်။ ချုပ်ချယ်ခဲ့လျှင် သီလအတွက် မိမိမှာ ဖြစ်ရာသော အကျိုးစီးပွား ပျက်လိမ့်မည်။ အသိအလိမ္မာပွားများရန် ပဏ္ဍိတပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲဆည်းကပ်မှု၊ စိတ်နှလုံး ဖြူစင်ဖြောင့်စင်း နူးညံ့ပျော့ပျောင်းရန် သပ္ပုရိသပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲဆည်းကပ်မှုများကို အမြဲကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။

ထိုသီလဝန္တ ဗာလ အသပ္ပုရိသပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲဆည်းကပ်သောသူသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ် ဗာလဖြစ်သည့်အတွက် “အသေဝနာစ ဗာလာနံ” ဟူသော မင်္ဂလာနှင့် ဆန့်ကျင်ဖက် မနေလော၊ အသပ္ပုရိသဖြစ်သည့်အတွက် “သဗ္ဗိရေဝ သမာသေထ” ဟူသော ဒေသနာနှင့် ဆန့်ကျင်ဖက် မနေလောဟူမူ၊ ထိုသို့ရွေးချယ်မှု၌ လိမ္မာ၍ မှီဝဲသောသူမှာ ဆန့်ကျင်ဖက်မနေသည့်ပြင် “ပဏ္ဍိတာနဉ္စ သေဝနာ” မင်္ဂလာပင် ဖြစ်ကောင်းသေး၏။

အဘယ်သို့ ဖြစ်ကောင်းသနည်းဟူမူ အဘိဓမ္မာ၌ “ဗာလာဓမ္မာ၊ ပဏ္ဍိတာ ဓမ္မာ” နှစ်ပုဒ်အရတွင် သီလတရားသည် ပဏ္ဍိတဓမ္မ ဖြစ်၏။ သီလဂုဏ်သက်သက်ကို ကွက်ခြား၍ မှီဝဲဆည်းကပ်သည့်အတွက် “ပဏ္ဍိတာနဉ္စ သေဝနာ” မင်္ဂလာ

တစ်စိတ်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ပြုသောဗာလအမှု အသပ္ပရိသ အမှုများကို ရောနှော၍ စိတ်ရောကိုယ်ပါ လိုက်စားခဲ့လျှင် မင်္ဂလာနှစ်ပါးပျက်၍ ဗာလအဖြစ် အသပ္ပရိသ အဖြစ်၌သာ တည်လေရာ၏။

[ကြွင်းသော အကောင်းအဆိုး ရောယှက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မှီဝဲရာ၌လည်း ဤနည်းတူ သိလေ။]

အကောင်းအင်္ဂါ တစ်ပါးမျှ မပါသော အလင်္ဂီ ဗာလ အသပ္ပရိသ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမူကား မှီဝဲမှု ဆည်းကပ်မှုကို သက်သက် မပြုအပ်။ လျစ်လျူအနေနှင့်သာ တည်ရာ၏။ ထိုသို့ တည်ခြင်း သည် “အသေဝနာစ ဗာလာနံ” ဟူသော မင်္ဂလာကြီး ဖြစ်၏။

ဤကား ပုစ္ဆာ၌ အလင်္ဂီ ဒုဿီလကို မတည်ပြုပြီးလျှင် ဗာလပဏ္ဍိတ သပ္ပရိသဒေသနာတို့နှင့် နှီးနှောရောဘက်၍ မေးသောပုစ္ဆာဖြစ်လေသောကြောင့် ဝေဖန်စိတ်ဖြာဘွယ် များပြား လျက်ရှိခဲ့သည်နှင့် ဝေဖန်စိတ်ဖြာ၍ ပြလိုက်သည်။ ဤဝေဖန် စိတ်ဖြာ၍ ပြချက်ကို သိမြင်ခဲ့လျှင် ဤဒုတိယပုစ္ဆာ တတိယ ပုစ္ဆာတို့၌ ဖြေလိုရင်းအနက်ကိုလည်း ဝေဖန်စိတ်ဖြာ၍ ကောင်း စွာသိနိုင်ရာတော့သည်။

ယခုကာလ၌ကား မှီဝဲဆည်းကပ်သူ အလိမ္မာလိုလှ၏။ မလိမ္မာသူတို့၏ သဘောကား မှီဝဲရင်း၌ သီလဝန္တဖြစ်၍ သီလ

ဒုတိယ တတိယ ပုစ္ဆာအဖြေ

ဂုဏ်ကိုကြည်ညိုလေးမြတ်၍ မှီဝဲ၏။ မှီဝဲ၍ ဆရာတကာဖြစ်ခဲ့လျှင် ဂေဟသိတ တဏှာဘွဲ့စည်း၍ ဆိုးတူကောင်းဘက် ဖြစ်အောင် ရော၍ အနစ်အမွန်းခံလေ၏။

မင်္ဂလာဆိုသည်ကား ကုသိုလ်တရားပွားများမှုသည် စင်စစ်မင်္ဂလာတည်း။ အကုသိုလ်တရားဖြစ်ပွားမှုသည် စင်စစ် အမင်္ဂလာတည်း။ မှီဝဲအပ် မမှီဝဲအပ်ဆိုသည်မှာလည်း ကုသိုလ် ဖြစ်ပွားမှု အကုသိုလ်ဖြစ်ပွားမှုသည် အချုပ်တည်း။

ထို့ကြောင့် သေဝိတဗ္ဗာသေဝိတဗ္ဗ သုတ္တန်ပါဠိတော်
၌ . . .

ယထာရူပံ သာရိပုတ္တ ပုဂ္ဂလံ သေဝတော
အကုသလာဓမ္မာ အဘိဝဗ္ဗန္တိ။ ကုသလာဓမ္မာ
ပရိဟာယန္တိ။ ဧဝရူပေါ ပုဂ္ဂလော န သေဝိတဗ္ဗော။
ယထာရူပဉ္စ ခေါ သာရိပုတ္တ ပုဂ္ဂလံ သေဝတော
အကုသလာဓမ္မာ ပရိဟာယန္တိ။ ကုသလာဓမ္မာ
အဘိဝဗ္ဗန္တိ။ ဧဝရူပေါ ပုဂ္ဂလော သေဝိတဗ္ဗော။

ဟူ၍ဟောတော်မူသည်။

သာရိပုတ္တ=ချစ်သားသာရိပုတ္တရာ၊ ယထာရူပံ=အကြင်သို့
သဘောရှိသော၊ ပုဂ္ဂလံ=ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ သေဝတော=မှီဝဲသောသူ
အား၊ အကုသလာဓမ္မာ=အကုသိုလ်တရားတို့သည်၊ အဘိဝဗ္ဗန္တိ=

ပွားများကုန်၏။ ကုသလာဓမ္မာ=ကုသိုလ်တရားတို့သည်။
 ပရိဟာယန္တိ=ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏။ ဧဝုပ္ပေါ=ဤသို့သဘော ရှိသော၊
 ပုဂ္ဂလော=ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ နသေဝိတဗ္ဗော= မမှီဝဲအပ်၊ သာရိပုတ္တံ=
 ချစ်သားသာရိပုတ္တရာ၊ ခေါ=စင်စစ်၊ ယထာရူပဉ္စ=အကြင်သို့
 သဘောရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော၊ ပုဂ္ဂလံ=ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ သေဝ-
 တော=မှီဝဲသောသူအား၊ အကုသလာဓမ္မာ=အကုသိုလ်တရား
 တို့သည်၊ ပရိဟာယန္တိ=ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏။ ကုသလာဓမ္မာ=
 ကုသိုလ်တရားတို့သည်၊ အဘိဝမုန္တိ=ပွားများကုန်၏။ ဧဝုပ္ပေါ=
 ဤသို့သဘောရှိသော၊ ပုဂ္ဂလော=ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ သေဝိတဗ္ဗော=
 မှီဝဲအပ်၏။

ဗာလပဏ္ဍိတသုတ်၌--

ဒုစိန္တိတ စိန္တိစ ဟောတိ၊ ဒုဗ္ဗာသိတ ဘာသီစ၊
 ဒုက္ကဋကမ္မကာရီစ။

[ဗာလလက္ခဏာအင်္ဂါသုံးပါး။]

သုစိန္တိတစိန္တိစ ဟောတိ၊ သုဘာသိတ ဘာသီစ၊
 သုကဋကမ္မကာရီစ။

[ပဏ္ဍိတလက္ခဏာအင်္ဂါသုံးပါး။]

ဒုစိန္တိတ စိန္တိစ=မကောင်းသောအကြံကို ကြံလေ့ရှိသည်
 လည်း၊ ဟောတိ=ဖြစ်၏၊ ဒုဗ္ဗာသိတဘာသီစ=မကောင်းသော
 စကားကိုပြောဆိုလေ့ရှိသည်လည်း၊ ဟောတိ=ဖြစ်၏၊ ဒုက္ကဋ-

ဒုတိယ တတိယ ပုစ္ဆာအဖြေ

ကမ္မကာရီစ=မကောင်းစွာပြုအပ်သောအမှုကို ပြုလေ့ရှိသည်လည်း၊ ဟောတိ=ဖြစ်၏။

သုစိန္တိတစိန္တိစ=ကောင်းသောအကြံကို ကြံလေ့ရှိသည်လည်း၊ ဟောတိ=ဖြစ်၏။ သုဘာသိတဘာသီစ=ကောင်းသောစကားကိုပြောဆိုလေ့ရှိသည်လည်း၊ ဟောတိ=ဖြစ်၏။ သုကဋ္ဌ-ကမ္မကာရီစ=ကောင်းစွာပြုအပ်သော အမှုကိုပြုလေ့ရှိသည်လည်း၊ ဟောတိ=ဖြစ်၏။

[ဤသို့ ဒွါရသုံးပါးလုံး မကောင်းသောသူကို ဗာလ၊ ဒွါရသုံးပါးလုံး ကောင်းသောသူကို ပဏ္ဍိတဟူ၍ လာသည်။]

ယခုကာလ၌ကား ဒွါရသုံးပါးလုံးကောင်းသောသူ ရှား၏။ အချို့ကာယဒွါရကောင်း၏။ ဝစီဒွါရ မနောဒွါရ မကောင်း၊ အချို့ဝစီဒွါရကောင်း၏။ ကာယဒွါရ မနောဒွါရမကောင်း၊ အချို့ကာယဒွါရ ဝစီဒွါရကောင်း၏။ မနောဒွါရမကောင်း၊ ဤသို့အကောင်းအဆိုး အရောအယှက်သာ များသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုအခါ၌ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကိုမှီဝဲဆည်းကပ်သည့်အတွက် ငါ၏ သန္တာန်မှာ ကုသိုလ်အလိမ္မာ ပွားများ၏လော၊ မပွားလော၊ အကုသိုလ်အမိုက် တစ်နှစ်တစ်ခြား နည်းပါး၏လော၊ မနည်းပါးလောဟု မိမိသန္တာန်ကို အရိပ်ကောင်းကောင်းကြည့်၍ မှီဝဲဆည်းကပ်ရာသည်။

အလင်္ဂီ ဒုဿီလကိုမှီဝဲရာ၌ အကျိုးအပြစ်ကို ဝတ္ထု
 သက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါသည်ဟူသောစကား၌-
 ဧကော အလင်္ဂီ အလင်္ဂီသတံပိ ကရောတိ။
 ဟူ၍ ကျမ်းဂန်လာသည်။

ဧကောအလင်္ဂီ-အလင်္ဂီတစ်ယောက်သည်၊ အလင်္ဂီ-
 သတံပိ-အလင်္ဂီပုဂ္ဂိုလ် အရာမကဖြစ်ပွားအောင်လည်း၊ ကရောတိ-
 ပြုတတ်၏။

ဤသို့လာသောကြောင့် အလင်္ဂီကို မှီဝဲဆည်းကပ်လျှင်
 အလင်္ဂီဖြစ်တတ်သည်ကား အပြစ်တည်း။

- * ရှေး၌လည်း အလင်္ဂီကိုမှီဝဲလျှင် အလင်္ဂီဖြစ်တတ်
 သည်။
- * ဗာလကိုမှီဝဲလျှင် ဗာလဖြစ်တတ်သည်။
- * အသပ္ပရိသကို မှီဝဲလျှင် အသပ္ပရိသ ဖြစ်တတ်သည်
 ဟုဆိုခဲ့ပြီ။

ဤကား အပြစ်တည်း။

- * အလင်္ဂီဖြစ်လျှင် သီလနှင့် ဘဝအဆက်ဆက် ဝေး
 တတ်သည်။
- * အသပ္ပရိသဖြစ်လျှင် သမာဓိနှင့် ဘဝအဆက်ဆက်
 ဝေးတတ်သည်။

ဒုတိယ တတိယ ပုစ္ဆာအဖြေ

ဗာလဖြစ်လျှင် ပညာနှင့် ဘဝအဆက်ဆက် ဝေး
သည်။

ဤကား မကောင်းကျိုးတည်း။

ဤသို့ မကောင်းကျိုး အမျိုးမျိုးအစားစား ကြီးမားလေ
သောကြောင့် မမှီဝဲအပ်၊ မင်္ဂလာလည်း မဖြစ်၊ စင်စစ်စိတ်ကို
ပြုပြင်၍ ဉာဏ်ပညာယှဉ်ပါမှ မင်္ဂလာဖြစ်နိုင်မည်ကိုလည်း
သတိထားလေ၊ ဤမှတစ်ပါး ဝတ္ထုနှင့်တကွ အပြစ်အကျိုးများ
သည် သုတ္တန်နိပါတ် အဋ္ဌကထာ “အသေဝနာစ ဗာလာနံ” အဖွင့်
မှာ အကျယ်လာ၏၊ အလိုရှိလျှင် ဆရာသမားများထံ လျှောက်
ထား၍ နာယူလေ။

ဒုတိယ တတိယ ပုစ္ဆာနှစ်ရပ် အဖြေပြီး၏။

စတုတ္ထ ပုစ္ဆာအဖြေ

အလဇ္ဇီ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်း သိလျက်နှင့် ဆွမ်းစသော ဒါနဝတ္ထုတို့ဖြင့် ပူဇော်သက္ကာရပြုသော သူတို့မှာ“ပူဇာစ ပူဇနီယာနံ” မင်္ဂလာ ဖြစ်၊မဖြစ်များကို အကျိုးအပြစ် ဝတ္ထု သက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါသည်- ဟူသော စတုတ္ထပုစ္ဆာ၌-

ပူဇနီယ ပုဂ္ဂိုလ်အရကို သုတ္တနိပါတ် အဋ္ဌကထာ၌...

- ၁။ သဗ္ဗညုဘုရား၊
- ၂။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊
- ၃။ အရိယသာဝက၊
- ၄။ အမိ၊
- ၅။ အဘ၊
- ၆။ အစ်ကိုကြီး၊
- ၇။ အစ်မကြီး၊
- ၈။ လင်ရှိ မိန်းမတို့မှာ လင်၏အမိ၊
- ၉။ လင်၏အဘ၊
- ၁၀။ လင်၏အကိုကြီး၊
- ၁၁။ လင်၏အမကြီး၊ ဟု ဤမျှသာလာ၏။

စတုတ္ထ ပုစ္ဆာအဖြေ

ဒက္ခိဏဝိဘင်္ဂသုတ် အဋ္ဌကထာ၌ သရဏဂုံ သီလတည်
သော လူဂဟဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ် ပုထုဇ္ဇန်သာမဏေ ပုထုဇ္ဇန် ရဟန်းတို့သည်
သောတာပတ္တိမဂ္ဂဋ္ဌ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်၌ ပါဝင်ကုန်သည်ဟု လာ
သောကြောင့် ဤပူဇော်နိယ အရံ၌လည်း ထိုလူပုဂ္ဂိုလ် သာမဏေ
ရဟန်းတို့သည် အရိယသာဝကာဟူသော အဋ္ဌကထာပါဠိ၌
ပါဝင်ကုန်သည်။ ထို့ကြောင့်-

၁၂။ သရဏဂုံတည်သောလူ၊

၁၃။ သရဏဂုံနှင့်တကွ ငါးပါးသီလ တည်သောလူ၊

၁၄။ ပုထုဇ္ဇန်သာမဏေ၊

၁၅။ ပုထုဇ္ဇန်ရဟန်း၊

တို့သည် ပူဇော်ထိုက်သော ပူဇော်နိယပုဂ္ဂိုလ်တို့ပင် ဖြစ်
ကုန်၏။

ထိုသို့ဖြစ်ရာ၌ သာမဏေသည်. . .

၁။ လဇ္ဇိသာမဏေ၊

၂။ အလဇ္ဇိသာမဏေ၊

၃။ ဒုဿီလသာမဏေ၊

ဟူ၍ သုံးမျိုးရှိ၏။

ပုထုဇ္ဇန် ရဟန်းသည်လည်း. . .

၁။ လဇ္ဇိ ရဟန်း၊

၂။ အလဇ္ဇိ ရဟန်း၊

၃။ ဒုဿီလ ရဟန်း၊
ဟူ၍ သုံးမျိုးရှိ၏။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် လဇ္ဇိသာမဏေ၊ လဇ္ဇိရဟန်းတို့အား လှူဒါန်းပူဇော်သောသူတို့မှာ “ပူဇာစ ပူဇနီယ” မင်္ဂလာ ဖြစ်သည် မှန်ပြီ။ အလဇ္ဇိသာမဏေ၊ အလဇ္ဇိရဟန်း၊ ဒုဿီလသာမဏေ ဒုဿီလရဟန်းတို့အား လှူဒါန်းပူဇော်သော သူတို့မှာ “ပူဇာစ ပူဇနီယ” ဖြစ်ပါမည်လော မဖြစ်လော ဟူမူ၊ ဒုဿီလမဟုတ်- အလဇ္ဇိသက်သက်မျှဖြစ်သော သာမဏေ ရဟန်းတို့အား လှူဒါန်း ပူဇော်မှုသည် “ပူဇာစ ပူဇနီယ” မင်္ဂလာ ဖြစ်၏။ ဒုဿီလဖြစ် သော သာမဏေ ရဟန်းတို့အား လှူဒါန်းပူဇော်မှုမှာသာ ထို မင်္ဂလာဖြစ် မဖြစ်စိစစ်ဘွယ်ရှိ၏။

[ရွေး၌လည်း အလဇ္ဇိနှင့် ဒုဿီလ နှစ်ပါးကွဲပြားပုံကို ပြဆိုခဲ့ပြီ]

အများတို့စိတ်သဘော၌ ရောယှက်၍ နေကြသော အရ- ဌာနကြီးတစ်ခုဖြစ်၍ ဤနေရာ၌ကား ထင်ရှားအောင် ပြဆို လိုက်ဦးအံ့။

- * နဝ ကောဋိသဟဿာနိ
- အသီတိသတကောဋိယော။
- ပညာသ သတသဟဿာနိ၊
- ဆတ္တိသ စ ပုနာပရေ။

စတုတ္ထ ပုစ္ဆာအဖြေ

* ဧတေ သံဝရဝိနယာ၊
 သမ္မုဒ္ဓေန ပကာသိတာ။
 ပေယျာလမုခေန နိဒ္ဒိဋ္ဌာ၊
 သိက္ခာဝိနယ သံဝရေ။

[ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာ။]

နဝကောဋီသဟဿာနိစ=ကုဋေကိုးထောင်တို့လည်း
 ကောင်း၊ အသီတိသတကောဋီယောစ=ကုဋေတစ်ရာ ရှစ်ဆယ်
 တို့လည်းကောင်း၊ ပညာသ သတသဟဿာနိစ=ငါးသန်းတို့လည်း
 ကောင်း၊ ပုန=တစ်ဖန်၊ အပရေ=တစ်ပါးကုန်သော၊ ဆတ္ထိသ
 သဟဿာနိစ=သုံးသောင်း ခြောက်ထောင်တို့လည်းကောင်း၊

ဝိနယသံဝရေ=ပါတိမောက္ခသံဝရ ဝိနည်းငါးကျမ်း၌၊
 ပေယျာလမုခေန=ပေယျာလညွှန်ပြချက်နှင့်တကွ၊ နိဒ္ဒိဋ္ဌာ=ညွှန်ပြ
 အပ်ကုန်သော၊ ဧတေ ဝိနယသံဝရသိက္ခာ=ဤမျှလောက်သော
 ပါတိမောက္ခသံဝရ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်မြတ်တို့ကို၊ သမ္မုဒ္ဓေန=
 မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပကာသိတာ=ထုတ်ဖော်ပညတ် ပြတော်မူ
 အပ်ကုန်၏။

ဆောင်... ကိုးထောင့်တစ်ရာ၊ ရှစ်ဆယ်မှာ၊ သင်္ချာ
 ကောဋီကောက်။
 ငါးသန်း သုံးသောင်း၊ ခြောက်ထောင်
 ပေါင်း၊ များတောင်း ပါတိမောက်။

ဤကား သရဏဂုံ ဥတ်ကမ္မဝါစာ ပြီးဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းသာမဏေတို့ သန္တာန်၌ ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ တည်ရှိသော ပါတိမောက္ခသံဝရ သိက္ခာပုဒ် အပေါင်းတည်း။

ရှေး၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်း မြတ်စွာဘုရား၏ ပညတ်တော် အမိန့်တော် အာဏာတော်ဖြင့် သင်္ကန်းတောင်းမှု ပေးမှု၊ ဝတ်မှုကို ပြုမိလျှင်ပင် လူအဖြစ်ကိုလွန်၍ သာမဏေရပဗ္ဗဇိတ အရာ၌တည်၏။ လူတို့၏ ရှိခိုးပူဇော်မှုကို ခံထိုက်ပြီ၊ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော သိက္ခာပုဒ်စုကား မတည်သေး၊ တစ်ဖန် သရဏဂုံ ခံယူ၍ တတိယသရဏဂုံ ပြည့်စုံပြီးစီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြဆိုခဲ့ပြီးသော သာမဏေသိက္ခာပုဒ်တို့သည် တည်ကုန်၏။ သာမဏေ အစစ်ဖြစ်လေ၏။ သီလခံယူဘွယ်ကိစ္စ မရှိ၊ ထိုသို့ သာမဏေ အစစ်ဖြစ်ပြီးသောသူသည် လိင်ဆယ်ပါးတွင် တစ်ပါးပါးကို လွန်ကျူးမိသည်ဖြစ်အံ့၊ သရဏဂုံ ခံယူမှု ပျက်ငြိမ်းပြန်၍ သိက္ခာပုဒ်တို့လည်း အကုန်ကွယ်ပကုန်၏။ သင်္ကန်း ခံယူမှုသာ တည်ရှိတော့၏။ လူအဖြစ်သို့ကား မရောက်၊ သာမဏေအရာ၌ပင် တည်သေး၏။ သာမဏေ အစစ်ကား မဟုတ်။

ထိုအခါ သရဏဂုံကို ထပ်မံ၍ယူရသည်၊ သရဏဂုံ ထပ်မံ၍ယူပြန်လျှင် သာမဏေစစ်ဖြစ်ပြန်၏။ သိက္ခာပုဒ်တို့

စတုတ္ထ ပုစ္ဆာအဖြေ

အကုန်တည်ပြန်ကုန်၏။ သရဏဂုံကို ထပ်မံ၍ မယူပဲ မိမိကိုယ်ကို သိက္ခာရှိသော သာမဏေအစစ်အသွင် ပြုလုပ် ဝန်ခံ၍ နေခဲ့အံ့။ ဒုဿီလသာမဏေ ဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်ကိုဟုတ်မှန်တိုင်း ပြောကြား၍ နေလျှင် ဒုဿီလမဖြစ်။

ဤအရာ၌ လိင်ဆယ်ပါးတွင် တစ်ပါးကို ကျူးလွန်လျှင် လူဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်တတ်ကြ၏။ သင်္ကန်းခံယူမှုကို မစွန့်မူ၍ တည်သမျှ ကာလပတ်လုံး လူမဖြစ်။ သာမဏေ လိင်ပြန်မှု လူဝတ်လဲမှုဆိုသည်ကား ဆရာသမားတို့ အဆုံးအမ၌ မတည်။ ဒုဿီလအမှုကို မစွန့်နိုင်သော သာမဏေ ဒုဿီလကိုသာ လူဝတ်လဲ၍ သာသနာမှ အပြီးနှင့်ထုတ်မှုသာတည်း။ “အနုဇာနာမိ ဘိက္ခဝေ ဒသဟင်္ဂေဟိ သမန္နာဂတော သာမဏေရံ နာသေတုံ” ဟူသော ပါဠိတော်၏ အဋ္ဌကထာဝိနိစ္ဆယကို နေရာကျသိဘို့ ဆိုလိုက်သည်။

[ဤကား သာမဏေ၏ ဒုဿီလအဖြစ်ကို ပြဆိုချက်တည်း။]

လိင်ဆယ်ပါးမှတစ်ပါး ဒဏ်ဆယ်ပါး သေခံယ ၇၅-ပါး အစရှိသော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် သာမဏေတို့အား ဒဏ်အမှု မည်ကုန်၏။ ထိုဒဏ်သိက္ခာပုဒ်တို့တွင် တစ်ခုခုကို ကျူးလွန်မိသည် ဖြစ်အံ့။ သရဏဂုံခံယူမှုလည်း မပျက်၊ ထိုသိက္ခာပုဒ်လည်း ကွယ်ပ၍ သွားသည် မဟုတ်၊ သံဝရမှုမျှသာ ပျက်၏။ ဒဏ်ထိုက်၏။ ဒဏ်ထမ်းလျှင် သံဝရ တည်မြဲတည်၏။

သိမ်မွေ့သောအရာဖြစ်၍ ဥပမာပြအံ့...

အင်္ဂလိပ်အစိုးရမင်းတို့၏ ဥပဒေ၌ မြို့အုပ်လုပ်သောသူမှာ မည်မျှသော အာဏာကိုရစေ၊ မည်သည့် အမှုတို့ကိုပြုလျှင် အရာမှကျစေ၊ မည်သည့်အမှုတို့ကို ပြုလျှင် အရာကား မကျ၊ မည်မျှဒဏ်တပ်စေ-ဟု ရှိ၏။ မြို့အုပ်အရာကို ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် များစွာသော အာဏာတို့ကိုရ၏။ အရာကျရာ ဥပဒေတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်လျှင် အရာမှလည်း ကျ၏။ ထို အာဏာတို့လည်း အကုန်ပျက်ကုန်၏။ ဒဏ်ဥပဒေတို့တွင် တစ်ခုခုကို ကျူးလွန်လျှင် ထိုအမှုအတွက် ဒဏ်တပ်၏။ အရာမကျ သောကြောင့် ထိုအမှုသည်လည်း လက်မလွတ်၊ စီရင်မြဲ စီရင်နိုင် ၏။ တစ်ပါးသော ရရှိပြီး အာဏာတို့လည်း ပကတိအတိုင်း ရရှိကုန်၏။ ဤဥပမာနှင့်တူစွာ သိအပ်၏။

- ၁။ မိမိ၌တည်ရှိသော သိက္ခာပုဒ်အပေါင်းတို့တွင် တစ်ခုတစ်ခုသော သိက္ခာပုဒ်၌ ခံယူဆောက် တည် ခြင်းဟူသော သမာဒါနမှု၊
- ၂။ ကောင်းစွာစောင့်ထိန်းခြင်းဟူသော သံဝရမှု၊ ဟူ၍ အမှုနှစ်ပါး အသီးသီးရှိကြ၏။

ထိုနှစ်ပါးတွင် သမာဒါနမှုမှာ သရဏဂုံပြည့်စုံသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တစ်ချက်တည်း အကုန်ပြီးစီးလေ၏။ သံဝရမှုမှာ

စတုတ္ထ ပုစ္ဆာအဖြေ

ဆောက်တည်ရရှိတည်နေပြီးသော သိက္ခာပုဒ်တို့ကို အခွင့်တိုက် ဆိုက်သောအခါ၌ သဒ္ဓါစေတနာတို့နှင့် နေရာကျစောင့်စည်းလျှင် သံဝရမှုပြည့်စုံ၏။ မစောင့်စည်းမှု၍ လိင်ထိုက်သောအမှု တစ်ခုခုကို ကျူးလွန်ခဲ့လျှင် သရဏာဂုံပျက်၍ သမာဒါနမှု၊ သံဝရမှု၊ အကုန်ပျက်၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော သိက္ခာပုဒ်မျှ ထိုသူမှာ မတည်ပြီ။ ဒဏ်ထိုက်သော အမှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်ခဲ့လျှင် သရဏာဂုံမပျက်၍ တစ်စုံတစ်ခုသော သမာဒါနမှုမျှ မပျက်။ ကျူးလွန်သောသိက္ခာပုဒ်မှာပင် သမာဒါနမှုမပျက်။ ရှေးတည်မြဲ တိုင်းပင် ကိုယ်၌တည်လျက်ရှိ၏။ သံဝရမှုမျှသာ ပျက်၏။ ဒဏ် ထမ်း၍ ဆေးကြောသုတ်သင်လျှင် သံဝရမှု တည်မြဲတည်၏။

ရဟန်းသိက္ခာပုဒ်တို့၌ကား စတုတ္ထကမ္မဝါစာ ပြီးဆုံး သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သမာဒါနမှုတည်၏။ သံဝရမှုမှာ သာမဏော သိက္ခာပုဒ်နည်းတူပင်၊ ပါရာဇိကမှု တစ်ခုခုကို ကျူးလွန်ခဲ့လျှင် သမာဒါနမှုအကုန်ပျက်၏။ တစ်ခုသော သိက္ခာပုဒ်မျှ အတည် မရှိပြီ။ ပါရာဇိကမှတစ်ပါးသော သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ကျူးလွန်ခဲ့လျှင် ကျူးလွန်သော သိက္ခာပုဒ်မှာပင် သံဝရမှုသာ ပျက်သည်။ သမာဒါန မပျက်။ ဤသို့ သမာဒါနပျက်နည်း သံဝရပျက်နည်းများကို ခြားနား ၍ သိတတ်မှ အလင်္ဂီ ဒုဿီလ နှစ်ပါးကွဲပြားပုံကို ရှင်းလင်းစွာ သိနိုင်သည်။

မြတ်စွာဘုရားပညတ်တော် အမိန့်အာဏာတော်မြတ် ဖြစ်သော ကုဋေပေါင်း ကိုးထောင့်တစ်ရာ့ရှစ်ဆယ်နှင့် ငါးသန်း သုံးသောင်းခြောက်ထောင်မျှသော သိက္ခာပုဒ်တော်တို့ တစ်စုံ တစ်ခုမျှ သမာဒါနမှု မပျက်မကွက် တည်ရှိလျက်နေသော အလင်္ဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် လူတို့၏ပူဇော်ကိုခံထိုက်သော ပူဇနီယ ပုဂ္ဂိုလ်စင်စစ်ဖြစ်ထိုက်ကြောင်းကိုလည်း ထင်လင်းစွာ သိသာ လှတော့သည်။

[ဤကား အလင်္ဂီပုဂ္ဂိုလ် ပူဇနီယဖြစ်ကြောင်းကို ပြဆိုသောအချက်တည်း။]

ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်ပူဇနီယ ဖြစ်မဖြစ်ကို စိစစ်ဖွယ် အလွန်များ ချေ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ပညတ်တော် အာဏာတော်မြတ် ဖြစ်သော ဝိနည်းတရားတော်၏ အရာသည် အလွန်ကြီးကျယ် နက်နဲ၏။ အလွန်လျှင် အံ့ဘွယ်သရဲရှိ၏။

အဘယ်သို့ အံ့ဘွယ်သရဲ ရှိသနည်းဆိုသော်---

တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာကုန်ငြိမ်းပြီးသော ရဟန္တာ ဖြစ်သော လူသည် တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာအပြည့်နှင့် ယခုနေ့တွင် ရဟန်းပြုသော ပုထုဇ္ဇန်ရဟန်းကို ရှိခိုးရ၏။ ထို ပုထုဇ္ဇန်ရဟန်းက ရဟန္တာဖြစ်သောလူကို ရှိမခိုးရ၊ ကိုယ်တွင်းမှာ တည်ရှိကြသော အဘိဓမ္မာတရား သုတ္တန်တရားများအနေကို ထောက်စာလျှင် ထိုနှစ်ဦးသော သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး

စတုတ္ထ ပုစ္ဆာအဖြေ

နိဗ္ဗာန်နှင့်အဝီစိကဲ့သို့ ကွာလှမ်းကြ၏။ ရဟန္တာဖြစ်သော လူသည်ကား နိဗ္ဗာန်မှာဆိုက်၍နေ၏။ တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာရှင်ဖြစ်သော ပုထုဇ္ဇန်ရဟန်းကား အဝီစိနယ်က မလွတ်သေးသို့ဖြစ်ပါလျက် ရှိခိုးပူဇော်မှု၌ ရဟန်းပုထုဇ္ဇန်က အထက်ကျ၏။ ရဟန္တာ လူက အောက်ကျ၏။ ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အစိန္တေယျအပ္ပမေယျဘုန်းတော် ကံတော် ဉာဏ်တော် တန်ခိုးတော် ပညတ်တော် အာဏာတော် သိက္ခာပုဒ်တော်တို့၏ အစွမ်းပေတည်း။

ပုဟန်းချင်းမှာလည်း တစ်နာရီမျှ ပညတ်အာဏာ သိက္ခာတည်မှု ရှေးကျသော ပုထုဇ္ဇန်ရဟန်းကို တစ်နာရီမျှ သိက္ခာတည်မှု ရဟန်းဖြစ် နောက်ကျသော ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသော ရဟန်းက ရှိခိုးရ၏။ ယခုပင် ရဟန်းပြုသော ပုထုဇ္ဇန်ရဟန်းယောက်ျားကို အဝါခြောက်ဆယ်ရပြီးသော ဘိက္ခုနီ ရဟန္တာမက ရှိခိုးရ၏။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည် ပညတ်တော် အာဏာတော်မြတ်တို့၏ အစိန္တေယျ တန်ခိုးအစွမ်းပင်တည်း။

ယော ဝေါ အာနန္ဒ မယာ ဓမ္မောစ ဝိနယောစ
ဒေသိတော ပညတ္တော၊ သော ဝေါ မမစ္စယေန
သတ္တာ။

ဟူ၍ငါဘုရား မရှိသည့်နောက် ငါဟောတော်မူခဲ့သော

သုတ္တန်တရား အဘိဓမ္မာတရား ဝိနည်းတရားတို့သည် ငါ၏ ကိုယ်စားလှယ် ကိုယ်စား ဘုရားဖြစ်ရစ်လတ္တံ့ဟူသော ဗျာဒိတ်တော် မြတ်နှင့်အညီ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော သိက္ခာပုဒ်တော် အပေါင်း ကုဋေကိုးထောင့်တစ်ရာရှစ်ဆယ်နှင့် ငါးသန်းသုံးသောင်း ခြောက်ထောင်တို့တွင် တစ်ခုတစ်ခုသော သိက္ခာပုဒ်တော်သည် ဘုရားတစ်ဆူတစ်ဆူအရာနှင့် ဗျာဒိတ်တော်ရလျက်ရှိချေသည်။

သရဏဂုံ ဥတ်ကမ္မဝါစာ ပြည့်စုံစွာ ဖတ်ရွတ်မှု သမာဒါန ကိစ္စပြည့်စုံသဖြင့် ထိုမျှလောက်သော သိက္ခာပုဒ်တော်တို့၏ တည်နေကိန်းဝပ်ရာဖြစ်သော ပုထုဇ္ဇန်ရဟန်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ကုဋေကိုးထောင့်တစ်ရာရှစ်ဆယ်ငါးသန်း သုံးသောင်း ခြောက်ထောင်မျှသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ တည်နေကိန်းဝပ်တော်မူကြရာ စေတီအိမ်အရာ၌ တည်ချေသည်။ စေတီအိမ်မည်သည် ရွှံ့မြေကိုလုပ်သော်လည်း စေတီကိန်းဝပ်သော အခါမှစ၍ ပူဇော်ခြင်းငှါသာထိုက်၏။ မရိုမသေ ပြုခြင်းငှါ မထိုက်။

ထိုစေတီအိမ်၏အတွင်း၌ အမှိုက်သရိုက်မစင်တီးပြင်ပင် ပြည့်၍နေငြားသော်လည်း ပူဇော်ခြင်းငှါသာ ထိုက်၏။ မရိုမသေပြုခြင်းငှါမထိုက်။ ထိုအတူ ထိုပုထုဇ္ဇန်ဖြစ်သော ရဟန်းသည် တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာတည်းဟူသော အမှိုက်သရိုက် မစင်တီးပြင်အပြည့် ဖြစ်ရှိနေသော ကိုယ်ခန္ဓာသန္တာန်ပင်

စတုတ္ထ ပုစ္ဆာအဖြေ

ဖြစ်ငြားသော်လည်း ထိုမျှလောက်သော ဘုရားအရာ သိက္ခာ ပုဒ်တော်တို့၏ တည်နေကိန်းဝပ်ရာစေတီအိမ်အဖြစ်၌ တည်နေ သည့်အတွက်ကြောင့် ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသောလူသည် ရှိခိုးပူဇော် ခြင်းကိုသာ ပြုရလေသတည်း။

ဤသို့သော အရာများကို ထောက်ထားဆင်ခြင်သည် ရှိသော် ပုထုဇ္ဇင်္ဂရဟန်းတို့၌ပင် ကိန်းဝပ်တည်ရှိသော မြတ်စွာ ဘုရား တန်ခိုးတော်ပညတ်တော် အာဏာတော် အရှိန်အဝါတို့ သည် အဘယ်မျှလောက် ကြီးကျယ်နက်နဲကုန်သည်ဟု ငါတို့ ကဲ့သို့သော အဆုံးအစ မြင်နိုင်ထင်နိုင်ကောင်းသော အရာပင် မဟုတ်အောင်ကြီးကျယ်နက်နဲမှုကို ရိပ်မိကြကုန်ရာသည်၊ နိဗ္ဗာန်သို့ဆိုက်၍ တည်နေသော လောကုတ္တရာဘုံသားဖြစ် ပြီးသော ရဟန္တာဖြစ်သောလူသည်ပင်လျှင် ပုထုဇ္ဇင်္ဂရဟန်းကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးပူဇော်ရချေသေး၏။ ယခုကာလရှိနေကြသော ပုထုဇ္ဇင်္ဂဖြစ်သူ လူသာမန်တို့မှာ အဘယ်ဆိုဘွယ်ရာ ရှိတော့ အံ့နည်း၊ သာသနာဝန်ထမ်းရဟန်းတော်ဆိုလျှင် အရိုအသေ အလျင်ဦးအောင်သာ အထူးအားစိုက်ခွင့် ရှိတော့သည်ဟု ပညာသတိ ရှိကြကုန်ရာသည်၊ ဤသို့ သာသနာဝန်ထမ်း ရဟန်း တော်တို့၌ တည်ရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ အာဏာတော် သိက္ခာတော် ပညတ်တော်တို့၏ ဘုန်းတန်ခိုးအရှိန်အဝါ ကြီးကျယ်နက်နဲပုံကို သိအပ်၏။

ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်မှာလည်း ထိုအရှိန်အဝါ တစ်စိတ် တစ်ဒေသ ရှိနေကြောင်းကိုကား သူ့ကို အမူလပါရာဇိကနှင့် စွပ်စွဲခဲ့လျှင် ရဟန်းကောင်းကို စွပ်စွဲသည်နှင့်အတူ စွပ်စွဲသူ ရဟန်းမှာ သံဃာဒိသေသ် အာပတ်ကြီးသင့်သည်ဟု ဟောတော် မူသောပါဠိတော်အရ ဖွင့်ဆိုသော အဋ္ဌကထာအရများကို အဦး တည်၍ ရှေး၌ပြဆိုခဲ့ပြီ။ ဤသို့သော အကြောင်းအရာများကို ထောက်မြော်သည်ရှိသော် ထိုသူ၌ ရှိနေသေးသော မြတ်စွာ ဘုရားအရှိန်အဝါ၊ တရားတော် အရှိန်အဝါ၊ ဥ တ်ကမ္မဝါစာ ရွတ်ဖတ်သော သံဃာတော် အရှိန်အဝါများကို အာရုံပြု၍ ပူဇော်ပါမူ “ပူဇော ပူဇနီယ” မင်္ဂလာဖြစ်ပါ၏ဟု ဆိုရန် တစ်ချက် ရှိ၏။ ထိုသူမှာထင်ရှားရှိသေးသော ဘုရားအရှိန်အဝါ၊ တရား အရှိန်အဝါ၊ သံဃာအရှိန်အဝါကို အာရုံပြု၍ ပူဇော်ရာ၌ အာရုံ ပြုရာ အရှိန်အဝါဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်စုသည် အပူဇော်ခံ သမား ဖြစ်ကြ၏။ တရားတော်ကို ပူဇော်လိုလျှင် တရားတော်ကို အာရုံပြု၍ တရားကျမ်းဂန်တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပူဇော်ပါမူ တရားတော်ကို ပူဇော်ခြင်းဖြစ်၏ဟုလာသော ကျမ်းဂန်နှင့် အညီတည်း။

[ထိုဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်ကိုပင် ဒုဿီလမှန်း မသိ။ သီလဝန္တထင်မှတ်၍ ပူဇော်ရာ၌မူကား ထိုသူ၏ သီလကို အာရုံပြု လျက်ရှိ၏။ သီလကလည်း ထိုသူမှာမရှိ။ အပူဇော်ခံသမား မရှိပဲနေ၏။]

စတုတ္ထ ပုစ္ဆာအဖြေ

သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ သဒ္ဓါတိဿ မင်းကြီးကား ထိုကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်၌ အပူဇော်ခံသမားကို ရအောင်ရှာ၍ပူဇော်၏။ ထိုမင်းသည် တရံသောအခါ ဆင်စီး၍မြို့တော်ကို လှည့်လည်၏။ ဒုဿီလရဟန်းတစ်ယောက်သည် မြို့ကျုံး၌ ငါးများ၍နေရာ မင်းပရိသတ် လာသည်ကိုမြင်လျှင် ငါးများရာမှတက်၍ သစ်ပင်ရင်းမှာ ထိုင်နေ၏။ မင်းကြီးသည် ထိုရဟန်းကိုမြင်လျှင် ဆွမ်းကပ်လှူလိုသော စိတ်ဖြစ်၏။ နန်းတော်သို့ရောက်၍ ပွဲတော်တည်မည်ရှိရာ ထိုရဟန်းကို အမှတ်ရ၍ မှူးမတ်များကို ပွဲတော်အုပ်အတိုင်းနှင့် ထိုရဟန်းကို လှူကြချေဟု စေလွှတ်၏။ ဒုဿီလရဟန်းလည်း မင်းပရိသတ်သွားလျှင် ငါးများမြဲ ငါးများ၍ နေ၏။ ဆွမ်းလှူလာသော မှူးမတ်တို့က အလျင်မြင်လေ၏။ ထိုရဟန်းလည်း မှူးမတ်တို့လာသည်ကိုမြင်၍ ငါးများမှုကိုလွှတ်၍ သစ်ပင်ရင်းမှာ နေမြဲနေလေ၏။ မှူးမတ်တို့ကား ထိုရဟန်းအမှုကို သိ၍ မလှူပဲ မြင်ရာအရပ်မှ ပြန်လေ၏။ နန်းတော်သို့ရောက်၍ လှူခဲ့ကြပြီလောဟု မင်းကြီးကမေးရာ ငါးများ၍နေသော ဒုဿီလရဟန်းဖြစ်၍ မလှူခဲ့ကြောင်းကို ပြန်ပြောလေ၏။

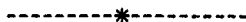
ထိုရဟန်းသည် သင်ဟိုကိုမြင်သောအခါ အဘယ်သို့ ပြုသနည်းဟု မင်းကြီးက မေးလေ၏။

အကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ငါးမျှားမှုကို လွတ်၍ သင်္ကန်းကိုခြုံရုံ၍ သစ်ပင်ရင်းသို့ကပ်၍ နေပါသည်ဟု တင်ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးက ဤသို့ ဆိုပေ၏။ ထိုရဟန်းသည် သင်တို့ကိုမြင်လျှင် ထိုကဲ့သို့ပြုသည်ကား ဟိရီဩတ္တပ္ပကပ်၍ ပြုမှုပေတည်း။ သူတော်ကောင်း ဥစ္စာရတနာခုနစ်ပါးတွင် အကျုံးဝင်သော ဟိရီဩတ္တပ္ပတရားရတနာသည် အဖိုးအနတ္တထိုက်တန်၏။ ဤတစ်နပ်စာ ပွဲတော်ထမင်းသည် အဘယ်မျှ အဖိုးထိုက်သနည်း။ သွားကြကုန်၊ ရှိသေစွာ ကပ်လျှကြကုန်လော့ဟုဆို၍ လျှကြလေ၏။

မင်းကြီးသည် သဒ္ဓါဗလ ပညာဗလနှင့် ပြည့်စုံသော သူဖြစ်၍ ထိုကဲ့သို့ ညစ်နွမ်းသော ဒုဿီလရဟန်းသန္တာန်မှာပင် အပူဇော်ခံ အဖိုးတန်ကို ရှာကြံ၍ ပူဇော်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမင်းကြီးပြုသော ကုသိုလ်မှုသည် ပူဇာစ ပူဇနိယမင်္ဂလာ ဖြစ်ထိုက်စွာ သတည်း။

စတုတ္ထပုစ္ဆာ အဖြေပြီး၏။

ပဉ္စမပုစ္ဆာ အဖြေ

၅။ အလင်္ဂီဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်းသိလျက်နှင့် အရိုအသေ ရှိခိုးခြင်း၊ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း၊ လက်အုပ်ချီခြင်း၊ အရိုအသေ ပြုခြင်းတို့ကို ပြုသောသူတို့မှာ ' ဂါရဝေါစ' မင်္ဂလာဖြစ်၊ မဖြစ်၊ "ဘိက္ခုစ သီလသမ္ပန္နံ၊ သမ္ပဒေဝ သမာစရေ" ဟု ကောသလ သံယုတ်တွင် ဟောတော်မူသည်နှင့် ညီမညီ၊ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပါဏိပါတ သရဏဂုံ ထိုက်၊ မထိုက်များကို အကျိုး အပြစ် ဝတ္ထုသက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါသည်။

ဟူသော ပဉ္စမပုစ္ဆာ၌-

[အလင်္ဂီဒုဿီလနှစ်ပါး ခွဲခြမ်းနည်းကို ဆိုခဲ့လှပြီ။ ။
ဂါရဝမှု ဟူသည်လည်း ပူဇော်မှုမျိုးပင်ဖြစ်၍ စတုတ္ထပုစ္ဆာနှင့်
များစွာ မထူးကြလှပြီ။]

ဘုဇင်္ဂမံ ပါဝကဉ္စ၊ ခတ္တိယဉ္စ ယသသိနံ။
ဘိက္ခုဉ္စ သီလသမ္ပန္နံ၊ သမ္ပဒေဝ သမာစရေ။

ဟူသော ကောသလသံယုတ် သုတ်ဂါထာမှာမူကား မိမိ၌ ပစ္စုပ္ပန်အကျိုးမဲ့၊ သံသရာအကျိုးမဲ့ မဖြစ်ရလေအောင် မရှိမသေ မထေလေးစားပြုမှု လွတ်ကင်းစေရသည်ကို “သမ္မဒေဝ သမာစရေ” ဆိုပေသည်။

ဘုဇင်္ဂမဉ္ဇ = အဆိပ်ထန်သောမြေကို လည်းကောင်း၊ ပါဝကဉ္ဇ = မီးကိုလည်းကောင်း၊ ယသသိန် = အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံသော၊ ခတ္တိယဉ္ဇ = မင်းကိုလည်းကောင်း၊ သီလသမ္ပန္နံ = သီလနှင့် ပြည့်စုံသော၊ ဘိက္ခုဉ္ဇ = ရဟန်းကိုလည်းကောင်း၊ သမ္မဒေဝ = ကောင်းစွာသာလျှင်၊ သမာစရေ = ပြုကျင့်ရာ၏။

- ၁။ အဆိပ်ထန်သောမြေကို တွေ့မြင်လျှင် ထိုမြေဥပဒ်မှ လွတ်ကင်းအောင် လိမ္မာ၍ပြုသည်ကိုလည်းကောင်း၊
- ၂။ မီးနှင့်ဆက်ဆံသောအခါ ထိုမီးနှင့်စပ်၍ ဥပဒ် မဖြစ်ရအောင် လိမ္မာ၍ပြုသည်ကိုလည်းကောင်း၊
- ၃။ မင်းနှင့် ဆက်ဆံသောအခါ ထိုမင်းနှင့်စပ်၍ ဥပဒ် မဖြစ်ရအောင် လိမ္မာ၍ပြုသည်ကိုလည်း ကောင်း၊
- ၄။ သီလသမ္ပန္န ရဟန်းနှင့် ဆက်ဆံသောအခါ ထိုရဟန်း နှင့်စပ်၍ ကလာပုမင်း ဒဏ္ဍကီမင်း နာဠိကေရမင်း အဇ္ဈနမင်းတို့ကဲ့သို့ အကျိုးမဲ့တရား မဖြစ်ပွားရ အောင် လိမ္မာ၍ပြုသည်ကိုလည်းကောင်း၊ “သမ္မဒေဝ

ပဉ္စမပုစ္ဆာ အဖြေ

သမာစရေ”ဆိုသည်။

[ဤလေးပါးကိုသာ ဝိသေသထုတ်၍ ဟောတော်မူခြင်းသည် ရှေ့သုံးပါးမှာ လျင်လျင်မြန်မြန် ကြီးကြီးမားမား ဘေးဥပဒ် ဖြစ်တတ်၍ ဟောတော်မူသည်။ သီလသမ္ပန္န ရဟန်းမှာ အပြစ် လေးတတ်၍ ဟောသည်။]

ဘေးဥပဒ်ကို ဖြစ်စေတတ်သော ခပ်သိမ်းသော မထေ လေးစားမှုကိုပင် ရှောင်ကြဉ်၍ ဘေးဥပဒ် လွတ်ကင်းရာသော အနေကို ရိုသေစွာပြုလေ့ရှိစေရမည်ဟူသော အနက်ကိုလည်း သိအပ်သည်။ ဘေးဥပဒ်ဆိုသည်ကား အကုသိုလ် ဖြစ်မှုသည် လည်း ဘေးဥပဒ်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တွေ့ကြုံဆက်ဆံသောအခါ၌လည်း အရိုအသေ ရှိမခိုးလျှင် မိမိ၌အကုသိုလ်ဖြစ်ရခြင်းစသော ဘေးဥပဒ်ဖြစ်ရန် အခွင့်ကို မြင် သည်ဖြစ်၍ ရိုသေစွာ ရှိခိုးလျှင် “သမ္ပဒေဝ သမာစရေ” ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်ညီသည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုပါဠိတော်ကို အောက်မေ့၍ ရှိခိုးခဲ့လျှင် ထိုပါဠိတော်ဓမ္မကို ပူဇော်သော “ဓမ္မပူဇာ” မင်္ဂလာပင် ဖြစ်သေး၏။

[ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း အမှုတို့၌လည်း နည်းတူသိလေ။]

ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်သည် သိက္ခာသီလမှ ကင်းသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းအစစ် သံဃာအစစ် မဟုတ်သောကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို

ရိုသေတုပ်ဝပ်သော်လည်း ပါဏိပါတသရဏဂုံ ဖြစ်ခွင့် မရှိလေ။ သံဃာမှညွှန်းချ၍ ရရှိသော ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်အား သံဃာကို အာရုံပြု၍ လှူမှုဒါန်းမှုပါဏိပါတမှုကို ပြုရာ၌ကား သံဃာသည် အလှူခံသမား ပါဏိပါတကို ခံသမား ဖြစ်သောကြောင့် ပါဏိပါတသရဏဂုံ ဖြစ်ထိုက်၏။ လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ဒုဿီလ မဟုတ်သော အလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ပါးတို့မှာမူကား ပူဇော်ခြင်းစသည်ကို ပြုသော သူတို့အား အကျိုးပေး အများအနည်း ကွာကြ၏။ “ပူဇာစ ပူဇနီယ” မင်္ဂလာ “ဂါရဝေစ” မင်္ဂလာမှာ ဖြစ်ကြသည် ချည်းမှတ်။

“သမ္မဒေဝ သမာစရေ” ဟူသော ဒေသနာတော် အရ၌ ဝတ္ထုသက်သေကား . . .

ကောသလမင်းကြီးသည်ပင်လျှင် တရံရောအခါ မြတ်စွာဘုရားကို ခစားဆည်းကပ်၍ နေလေ၏။ ထိုအခါ၌ တိတ္ထိတို့သည် မင်းကြီးမျက်နှာ ဥပစာသို့ ဖြတ်သန်း၍ သွားကြကုန်၏။ ကောသလမင်းကြီးသည် မြင်လျှင် မိမိနာမည်ကို ဖော်ကြား၍ ထိုတိတ္ထိတို့အား ရှိခိုးလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကြီးကို ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်သူဖြစ်ပါလျက် မြတ်စွာဘုရားရှေ့တော်မှာပင် မိမိနာမည်ကို ဖော်ကြားခြင်းဟူသော အလွန်နှိမ့်ချသော ဂါရဝတရားကြီးနှင့်တကွ အလွန်ရိုသေစွာ တိတ္ထိတို့ကို မင်းကြီး ရှိခိုးလေသနည်းဟု အမေးပုစ္ဆာထုတ်၍ အဋ္ဌကထာ၌ ဖြေတော်မူသည်ကား ထိုသို့ ရှိမခိုးခဲ့သည်ရှိသော် ကောသလ

ပဉ္စမပုစ္ဆာ အဖြေ

မင်းကြီးသည် ရှင်ဂေါတမကိုသာ ရိုသေသည်။ ငါတို့ကိုမူကား ရှိခိုးခြင်းမျှကိုမှ မပြုဟု စိတ်နှလုံးခုကြ၍ တစ်စုံတစ်ခုသော ငါ၏အကျိုးမဲ့ကို ပြုခွင့်ဆိုက်သောအခါ ပြုလေရာ၏။ ထိုသို့သော အကျိုးမဲ့ကို မပြုစေခြင်းငှါ ရှိခိုးသည်ဟု ဖြေပေ၏။

[ကောသလမင်းကြီးဖြုသောအမှုသည်လည်း "သမ္မဒေဝ သမာစရေ" မှပင်တည်း။]

တစ်နည်းလည်း...

မင်းကြီးကို ခစားသော ပရိသတ်တို့၌ တိတ္ထိတို့ကို ကိုးကွယ် သောသူတို့သည် အများပင် ပါရှိကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ငါတို့ဆရာများကိုကား မင်းကြီးသည် အလေးမပြုဟု စိတ်ခုကြ ကုန်၍ ပြုခွင့်သာသောအခါ တစ်စုံတစ်ခုသောအကျိုးမဲ့ကို ပြုကုန်ရာ၏ဟု ထိုသူတို့၏စိတ်နှလုံးကို ကြည်လင်စေခြင်းငှါ မင်းကြီး ရှိခိုးသည်ဟူ၍လည်း ဆိုခွင့်ရှိ၏ ။

ပဉ္စမပုစ္ဆာအဖြေပြီး၏။

ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာ အဖြေ

၆။ အလင်္ဂီ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်း သိသောကြောင့် ထို အလင်္ဂီဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပုဂ္ဂလာဓိဋ္ဌာန် ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန်တွင် တစ်ရပ်ရပ်ဖြင့် အပြစ်စကား ထိပါးပြောဆိုသောသူတို့အပေါ်၌ ဒဏ်ဆယ်ပါး ထိုက်မထိုက်၊ အပြစ်လွတ်မလွတ်များကို သိလိုပါ သည်။

ဟူသော ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာ၌-

“ယော အပ္ပဒုဋ္ဌဿ နရဿ ဒုဿတိ၊
သုဒ္ဓဿ ပေါသဿ အနင်္ဂဏဿ”။

အစရှိသည်ဖြင့် သုဒ္ဓအနင်္ဂဏဖြစ်သော ဘုရား ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ အရိယာတို့အား အလွန်ကြမ်းကြုတ်သော ကာယကံ ဝစီကံ တို့ဖြင့် ထိပါးပြစ်မှားသော သူတို့၌သာ ဒဏ်ဆယ်ပါးကျရောက် တတ်ကြောင်းကို ဟောတော်မူသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်သာမန်တို့အား အပြစ်စကား ထိပါးပြောဆိုရုံမျှနှင့် ဒဏ်ဆယ်ပါး ကျရောက်ခွင့် မရှိပေ။

ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာ အဖြေ

အပြစ်လွတ်မလွတ်ဟူသော စကား၌မူကား...

ဒုဿီလ ဟူသော စကားလုံးသည် ဆယ်ပါးသော အက္ခောသဝတ္ထုတို့တွင် ကြီးစွာသောအာပတ်ဖြင့် ဆဲရေးခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိပါးစေလိုသော အက္ခောသာဓိပ္ပာယ် ပဋိပစ္စည်းစိတ်ဖြင့် ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်ကိုပင် ဒုဿီလမှန်းသိ၍ ဒုဿီလ စကားဖြင့် ထိပါးပြောဆိုသော သူတို့အား စကားအခွန်းတိုင်း အခွန်းတိုင်း ဖရုသဝါစာ ကမ္မပထမြောက်၏။

ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်မှန်း သိသောကြောင့် ဟူသော ပုစ္ဆာပါ စကား၌လည်း...

ဤရဟန်းကား ဒုဿီလရဟန်းတည်းဟု အမှန်သိနိုင်ရန် အမှုသည် မလွယ်လှချေ။ သိမ်မွေ့လှသော ပါရာဇိက အာပတ္တာ ဓိကရုဏ်းမှုနှင့် မိမိတို့အထံ အဆုံးအဖြတ်ခံခြင်းငှာ အမှုသည်တို့ ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ၌ ကျမ်းတတ်ဂန်တတ် ဝိနည်းစိုရ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည်ပင်လျှင် ဤသူကား ဒုဿီလဟု ဒုဿီလ ဝိနိစ္ဆယချရန်အရေး အလွန်ခက်ခဲလှ၏။

အဋ္ဌကထာကြီး၌လည်း ထိုသို့အမှုသည် ဆိုက်ရောက် လာလျှင် စေတုစွာစစ်ဆေး၍ အမှုသည်လျှောက်ဆိုချက် စကားကို စေတုစွာ ကြားနာရသောအခါ ပါရာဇိက အပြစ်လွတ်အံ့ ထင်ခဲ့လျှင် သုဒ္ဓုဖြတ်စာချအပ်၏။ စွန်းငြိရိပ်ထင်ခဲ့အံ့၊ အသုဒ္ဓဟု

မဆိုတည့်အပ်၊ လွတ်ရာသောအချက်ကို အနည်းနည်း ရှာအပ်၏။ အနည်းနည်းရှာကြံ၍မှ လွတ်ရာသောအချက်ကို မမြင်ခဲ့လျှင် ဝိနည်းဓိုရ်တစ်ပါးထံ လွတ်ရမည်၊ ဒုတိယဝိနည်းဓိုရ် ဆရာသည်လည်း ထိုအမှုသည်ကို ပါရာဇိက လွတ်ရိပ်ထင်ခဲ့အံ့၊ သုဒ္ဓ ဖြတ်စာချအပ်၏။ လွတ်ရိပ်မထင်ခဲ့အံ့၊ အသုဒ္ဓဟု မဆိုတည့်အပ်၊ ဝိနည်းဓိုရ်တစ်ပါးထံ စေလွှတ်ရမည်၊ ဤနည်းနှင့်နှင့် စေလွှတ်၍ ဝိနည်းဓိုရ်တိုင်းကပင် ပါရာဇိကကျရိပ်ထင်ကြ၍ သုဒ္ဓဖြတ်စာလည်း မပေး အသုဒ္ဓလည်း မဆိုကြပဲ ပထမဝိနည်း ဓိုရ်ထံ ထိုအမှုသည် ရောက်လာပြန်အံ့၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ နေစေ၍ ဘာဝနာများကို နှလုံးသွင်းစေပြီးလျှင် စိတ်ဖြစ်ပုံကို မေးမြန်း၍ စိတ်ပူလောင်လှပါသည်ဆိုလျှင် စိတ်အေးရာအခွင့်ကို ရှာလေတော့ဟု ဆိုရမည်၊ စိတ်ငြိမ်သက်ပါ၏ဆိုလျှင် ကောင်းလှပြီ၊ ကောင်းကောင်းနေလေတော့ဆို၍ လွတ်ရမည်ဟုလာချေသည်။

သိမ်မွေ့လှသောအရာ၌ စေ့စုံစွာ စစ်ဆေးမေးမြန်း ကြားသိရသဖြင့် ပါရာဇိကကျရိပ် ဒုဿီလဖြစ်ရိပ်ထင်မြင်သော ဝိနည်းဓိုရ်ဆရာတို့သော်မှလည်း ပါရာဇိကကျသည်၊ ဒုဿီလဖြစ်သည်ဟူသော စကားကို မြှက်ဆိုရန်အမှု အလွန်ခဲယဉ်းစွာ လာချေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ခဲယဉ်းလှလေသနည်းဟူမူ ပါရာဇိက အမှန်ကျသောသူကို ပါရာဇိကကျသည်ဟုဆိုမိလျှင် ဝိနည်းဓိုရ်ဖြစ်၍တော်ပါ၏။ မကျသောသူကို ကျသည်ဟုဆိုမိလျှင်

ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာ အဖြေ

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန်၌ တည်ရှိသော ကုဋေ ကိုးထောင်ကျော်မျှသော သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ဝိနည်းဓိုရ်ဆရာ ဖျက်ဆီးရာရောက်လေ၏။ ဝန်လေးစွာသော အမှုကို ပြုမိလျက်နေ၏။ ပါရာဇိကအမှန်ကျ သောသူကို မကျထင်၍ မကျဆိုမှုသည်ကား ဝိနည်းဓိုရ်ဆရာ၌ အပြစ်မရှိ၊ ထို့ကြောင့် မကျဟု ထင်မြင်ခဲ့လျှင် ထင်မြင်တိုင်းဆိုမှု ဆုံးဖြတ်မှုကိုပြုရမည်ဟု အဋ္ဌကထာ၌လာပေသည်။

|ဤသို့ သူတစ်ပါးကို ပါရာဇိကကျ ဒုဿီလဆိုမှုသည် နှစ်သိန်း လေးသောင်း အထုရှိသော မဟာပထဝီမြေကြီးကို ထမ်းရွက်မှုကဲ့သို့ အလွန်ဝန်လေးလှသော အမှုဖြစ်ချေသည်။ သတိကြီးကြီးထားကြပါကုန်။|

ပါရာဇိကအမှန်ကျပြီးသောသူ၊ ပါရာဇိကမကျ အလဇ္ဇီ မျှသာဖြစ်သောသူ၊ အလဇ္ဇီမဖြစ် သီလဝန္တဖြစ်သောသူ သုံးဦး လုံးကိုပင် အက္ခောသာဓိပ္ပါယ်ဖြင့် ဒုဿီလ ဆိုမှုသည် ဖရူသဝါစာ ကမ္မပထမြောက်၏။ အပါယ်လေးပါးတွင် ဒေါသနှင့်ယှဉ်သော ကမ္မပထမျိုးဖြစ်၍ ငရဲ၌ပဋိသန္ဓေကိုပေး၏။ အက္ခောသာဓိပ္ပါယ်မျှ မကမူ၍ သာသနာမှ ရွှေ့စေလိုသော စဝနာဓိပ္ပါယ်ဖြင့် ဒုဿီလ ဆိုမှုသည်ကား ထိုထက်ဝန်လေးသော အမှုကြီးဖြစ်၏။ အထူးမှာ ဒုဿီလအမှန်ကို ဒုဿီလဆိုမိ စွပ်စွဲမိရာ၌ ဝန်လေးရုံမျှသာရှိ၏။ သီလဝန္တကို ဆိုမိစွပ်စွဲမိရာ၌ကား အာနန္တရိယကံနှင့် အလားတူ၏။

ဒွေ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဂ္ဂလာ ဣဒမပ္ပဟာယ ယထာ-
 ဘတံ နိက္ခိတ္တာ ဧဝံ နိရယေ။ ကတမေ ဒွေ။ ယောစ
 မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကော ဟောတိ။ ယောစ သီလဝန္တံ
 ကလျာဏဓမ္မံ ဗြဟ္မစာရိ အဘူတေန အန္တိမ ဝတ္ထုနာ
 အဗ္ဘာစိက္ခတိ။

ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ=ရဟန်းတို့၊ ဣမေဒွေပုဂ္ဂလာ=ဤ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး
 တို့သည်၊ ဣဒံ=ဤအမှုကို၊ အပ္ပဟာယ=မပယ်မစွန့်သည်ရှိသော်၊
 အာဘတံ=ယူဆောင်ခဲ့သော ဝန်ထုပ်ကို၊ နိက္ခိတ္တာယထာ=
 အိမ်သို့ရောက်က ပစ်ချလိုက်သကဲ့သို့၊ ဧဝံ=ဤအတူ၊ နိရယေ=
 ငရဲ၌၊ သကေနကမ္မေန=မိမိပြုသော အမှုသည်၊ နိက္ခိတ္တာ=ချအပ်
 ကုန်သည်၊ ဟောန္တိ=ဖြစ်ကုန်၏၊ ကတမေဒွေ=အဘယ်နှစ်ဦးတို့
 နည်းဟူမူကား၊ ယောစ=အကြင်သူသည်လည်း၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကော=
 နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူရှိသည်၊ ဟောတိ=ဖြစ်၏၊ ယောစ=အကြင်
 သူသည်လည်း၊ ကလျာဏဓမ္မံ=ကောင်းသောတရားရှိသော၊
 ဗြဟ္မစာရိ=မြတ်သောအကျင့်ရှိသော၊ သီလဝန္တံ=သီလဝန္တ ရဟန်း
 ကို၊ အဘူတေန=မဟုတ်မမှန်သော၊ အန္တိမဝတ္ထုနာ=ပါရာဇိက
 မှုဖြင့်၊ အဗ္ဘာစိက္ခတိ=စွပ်စွဲ၏။

ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာ အဖြေ

အဓိပ္ပါယ်ကား--

ဦးခေါင်းဖြင့် ဆောင်ခဲ့သော ဝန်ထုပ်ကို အိမ်သို့ရောက်က ပစ်ချလိုက်လျှင် ကောင်းကင်၌တည်နေသည်ဟူ၍ မရှိ၊ မြေသို့ ထုတ်ချောက်ကျရောက်သကဲ့သို့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူရှိသော သူသည် ဤဘဝ၌ ထိုအယူကို မစွန့်ပဲ သေသည်ရှိသော် သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ အမြဲလျှင် ငရဲသို့သာကျ၏။ သီလဝန္တရဟန်းကို အန္တိမ ဝတ္ထု ပါရာဇိကမှုဖြင့် စွပ်စွဲသောသူသည်လည်း ထိုသီလဝန္တ ရဟန်းကို တောင်းပန်ဝပ်စင်း ကန်တော့ခြင်းကို မပြုမူ၍ သေ သည်ရှိသော် သေသည်၏အခြားမဲ့၌ မချွတ်မလွဲ ငရဲသို့သာ ကျရ၏ဟူလိုသည်။

[ဒုဿီလ မဟုတ်သော အလဒ္ဓိကိုလည်း သီလဝန္တအလားတူ ယူလေ။]

ဤအရာ၌ ကောဏ္ဍဓာန မထေရ်ဝတ္ထု၊ စိတ္တဟတ္ထက မထေရ်ဝတ္ထုများကို ထုတ်ဆိုအပ်၏။

ကောဏ္ဍဓာနမထေရ်သည်...

ကဿပဘုရားလက်ထက်၌ သစ်ပင်စောင့်နတ်ဖြစ်၍ အလွန်ချစ်ကြည်သော ရဟန်းနှစ်ဦးကို အလိုစမ်းခြင်းငှါ ခရီးလမ်း၌ အခင်းကြီးငယ် ကိစ္စနှင့် တောချုံတွင်းသို့ ရဟန်း တစ်ပါးဝင်လေရာ မာတုဂါမ အယောင်ဆောင်၍ ထိုရဟန်းနှင့်

အတူတကွ ချုံ့မှ ထွက်လာ၏။ ထိုရဟန်းကားမမြင် အဖော် ရဟန်းကမြင်၍ ဒုဿီလရဟန်းဟု စွန့်ပစ်၍ သွားလေ၏။ မြို့ရွာသို့ရောက်ကြ၍ သံဃာအများနှင့် ဥပုသ်ပြုကြမည်ရှိရာ အဖော်ရဟန်းက ဒုဿီလရဟန်းနှင့် ဥပုသ်အတူမပြုလိုဟုဆို၏။ တောအရပ်၌ချုံ့တွင်းမှ မာတုဂါမနှင့်အတူ ထွက်လာသည်ကို ကိုယ်တိုင်မြင်ရသော ဒိဋ္ဌမူကို ပြန်ပြော၏။ ထိုရဟန်းက မဟုတ်ရပါဟု ပြောသော်လည်း အယုံမရှိလေ။ ထိုအခါ ထိုနတ်လာ၍ အရှင်ဘုရားတို့ ချစ်ကြည်မှုကို သိလို၍သာ အကျွန်ုပ်လုပ်ကြံသော အမှုဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောသော်လည်း မစပ်နိုင်ကြလေပြီ။ ထိုနတ်သည် သေသည်၏အခြားမဲ့၌ ငရဲသို့ကျလေ၍ ငါတို့ဘုရားလက်ထက်၌ ကောဏ္ဍဓာန ရဟန်းဖြစ်လာ၏။ ရဟန်းဖြစ်သည်မှစ၍ သွားလေရာနေရာ၌ မာတုဂါမ သူယောင်အမြဲပါ၍နေ၏။ မိမိကား မမြင်ရ ရဟန်း လူရှင်အများ မြင်ကြ၏။ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ မရောက်မချင်း ဒုဿီလရဟန်းဟူ၍ သာဝတ္ထိပြည်သူ ရှင်လူအပိုင်းတို့၏ ဆဲရေးခြင်းကို ခံရ၏။

[ဝတ္ထုအကျယ်မှာ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ အင်္ဂုတ္တိရုံ အဋ္ဌကထာ တို့မှာယူလေ။]

သာသနာထမ်း ရဟန်းတော်တို့နှင့်စပ်သော ဒုဿီလအချက်မည်သည် ပြစ်မှားလိုသော ဒေါသစိတ်နှင့် မဟုတ်၊ စုံစမ်းလိုသောစိတ်နှင့် သီလဝန္တကို ဒုဿီလထင်ရအောင်

ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာ အဖြေ

ပြုမှုသည်ပင် သို့လောက်အပြစ်ဝိပါက် အကျိုးဆက် ကြီးကျယ် လှ၏။

စိတ္တဟတ္ထကမထေရ်သည်... .

ကဿပဘုရားသာသနာ၌ ရဟန်းဖြစ်၍ မိတ်ဆွေရဟန်း တစ်ပါးနှင့်အတူနေကြရာ မိတ်ဆွေရဟန်းလူထွက်လိုသော စိတ်ရှိသည်ကိုသိ၍ ရှေးဦးစွာ မထွက်ရအောင်ပြောဆိုလေ၏။ နောက်အခါ၌ ထိုရဟန်းလူထွက်လျှင် ထိုရဟန်း၏ သင်္ကန်း သပိတ် ပရိက္ခရာများကို ငါရလတ္တံ့ဟု ပရိက္ခရာ၌ တပ်မက် သောစိတ်ဖြစ်လာ၍ လူထွက်ဖြစ်လေအောင် စကားမျိုးကို ပြောဆိုလေ၏။ ထိုရဟန်းလည်း လူထွက်လေ၏။ အဖော်ရဟန်း သည် ငါတို့ဘုရားလက်ထက်၌ စိတ္တဟတ္ထက မထေရ် ဖြစ်လာ၏။ ရဟန္တာမဖြစ်မီအတွင်း ထိုဝိပါကဝဋ်လိုက်၍ သာသနာ၌ မွေ့လျော်စွာနေခွင့် မရမူ၍ ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရဟန်းဖြစ်တုံ လူဖြစ်တုံ အရှက်တကွ ဖောက်လဲဖောက်ပြန် ဝဋ်ခံရလေ၏။

[အကျယ်မှာ ဓမ္မပဒ အဂ္ဂကထာမှာယူလေ။]

ဤသို့ သာသနာမှ ကောင်းသောရွှေ့ခြင်းဖြင့် ရွှေ့လိုသော သူကို အလိုပြီးအောင် ချီးမွမ်းထောက်ပံ့ ပြောဆိုမိကာမျှနှင့်ပင် ငါတို့ဘုရားလက်ထက်၌ ဝဋ်ဝိပါက်လိုက်ပါ၍ သာသနာ၌ ထောက်တည်ရာမရပဲ အရှက်တကွ ဖောက်လဲဖောက်ပြန်

ဝဋ်ခံရလေသေး၏။

ဤဝတ္ထုကို ထောက်မြော်၍ မိမိတို့၏ သားရင်းမြေးရင်းကိုပင် ဖြစ်သော်လည်း သာသနာ၌ မွေ့လျော်စွာ နေထိုင်သော ရဟန်းသာမဏေများကို လှူစိတ်ပါအောင် ဖြားယောင်း သွေးဆောင်ခြင်းအမှုများကို မပြုမိအောင် သတိမူသင့်လှ၏။

ဤဝတ္ထုများကို ထောက်ထား၍ သီလဝန္တရဟန်းကို စဝနာဓိပ္ပါယ်စိတ်ဖြင့် ဒုဿီလဆိုမှု စွပ်စွဲမှုများသည် အဘယ်မျှလောက် အကျိုးရင်းအကျိုးဆက် ဝဋ်ဝိပါက် ကြီးကျယ်လိမ့်မည်ဟု ရှုဆင်ခြင်ရန်တစ်ချက်၊ ဤဘဝမှ နောက်နောက်ဘဝတို့၌ ရသေ့ရဟန်းတို့ သာသနာ သဗ္ဗညုဘုရားသာသနာများနှင့် ဘဝအဆက်ဆက်ဝေးကွာ၍ သွားရန်တစ်ချက်၊ ကံတစ်ပါး ထောက်မ၍ ရသေ့ရဟန်းတို့ သာသနာ သဗ္ဗညုဘုရား သာသနာများ၌ ရသေ့အဖြစ် ရဟန်းအဖြစ်ကို ရပါငြားသော်လည်း ကောဏ္ဍဓာနရဟန်း စိတ္တဟတ္ထက ရဟန်းတို့ကဲ့သို့ ဝဋ်ဝိပါက်လိုက်ပါချက်နှင့် အရုပ်အမျိုးမျိုးပျက် အရှက်အမျိုးမျိုးကဲ့ အကျိုးအမျိုးမျိုးနဲ့အောင် ဝဋ်ပွဲကြီး တွေ့ကြုံရလတ္တံ့သော အချက်များကို သတိမူသင့်လှလေသတည်း။

ဤကား ဘုရားသာသနာ၌ ဒုဿီလရဟန်း အလင်္ဂီရဟန်း သီလဝန္တရဟန်းတို့ကို အက္ခောသာဓိပ္ပါယ်စိတ်၊ စဝနာဓိပ္ပါယ်

ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာ အဖြေ

စိတ်ဖြင့် ဒုဿီလဟု ဆိုမှုဆဲရေးမှု စွပ်စွဲမှုသည် ဖရုသဝါစာ ကမ္မပထကြီးတစ်ပါးဖြစ်ကြောင်း၊ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ နှင့်အတူ အပြစ်ကြီး ကျယ်ကြောင်း၊ ဝဋ်ဝိပါက် အကျိုးဆက် ကြီးကျယ်ကြောင်းများကို ပြဆိုလိုက်သော အချက်တည်း။

ပုစ္ဆာ၌ “ပုဂ္ဂလာဓိဋ္ဌာန် ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန်နှစ်ပါးတွင် တစ်ပါးပါးဖြင့် အပြစ်စကား ထိပါးပြောဆိုသောသူတို့အား” ဟူရာ၌ အပြစ်စကားပြောဆိုမှုသည်--

၁။ ပုဂ္ဂလာဓိဋ္ဌာန် ပြောနည်း၊

၂။ ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန် ပြောနည်း၊

နှစ်ပါးရှိ၏။

ပုဂ္ဂလာဓိဋ္ဌာန်ပြောနည်းသည်...

၁။ တိုက်ရိုက်ပြောနည်း၊

၂။ စောင်းပါးရိပ်ခြေ စကားဆင်၍ ပြောနည်း၊

နှစ်ပါးရှိ၏။

ထိုနှစ်ပါးလုံးသည်ပင်လျှင် ထိပါးလိုသောစိတ်နှင့် ပြောဆိုလျှင် အပြစ်မလွတ်၊ သူတစ်ပါးပက္ခကို ရှုတ်ချလိုသော စိတ်၊ မိမိပက္ခကို ပလွှားလိုသောစိတ်နှင့် ပြောဆိုခြင်းငှာ မသင့်၊ နှစ်ပက္ခ၏အကျိုးကို လိုလားသော သုဒ္ဓစ္စစိတ်ဖြင့် ပြောဆိုနိုင်ပါမှုကား-

ဓမ္မဒီပနီ

ဝဏ္ဏာရဟဿ ဝဏ္ဏံ ဘာသတိ၊
 အဝဏ္ဏာရဟဿ အဝဏ္ဏံ ဘာသတိ။
 ဟူ၍ဟောတော်မူသော ပါဠိတော်နှင့်ညီပါ၏။ ကောင်း
 ပါ၏။

ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန် ပြောနည်းမှလည်း---

ဓမ္မကို သက်သက် ရှေးရှု၍ပြောဆိုရမည်။ ဓမ္မကို သက်
 သက် ရှေးရှု၍ ပြောဆိုပုံကို ပြည့်စုံစွာ ပြဆိုအံ့။ သမ္ပပ္ပဓာန်
 လေးပါးပေါ်အောင် ပြောဆိုရမည်။

သမ္ပပ္ပဓာန်လေးပါးဆိုသည်ကား---

- ၁။ မိမိသန္တာန်၌ မဖြစ်သေးသော အကုသိုလ်ဓမ္မကို
 မဖြစ်လာရအောင် အားထုတ်ခြင်းတစ်ပါး၊
- ၂။ မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်ဘူးသော အကုသိုလ်ဓမ္မကို
 ပယ်ရအောင် အားထုတ်ခြင်းတစ်ပါး၊
- ၃။ မိမိသန္တာန်၌ မဖြစ်ဘူးသေးသော ကုသိုလ်ဓမ္မကို
 ဖြစ်စေရအောင် အားထုတ်ခြင်းတစ်ပါး၊
- ၄။ မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်ဘူးသော ကုသိုလ်ဓမ္မကို ပွားစေ
 ရအောင် အားထုတ်ခြင်းတစ်ပါး၊

ဤကား သမ္ပပ္ပဓာန်လေးပါးတည်း။

[အကုသိုလ်အစို့၌ နှစ်ပါး၊ ကုသိုလ်အစို့၌ နှစ်ပါး။]

ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာ အဖြေ

အနာဂတ် အကုသိုလ်သည် မိမိသန္တာန်၌ မဖြစ်သေးသော အကုသိုလ်မည်၏။ အတိတ်အကုသိုလ် ပစ္စုပ္ပန် အကုသိုလ်စုသည် မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်ပြီးဖြစ်ဆဲသော အကုသိုလ်မည်၏။

ဒုစ္စရိုက်-ဆယ်ပါးတို့တွင် မာတုယာတကကံ ပိတုယာတကကံ အစရှိသော ပါဏာတိပါတကံတစ်မျိုးကို ကွက်ခြား၍ ပြဆိုရာ၏။ တစ်ယောက်သော သတ္တဝါအား အနမတဂ္ဂဘဝစုတွင် တရားကိုသိသောဘဝကား အလွန်နည်းပါး၏။ မသိသော ဘဝသာ အလွန်များပြား၏။ ပါဏာတိပါတမှုမည်သည် တရားကို မသိသော တစ်ခုတစ်ခုသော ဘဝမှာပင် အသင်္ချေ အသင်္ချေ မရေတွက်နိုင်အောင်ဖြစ်နိုင်၏။

ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်သော သူ၏သန္တာန်မှာ အဝီစိသို့ ချနိုင်သော ပါဏာတိပါတကံဟောင်း သိန်းသောင်း ကုဋေမက ရှိနေ၏။ ထိုအတူ သယံဇုဇရဲကြီး၌ ချနိုင်သော ပါဏာတိပါတကံဟောင်း သိန်းသောင်းကုဋေမက ရှိနေ၏။ စသည်ဖြင့် သိလေ။

ယခုဘဝ၌ ငယ်စဉ်အခါကစ၍ ဖြစ်နေသော ပါဏာတိပါတ ကံစုကား ထင်ရှားပြီ။ အချို့သောသူ၌ ဖြစ်ပြီး ကံဟောင်း စုသာ ရှိ၏။ အချို့သောသူ၌ ဖြစ်ပြီးဖြစ်ဆဲ နှစ်ပါးပင်ရှိ၏။

[ဤကား ဥပ္ပန္နကံစုတည်း။]

အကြင်မျှလောက် မိမိသန္တာန်၌ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ပိစိကိစ္ဆာ နှစ်ပါးသည် ရှိနေ၏။ ထိုမျှလောက်သော ဘဝအဆက်ဆက် ကာလပတ်လုံး မာတုယာတက ပိတုယာတက အစရှိသော ပါဏာတိပါတကံမျိုးသည် ဖြစ်လိမ့်အုံးမည် မုချတည်း။ ငါ၌ ဘယ်ကံတစ်စုကား ဖြစ်ခွင့်ငြိမ်းပြီဟု ဆိုရန်တစ်ခုမျှ မရှိသေးလေ။

ယနေ့ မဖြစ်သေးသော်လည်း နောက်နောက်နေ့ နောက် နောက်လ နောက်နောက်နှစ် နောက်နောက်ဘဝတို့၌ ဧကန်မုချ ဖြစ်လတ္တံ့၊ အမိကိုလည်း ငါသတ်လတ္တံ့၊ အဖကိုလည်း ငါ သတ်လတ္တံ့၊ ရဟန္တာကိုလည်း ငါသတ်လတ္တံ့၊ ကြွင်းသော သတ္တဝါ တို့ကိုကား ဆိုဖွယ်မရှိ။

[ဤကား အနုပ္ပန္နကံစုတည်း။]

[ကြွင်းသော ဒုစ္စရိုက်ကိုးပါးတို့ကိုလည်း ဤပါဏာတိပါတ ကံနည်း သိလေ။]

အကုသိုလ်၌ အဖို့နှစ်ပါးဖြစ်၏။ ထိုအဖို့နှစ်ပါးတို့၏ ခေါင်းစီးခေါင်းခံကား သက္ကာယဒိဋ္ဌိပေတည်း။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဆိုသည်ကား မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို ငါငါဟုထင်မြင်စွဲမြဲမှုတည်း။ ထိုငါ ငါဟုစိတ်ထဲတွင် ထင်မြင်စွဲမြဲမှု တင်းလင်းရှိနေသမျှ ဘဝ သံသရာကာလပတ်လုံး ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဥပ္ပန္န အနုပ္ပန္န ဒုစ္စရိုက်ဓမ္မ တို့သည် အဏုမြူမျှ ယုတ်လျော့ခြင်း မရှိကုန်။

ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာ အဖြေ

အကြင်အခါ၌ ငါငါဟုစွဲလမ်းမှု ချုပ်ပျောက်၏။ ထိုအခါ၌ ထိုဒုစွရိုက်အနန္တတို့သည်လည်း အကုန်လုံး ချုပ်ပျောက်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ငါငါဟုထင်မြင်စွဲလမ်းမှုကို ဒုစွရိုက်ကံ အနန္တတို့၏ ခေါင်းစီးခေါင်းခံဆိုပေသတည်း။

မိမိကို အဝီစိငရဲသို့ချရန် မိမိစိတ်သန္တာန်မှာ ယခုပါရှိ၍ နေသော အတိတ်ဒုစွရိုက်ကံဟောင်း အသင်္ချေအနန္တတို့ကို ဘုရားသာသနာတွင်း၌ ကြုံကြိုက်သောအခါမှ အကုန်ပျောက် ငြိမ်းအောင် ပြုနိုင်သော အခွင့်ရှိသည်။ နောက်နောက်နေ့ နောက် နောက်လ နောက်နောက်နှစ် နောက်နောက်ဘဝ အဆက်ဆက် တို့၌ မချွတ်ပြုလတ္တံ့သော ဒုစွရိုက်သစ် အနန္တတို့ကိုလည်း ဘုရားသာသနာတွင်း၌ ကြုံကြိုက်သောအခါမှ တစ်ခါတည်း မျိုးပြတ်၍ ငွေ့ရုံမျှ နောင်မငွေ့လာရအောင် ပြုနိုင်သော အခွင့် ရှိသည်။

ထိုသို့ပြုနိုင်သော အပေါက်အလမ်း ကွယ်ပျောက်၍ သွားသည်ကို သာသနာကွယ်သည် ခေါ်သည်။ မိမိသည်လည်း ယခုနေ့သေ၍ သာသနာမရှိရာဘဝသို့ရောက်၍ သွားလျှင် မိမိမှာယခုနေ့ပင် သာသနာကွယ်လတ္တံ့။

ဤသို့ အခွင့်အလမ်းတို့ကို မြော်မြင်ကြောက်လန့်သဖြင့် မသေမီနေ့ရက်အတွင်း မိမိနှလုံးထဲမှာ အမြဲပါရှိ၍ နေသော

သက္ကာယဒိဋ္ဌိနှင့်တကွ ထိုဒုစွရိုက်နှစ်ပက္ခတို့ကို အကုန်ပယ်
သတ်ခြင်းငှာ သမထဝိပဿနာတရား အားထုတ်မှုကို ကုသိုလ်
နှစ်ဖို့၌ သမ္ပပ္ပဓာန်တရားနှစ်ပါး ဆိုသတည်း။

ကုသိုလ်၌ အဖို့နှစ်ပါးဆိုသည်ကား ဥပ္ပန္နအဖို့ အနုပ္ပန္နအဖို့
နှစ်ပါးပင်တည်း။

[ဤကုသိုလ်အရာ၌ကား ဥပ္ပန္န အနုပ္ပန္နနှစ်ပါးလုံးကိုပင်
ယခုဘဝအတွင်း၌ ယူလေ။]

ပိဋကတ်သုံးပုံကို အကျဉ်းချုပ်၍ အဆီထုတ် ယူ
သည်ရှိသော် -

၁။ အဓိသီလသိက္ခာ တစ်ပါး။

၂။ အဓိစိတ္တသိက္ခာတစ်ပါး။

၃။ အဓိပညာသိက္ခာတစ်ပါး။

ဟူ၍ သိက္ခာသုံးပါး ရ၏။ သီလ သမာဓိ ပညာ သုံးပါး
ဆိုလိုသည်။

သမာဓိဆိုသည်ကား ဥပစာရသမာဓိ၊ အပ္ပနာသမာဓိ
နှစ်ပါးကို ဆိုသည်။

ပညာဆိုသည်ကား ဝိပဿနာပညာ မဂ်ပညာ ဖိုလ်
ပညာ သုံးပါးကိုဆိုသည်။

သီလ သမာဓိ ပညာ အချုပ်သုံးပါးတို့တွင် ယခုအခါ၌
သီလသည်သာ ဥပ္ပန္နဖြစ်ကြ၏။ စောင့်ကြထိန်းကြ၏။ သမာဓိ

ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာ အဖြေ

ပညာနှစ်ပါးသည် အနုပုဏ္ဏဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ကာယဂတာသတိ စသော သမာဓိမှုကို ပြုလုပ်ကြသော်လည်း ကုသိုလ်ဖြစ်ရုံမျှ အတုအပသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဥပစာရသမာဓိအနေမျှပင် မဖြစ်နိုင်ကြ။ ထို့ကြောင့် သမာဓိကို အနုပုဏ္ဏဆိုသည်။

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တကို ပုတီးစိပ်ကြ နှလုံးသွင်းကြသော်လည်း ကုသိုလ်ဖြစ်ရုံမျှ အတုအပသာဖြစ်ကြသည်။ ပုဂ္ဂလသညာ သတ္တသညာ အတ္တသညာများကို တွန်းခွါ၍ နာမ်ရုပ်သို့ အဟုတ်ပေါက်အောင် ထင်မြင်သော ဝိပဿနာ ပညာအစစ် မဖြစ်နိုင်ကြ။ ထို့ကြောင့် ပညာကို အနုပုဏ္ဏဆိုသည်။

ဥပ္ပန္နဖြစ်သော သီလသည်လည်း တဒင်္ဂသီလ အနေမျှသာ ဖြစ်ကြသည်။ သမုဇ္ဈေဒအနေသို့ မရောက်စေနိုင်ကြ။

ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပုဒ်တစ်ခုကို ဥပမာနှင့် တကွ ပြဆိုအံ့။ ထိုသိက္ခာပုဒ်သည်-

၁။ တဒင်္ဂကိစ္စ၊

၂။ သမုဇ္ဈေဒကိစ္စ၊

ဟူ၍ နှစ်ပါးရှိ၏။

ထိုနှစ်ပါးတို့၏ အထူးကား...

တဒင်္ဂကိစ္စမှာ ညည့်အခါ မိုးမှောင်ကြီးအတွင်း၌ဖြစ်သော လျှပ်စစ်ရောင်ကဲ့သို့ ခဏခဏဖြစ်၍ ခဏခဏ ပျောက်ဆုံး၏။

ရှေးလွန်လေပြီးသောအနမတဂ္ဂသံသရာ၌ ငါတို့၏သန္တာန်မှာ ထိုပါဏာတိပါတ သိက္ခာပုဒ်ဖြစ်ခဲ့လှကြပြီ၊ သီလဝန္တ လုပ်ခဲ့လှ ကြပြီ၊ လင်္ခါ သူတော်ကောင်းလုပ်ခဲ့လှကြပြီ၊ လုပ်ခဲ့ကြသော်လည်း အပေါ်ရံ အာဂန္တု တဒဂံ တစ်နပ်စာမူတွေ ဖြစ်ခဲ့၍ ယခုနေ့ သီလဝန္တ လင်္ခါသူတော်ကောင်း နောက်သို့ကျလျှင် အလင်္ခါ ဒုဿီလသူယုတ်မာ၊ ယခုလ ယခုနှစ် သီလဝန္တ လင်္ခါသူတော် ကောင်း၊ နောက်လ နောက်နှစ်၌ အလင်္ခါဒုဿီလသူယုတ်မာ ယခုဘဝ သီလဝန္တ လင်္ခါ သူတော်ကောင်း နောက်ဘဝ၌ အလင်္ခါ ဒုဿီလ သူယုတ်မာ တံငါ မုဆိုး သူခိုးဓားပြ ဤသို့ဖြစ်၍ လာခဲ့ကြ၏။

ယခုဘဝ၌ မြေလျှိုးမိုးပျံ့ ဈာန်ရ အဘိညာဉ်ရ တိုင်းကျော် ပြည်ကျော် သူတော်ကောင်းကြီး နောက်နောက်ဘဝ၌ ဓားပြသူခိုး မုဆိုးတံငါ ငရဲတိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသုရကာယ် အပါယ်ဘုံသား ဤသို့ဖြစ်၍ လာခဲ့ကြသည်။

ယခုဘဝ ဘုရားသာသနာနှင့် တွေ့ကြုံကြသော အခါမှာ လည်း အခါအခွင့်ကို မသိကြမူ၍ ထိုတဒဂံသီလ တစ်နပ်စာ သီလနှင့်ပင် အားရပြီးစီးကြပြန်သည်ရှိသော် နောက်နောက် ဘဝ၌ ဓားပြသူခိုး မုဆိုးတံငါ ငရဲတိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသုရကာယ် အပါယ်ဘုံသားဖြစ်၍ နစ်မြဲမျောမြဲ တလဲလဲပင် ရှိကြချေမည်။

ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာ အဖြေ

ဤတဒင်္ဂသီလမျိုးသည် ဘုရားသာသနာရှိသောအခါ၌ သော်လည်းကောင်း မရှိသောအခါ၌သော်လည်းကောင်း ကမ္ဘာနှင့်မြေစာ ဆိုဘိသကဲ့သို့ ကမ္ဘာရှိလျှင် တဒင်္ဂသီလရှိ တော့သည်၊ ဘုရားပွင့်ရာ မဟုတ်သော စကြဝဠာအနန္တမှာလည်း ရှိတော့သည်၊ ထိုကမ္ဘာ ထိုစကြဝဠာတို့၌ လူရှိကြ၏၊ နတ်ရှိကြ၏၊ ဗြဟ္မာရှိကြ၏၊ ထိုလူထိုနတ် ထိုဗြဟ္မာတို့သည် တဒင်္ဂသီလရှိကြ၍ လူအဖြစ် နတ်အဖြစ်သို့ ရောက်ကြကုန်သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုတဒင်္ဂသီလမျိုးမည်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်အစစ်မဟုတ်၊ သမုစ္ဆေဒသီလသည်သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားတို့၏ သာသနာတော်အစစ်ဖြစ်ကြောင်းကို သိအပ်သည်။

ဥပမာကား . . .

ဝိဇ္ဇာမယပညာမျိုးကို အစိုးရသော ဝိဇ္ဇာဓိရ် ယောက်ျား မည်သည် လောက၌အလွန်တွေ့ရခဲ၏၊ တွေ့ကြုံ၍ လိမ္မာလျှင် လောက၌ မတွေ့ဘူး မကြုံဘူးရသော ဝိဇ္ဇာမယဆေးဝါးပညာ အာယုသိဒ္ဓိ ဓနသိဒ္ဓိမျိုးကို ရတတ်၏၊ မလိမ္မာသူတစ်ယောက်သည် ထိုကဲ့သို့သော ဝိဇ္ဇာဓိရ်ကိုတွေ့၍ သင်ဘာကို အလိုရှိသနည်းဟု မေးပေရာ ဇာတိဝင် ဆေးနည်းကို အလိုရှိပါသည်ဟု ဆိုလေ၏၊ ဇာတိဝင်ဆေးနည်းကို ပေး၍ သွားလေ၏၊ လောက၌ ဘယ်အခါ

ဓမ္မဒီပနီ

မဆို အိမ်တိုင်းမှာရှိကြသော ဇာတိဝင်ဆေးနည်းတစ်ခု ရလိုက်၏ ဆိုဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း။

တောင်သူလူမိုက်တစ်ဦးသည် သိကြားမင်းကိုတွေ့၍ သင်ဘာကို အလိုရှိသလဲ ငါသိကြားမင်းဖြစ်သည် အလိုရှိရာကို ပေးမည်ဆိုပေရာ တစ်ချက်နှစ်ချက်ခတ်လျှင် မီးရသော မီးခတ် ကောင်းကောင်း အလိုရှိပါသည်ဆို၏။ သူ့အလိုရှိရာကို ပေး၍ သွားလေ၏။ ဘယ်အခါမဆို လူတိုင်းမှာရှိကြသော မီးခတ် ငယ်တစ်ခု ရလိုက်၏ ဆိုဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း။

အင်းဝမင်းတစ်ယောက်သည် အောင်ပင်လယ်အရပ်သို့ 'တောကစားထွက်လေရာ ကောင်းကင်မှ ကျရောက်လာသော ဝိဇ္ဇာဓိုရ်နှင့်တွေ့ရာ သင်မင်းကြီး ဘာကိုအလိုရှိသလဲ မေးပေရာ နတ်သမီးနှင့်တွေ့ရသောဆေးကို အလိုရှိပါသည်ဆို၍ ထိုကဲ့သို့ သော ဆေးကိုပေး၍ သွားလေ၏။ ထိုဆေး၏အစွမ်းဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှတွေ့ရ၏။ တစ်ကြိမ်တွေ့သည့်နောက် စိတ် ဖောက်ပြန်၍ နန်းကကျ၏။ အရူးအဖတ်တင်၏ ဆိုဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း။

အလွန်တွေ့ကြုံခဲ့လှသော သဗ္ဗညုဘုရားသာသနာနှင့် တွေ့ကြုံရသောအခါမှာပင် ကမ္ဘာတိုင်း စကြဝဠာတိုင်းမှာ မြေဇာမြက်ကဲ့သို့ ရှိနေသော ထိုတဒင်္ဂသီလမျှနှင့် အားရပြည့်စုံ၍

သဗ္ဗမုစ္ဆော အဖြေ

နေကြကုန်သောသူတို့သည် ထိုဥပမာများနှင့် အလားတူ ကုန်၏။

[ဤကား တဒင်္ဂသီလ၏ အခြင်းအရာတည်း။]

သမုစ္ဆေဒသီလဆိုသည်ကား . . .

မဂ်အဖြစ်သို့ရောက်အောင် ကြီးပွားသောသီလတည်း။ အကြင်အခါ၌ မဂ်ကိစ္စအဖြစ်သို့ရောက်အောင် ကြီးပွား၏။ ထိုအခါမှစ၍ ထိုပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိသိက္ခာပုဒ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန်မှာ အစဉ်ထာဝရ အမြဲတည်လေ၏။ အပါယ် တံခါအပြီးပိတ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘဝအဆက်ဆက်တို့၌ အလင်္ခီအဖြစ် ဒုဿီလအဖြစ်သို့ မပြန်ပြီ။ ဘဝအဆက်ဆက် ထာဝရလင်္ခီ ထာဝရသီလဝန္တ ဇာတိလင်္ခီ ဇာတိသီလဝန္တ ဖြစ်လေ၏။ ဒမြသူခိုး မုဆိုးတံငါ ငရဲတိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသုရကာယ် အဖြစ်သို့ ပြန်နစ်ခြင်း မရှိပြီ။

[ဤကား သမုစ္ဆေဒ၏အခြင်းအရာတည်း။]

ဤသမုစ္ဆေဒသီလသည်ကား ဘုရားပွင့်သောအခါမှ ပေါ်၏။ သဗ္ဗညုဘုရားတို့၏ သာသနာအစစ်ဖြစ်၏။ ဘုရား သာသနာအစစ်ဖြစ်၍ ဘုရားသာသနာတော်တွင်း၌ လူအဖြစ် ရှင်အဖြစ် ရဟန်းအဖြစ်ကို ရကြသောသူတို့မှာ ဤသမုစ္ဆေဒသီလကိုသာ အားကျရာ၏။ ကမ္ဘာတန်ဆာ တစ်နပ်စာ တဒင်္ဂမျှနှင့် အားရ၍မနေရာ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ ကုဋေကိုးထောင်

ကျော် အရေအတွက်ရှိသော ပါတိမောက္ခသံဝရသီလကြီးပင် ဖြစ်သော်လည်း သမုစ္ဆေဒအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် မကြီးပွားပဲ တဒဂ်အဖြစ်မျှ၌ တည်နေခဲ့သည်ရှိသော် ယခု သီလဝန္တ လူနီ သူတော်ကောင်း၊ နောက်နေ့ နောက်လ နောက်နောက်ဘဝ၌ ဒမြသူခိုး မုဆိုးတံငါ အပါယ်ဘုံသား ဖြစ်ကြစမြဲ အများနဲ အတိုင်းပင် ရှိသေးသောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် ယခုဘဝ မိမိသန္တာန်၌ ဆောက်တည်စောင့် ထိန်းကြသဖြင့် ဥပ္ပန္နဖြစ်၍နေသော ထိုပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပုဒ်တော်ကို တဒဂ် တစ်နပ်စာအနေမျှနှင့် မပြီးကြစေကုန် မှ၍ အလူနီ ဒုဿီလ အမျိုးအရိုးက ကျွတ်လွတ်၍ ဇာတိလူနီ ဇာတိသီလဝန္တ-အမျိုးအရိုးသို့ ရောက်ကြရန် သမုစ္ဆေဒသိက္ခာ ပုဒ်အဖြစ်သို့တိုင်ရောက် ကြီးပွားအောင် အားထုတ်ကြကုန်ရာ သည်။

ယခုစောင့်ထိန်း၍နေကြသော အဒိန္နာဒါနာဝေရာမဏိ အစရှိသော ဂဟဋ္ဌသီလသိက္ခာပုဒ်တော်စု၊ ကုဋေကိုးထောင် ကျော်မျှသော ဥပသမ္ပန္နသီလ သိက္ခာပုဒ်တော်စုတို့၌လည်း ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိသိက္ခာပုဒ်တစ်ခု၌ကဲ့သို့ တဒဂ်စခန်း သမုစ္ဆေဒစခန်း နှစ်ပါးနှစ်ပါးစီ ရှိကြသည်ကို သိ အပ်၏။

[ကုသိုလ်၌ ဥပ္ပန္နအဖို့ကို ပြဆိုခန်းပြီး၏။]

သဌမပုစ္ဆာ အဖြေ

ယခုကာလ၌ ဖြစ်မြောက်အောင် မလုပ်နိုင်ကြ၍ အနုပုစ္ဆာဟုဆိုအပ်သော သမာဓိပညာနှစ်ရပ်၌. . .

သတ္တဝါတို့၏ စိတ်သန္တာန်မှာ အစဉ်ထာဝရ သောင်းကျန်း၍ နေသော နိဝရဏတရားငါးပါးသည်ရှိ၏။ သာသနာတော်တွင်း၌ လူကောင်း ရှင်ကောင်း ရဟန်းကောင်းအဖြစ်ကိုရကြ၍ တရားတော်များကို အဖန်ဖန် တွေ့မြင် ကြားနာ ကြရသဖြင့် အနိစ္စဒုက္ခ အနတ္တ ထင်မှုမြင်မှု ပွားများမှုသည် အကောင်းဆုံး အမြတ်ဆုံး လိုရင်းအချုပ်ဟု သိကြ ယုံကြည်ကြ၏။ ဓမ္မကထိကပုဂ္ဂိုလ်တို့လည်း ထိုတရားသုံးပါးကို အထွတ်အထိပ်ထား၍ ဟောရိုးပြောရိုးအစဉ်ရှိသည်အတိုင်း ဟောကြပြောကြ၏။ သို့သော်လည်း စိတ်သန္တာန်တွင် အစဉ်ထာဝရ သောင်းကျန်း၍နေသော ထို နိဝရဏတရား ငါးပါးတို့ကို နှိမ်နင်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကြသည်ဖြစ်၍ မိမိတို့စိတ်ကို အနိစ္စရှိရာ ဒုက္ခရှိရာ အနတ္တရှိရာသို့ ဦးလှည့်အောင် ပဲ့ပြင်၍ မရကြသဖြင့် ဓမ္မကထိက ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ပင် ထိုအနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ ဘာဝနာများနှင့် ကွာဝေးလျက် နေကြကုန်၏။

[ထိုနိဝရဏတရား ငါးပါးကို သမာဓိအလုပ်နှင့် နှင်ထုတ်နှိမ်နင်း ပယ်ရှင်း၍ ပစ်နိုင်မှ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ ရှိရာသို့ စိတ်ဦးလှည့်အောင် ပဲ့ပြင်နိုင်လေသတည်း။]

ဓမ္မဒီပနီ

ထို့ကြောင့်---

- * စိတ်သန္တာန်၌ အစဉ်ထာဝရ သောင်းကျန်း၍ နေသော ထိုနိဝရဏတရားတို့ကို နှိမ်နင်းခြင်းငှာ ကသိုဏ်းအသုဘ အနုဿတိ အာရုံတို့တွင် ထင်နိုးရာတစ်ခုခုသော အာရုံ၌ အထင်အမြင်ရ၍ ငြိမ်သက်ခွင့်ရအောင် ပွားများ အားထုတ်မှုကို သမာဓိဆိုသည်။
- * ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို သိမ်းဆည်း၍ လက္ခဏာရေးထင်မြင်အောင် ပွားများအားထုတ်မှု ကို ပညာဆိုသည်။

ထိုသမာဓိနှစ်ပါးသည်လည်း ဘုရားသာသနာရှိခိုက်၌သာ ရှိလေသည်။ ထိုသမာဓိ ပညာနှစ်ပါးကို ပွားများမှုသည်ကား ခပ်သိမ်းသောဒုစွရိုက်တရားတို့၏ ခေါင်းစီး ခေါင်းခံဖြစ်သော ငါငါ ငါငါ ဟု တစာစာ တဖွဖွ ပြောဆို၍ နေကြသော သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိကို သတ်မှုပေတည်း။ အဝိဇ္ဇာ တဏှာတို့ကို သတ်မှုပေတည်း။

မိမိတို့ စိတ်သန္တာန်၌ ဤသက္ကာယဒိဋ္ဌိ ရှိနေသမျှသည် အလင်္ခီအမျိုးအရိုး ဒုဿီလအမျိုးအရိုးမှ မလွတ်၊ လင်္ခီသီလဝန္တ ဖြစ်ကြသော်လည်း တဒင်္ဂ တစ်ခဏသာ ဖြစ်နိုင်ကြသည်။ ဇာတိလင်္ခီ ဇာတိသီလဝန္တ မဖြစ်နိုင်ကြ၊ ယခုဘဝ သီလဝန္တ နောက်ဘဝ အမိကိုလည်း သတ်လတ္တံ့၊ အဘကိုလည်း သတ်

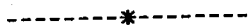
ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာ အဖြေ

လတ္တံ့၊ ရဟန္တာကိုလည်း သတ်လတ္တံ့၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကိုလည်း ယူလတ္တံ့၊ အလင်္ခီတလဲလဲ ဒုဿီလတလဲလဲ ဖြစ်မြဲလမ်းရိုးသို့သာ သက်လတ္တံ့၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ စိတ်သန္တာန်၌ ထိုသို့ဖြစ်ရန် တရားစု အလုံးစုံ အကုန်အစင် ထင်ရှားရှိနေသောကြောင့်တည်း။ ထိုကြောင့် ထိုသို့သော အလင်္ခီအမျိုးအရိုး ဒုဿီလအမျိုးအရိုးမှ ကျွတ်လွတ်၍ ဇာတိလင်္ခီမျိုး ဇာတိသီလဝန္တမျိုးအဖြစ်သို့ ရောက်ကြရန် ယခုဘဝ မိမိသန္တာန်၌ မဖြစ်ကြဘူးသေးသော ထိုသမာဓိကုသိုလ် ပညာကုသိုလ်တရားများကို ဘုရားသာသနာတော်နှင့် တွေ့ကြုံခိုက် အားစိုက်ကြကုန်ရာသည်။

[ဤကား အနုပုစ္ဆာကုသိုလ် အဖို့တည်း။]

[ဤတွင် သမ္ပပ္ပဓာန် လေးပါး၏ အချက်အရာကို လူ့သာမန်တို့ပင် မြင်နိုင်သိနိုင်ရန် ဝေဖန်ခြားနား၍

ပြဆိုခန်းပြီး၏။]

အလင်္ခီ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန်စကားဖြင့် ထိပါးပြောဆိုသောသူသည် ဤသမ္ပပ္ပဓာန်အချက် အနက် လေးပါးပေါ်အောင်ပြောဆိုရမည်။

ပြောပုံကား... .

အလင်္ခီ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမြင်ခဲ့သော်လည်းကောင်း၊ ကြားခဲ့သော်လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်၌ ဖြစ်ပွားသော အလင်္ခီဓမ္မ

ဒုဿီလဓမ္မကို မြင်ရမည်။ အဋ္ဌကထာတို့၌ ပြဆိုသောအတိုင်း ထိုဓမ္မကိုသာ ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန်အားဖြင့် ထိပါးပြောဆိုရမည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မထိပါးစေနှင့်။

ဓမ္မကို ထိပါးပုံ ကား . . .

လောဘတရားမည်သည် အရှက်မရှိစွာ စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိစွာ၊ ယုတ်မာစွာ၊ ညစ်ညမ်းစွာ၊ ကြမ်းတမ်းစွာ၊ ဆိုးဝါးစွာ၊ မှောက်မှားစွာ၊ ဤလောက၌လည်း ရှက်ဖွယ်ကောင်းစွာ၊ နောက်ဘဝ၌လည်း အပါယ်သို့ ပစ်ချလတ္တံ့ စသည်ဖြင့် မြင်နိုင်သမျှ အပြစ်ကို ထိုအလင်္ဂီဓမ္မ ဒုဿီလဓမ္မအပေါ်၌ တင်၍ ထိပါး ပြောဆိုရမည်။

၁။ ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် မိမိသန္တာန်သို့ ရောက်စေရမည်။ ငါ၌လည်းအပါယ်သို့ ပစ်ချရန်ရှေးရှေးဘဝ အနန္တတို့၌ ပြုခဲ့သော ဒုစွရိတ အလင်္ဂီဓမ္မ ဒုဿီလဓမ္မတို့သည် အသင်္ချေမက ယခုလိုက်ပါလျက် ရှိနေချေ၏။ ယခုလို တဒင်္ဂကုသိုလ်မျှနှင့် အားရ၍ ငါနေချေလျှင် ထိုဒုစွရိတ အလင်္ဂီဓမ္မ ဒုဿီလဓမ္မတို့ အတွက် ငါ၌ အပါယ်ဝန်လေးလှ ချေသေး၏ဟု ဥပ္ပန္နအကုသိုလ် အဖို့ကိုလည်း ဆင်ခြင်မိစေရမည်။

၂။ ထိုသူမှာလည်း လောဘ ဒေါသ မောဟ တိုက်တွန်းသည့်အတွက်ကြောင့် ထိုအလင်္ဂီဓမ္မအမှု ဒုဿီလအမှုကို ပြုရှာရမည်။ လောဘ ဒေါသ မောဟတို့နှင့်တကွ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ

ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာ အဖြေ

ဟူသော ဒုစွရိုက်အိုးကြီး ဒုစွရိုက်မျိုးကြီး အလဇ္ဇီအိုးကြီး အလဇ္ဇီမျိုးကြီး ဒုဿီလအိုးကြီး ဒုဿီလမျိုးကြီး ရှိနေသည့် အတွက်ကြောင့် ထိုအလဇ္ဇီမူ ဒုဿီလမူကို ပြုရှာရသည်။ လောဘ ဒေါသ မောဟ သက္ကာယဒိဋ္ဌိတို့အတတ် ဖြစ်ချေသည်။ ငါ၌လည်း ထိုတရားတို့သည် ရင်နှင့်အပြည့် ဝမ်းနှင့်အပြည့် ရှိချေကုန်၏။ ငါလည်း ဒုစွရိုက်အိုး အလဇ္ဇီအမျိုးအရိုး ဒုဿီလအမျိုးအရိုး ထဲကပင်ဖြစ်ချေသည်။ ယခုလို တဒင်္ဂကုသိုလ်နှင့် အားရ၍ ငါနေချေလျှင် ငါ့ရင်တွင်း ငါ့ဝမ်းတွင်းရှိ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဒုစွရိုက် အိုးကြီး အခိုးတံခွန် ထွက်သဖြင့် နက်ဖြန်သဘက် နောက်ရက် နောက်လ နောက်နောက်ဘဝတို့၌ အလဇ္ဇီဒုဿီလ တလဲလဲ ဖြစ်မြဲဖြစ်ပြန်ရလတ္တံ့၊ အမိကိုလည်း ငါသတ်လတ္တံ့၊ အဘကိုလည်း ငါသတ်လတ္တံ့ဟု အနုပုဗ္ဗအကုသိုလ်အဖို့ကိုလည်း ဆင်ခြင်မိ စေရမည်။

၃။ ထိုသူသည် ရှေ့အဘို့၌ သီလဝန္တဖြစ်ဖူးပါလျက် ယခုဒုဿီလဖြစ်ပြန်ရသည်ကား သီလဝန္တ ဖြစ်စဉ်အခါ တဒင်္ဂ တစ်ခဏ တစ်နပ်စာ သီလမျှနှင့်နေခဲ့၍ ထိုသီလကို သမုစ္ဆေဒ စခန်းသို့တိုင်ရောက်အောင် ပွားများမှုကို မပြုခဲ့သည့်အတွက် ကြောင့် မျက်လှည့်သည် တဒင်္ဂတစ်နပ်စာသီလ ကွယ်ပျောက်ပြန် ၍ ဒုဿီလ ဖြစ်ရှာရပြန်သည်။ ယခု ငါစောင့်ထိန်း၍ နေသော သီလစုသည်လည်း မယုံသာရ စိတ်မချရ တဒင်္ဂစခန်းမှာပင်

ဓမ္မဒီပနီ

ရှိချေသေးသည်။ ယခုလို တဒင်္ဂကုသိုလ်မျှနှင့် အားရ၍ ငါနေချေလျှင် မျက်လှည့်သည် တဒင်္ဂ ငါ့သီလသည် သည်နေ့လား နက်ဖြန်လား နောက်ရက် နောက်လ နောက်ဘဝလား လွင့်ပါး ကွယ်ဆုံးချေဦးမည်၊ သမုစ္ဆေဒစခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်ကြီးပွားအောင် ငါအားထုတ်ဦးမှ သင့်ချေမည်ဟု ဥပ္ပန္နကုသိုလ်အဖို့ ကိုလည်း ဆင်ခြင်မိစေရမည်။

၄။ ထိုသူသည် သီလဝန္တ ဖြစ်စဉ်အခါ သီလနှင့် တင်းတိမ်၍ သမာဓိပညာများကို အားမထုတ်ခဲ့သည့်အတွက် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဒုစ္စရိုက်အိုးကြီး အပြီးရှိနေ၍ တဖန်ဒုဿီလ အဖြစ်သို့ နစ်ပြန်လေသည်။ ငါသည်လည်း တဒင်္ဂသီလနှင့် တင်းတိမ်၍ သမာဓိပညာများကို အားမထုတ်ခဲ့လျှင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဒုစ္စရိုက်အိုးကြီး ရှိမြဲရှိနေသည်အတွက် နက်ဖြန်လား သဘက်လား နောက်ရက် နောက်လ နောက်နောက်ဘဝလား ထိုသူကဲ့သို့ ဒုဿီလအဖြစ်သို့ ရောက်ရချေဦးမည်ဟု အနုပ္ပန္နကုသိုလ်အဖို့ကို လည်း ဆင်ခြင်မိစေရမည်။

[ဤသို့ ဆင်ခြင်ပါမူကား ထိုအခါ၌ သမ္ပပဇာန်တရား လေးပါးကို တစ်စိတ်အားဖြင့် ပွားများနေသည်မည်၏။]

ယခုကဲ့သို့ ပုထုဇ္ဇန်အဖြစ်၏ ကြီးကျယ်လှစွာသော ဘေးဘယအစု ဖြစ်သည်ကို မြင်သဖြင့် ကြီးစွာသော သတိသံဝေဂ တရား တည်လိမ့်မည်။ ဘာဝနာတရားများကို အားထုတ်မှု၌

ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာ အဖြေ

ညွတ်သောစိတ် ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ သူတစ်ပါး၌ရှိသော အပြစ်
 ဒေါသ အာဒိနဝကို တွေ့မြင် ကြားသိရသောအခါ၌ ထိုအပြစ်
 ဒေါသ အာဒိနဝကို မိမိကိုယ်သို့ ဆောင်သဖြင့် မိမိကိုယ်မှာ
 ရှိနေသော အပြစ်ဒေါသ အာဒိနဝမျိုးစု အကုန်ပေါ်လာ၍
 မိမိကိုယ်အတွက် ကြီးစွာသော သံဝေဂတရား ဖြစ်ပွားမှုသည်ကား
 ဘုရားအလောင်း အစရှိသော ပညာရှိတို့၏ လမ်းကြောင်း
 ပေတည်း။

ထိုစကားမှန်၏...

ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးတို့သည် ပစ္စိမဘဝ၌ သူ့အို
 သူနာ သူသေတို့ကို မြင်ကြရာ သူတစ်ပါးတို့၌ဖြစ်သော အိုမှု
 နာမှု သေမှု အပြစ်ဒေါသ အာဒိနဝတို့ကို မိမိကိုယ်သို့ဆောင်၍
 ငါ၌လည်း ထိုသူလို အိုခြင်းတရားရှိချေသည်၊ နာခြင်းတရား
 ရှိချေသည်၊ သေခြင်းတရား ရှိချေသည်၊ ငါလည်း ထိုသူတို့လို
 အိုမျိုး အိုရိုးဖြစ်ချေသည်၊ နာမျိုး နာရိုး ဖြစ်ချေသည်၊ သေမျိုး
 သေရိုးဖြစ်ချေသည်ဟု ကြီးစွာသော သံဝေဂ ဖြစ်တော်မူကြ၍
 တောထွက်တော်မူကြကုန်သည်။

ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ညီအငယ်ဆုံး ဖြစ်သော ရှင်ရေဝတကို
 ခုနစ်နှစ်အရွယ် သူငယ်ဖြစ်စဉ်အခါ၌ မိဘဆွေမျိုးတို့က ရဟန်း
 ပြုမည်ကို စိုးရိမ်ကြ၍ ယရာဝါသ ဖွဲ့နှောင်မှုကို ပြုကြရာ မင်္ဂလာ

လက်ဖွဲ့ပွဲ၌ အသက်ကြီးသူတို့ကို ကန်တော့စေသောအခါ ဤသူငယ်သည် အဘိုးအို အဖွားအိုတို့ကဲ့သို့ အသက်ရာကျော် ရှည်ပါစေသောဟု ဆုပေးမြဲ ထုံးစံရှိသည့်အတိုင်း ပြုကြကုန်၏။ ထိုအခါ သူငယ်ရေဝတသည် အဖွားအိုကြီးကို မြင်လေရာ ဆိုခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့် မိမိကိုယ်သို့ ဆောင်သည်ရှိသော် ကြီးစွာ သော သံဝေဂကိုရ၍ တောထွက်လေ၏။

ဤသို့လျှင် သူတစ်ပါးကို မြင်လျှင် မိမိကိုယ်၌ရှိသော အပြစ်ဒေါသ အာဒိနဝတို့ကို အမှတ်ပြု၍ ထိတ်လန့်ခြင်း သံဝေဂကိုဖြစ်စေခြင်းသည် ပညာရှိတို့၏ လမ်းရိုးလမ်းစဉ် ဖြစ်သတည်း။

[ဤကား အလဇ္ဇီ ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မြင်ကြားရသော အခါ ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန်အားဖြင့် ထိပါးပြောဆိုခြင်းကို အရင်းပြု၍ သမ္ပပ္ပဓာန်တရား ဖြစ်ပွားသောနည်းလမ်းကို ပြဆိုသော အချက်တည်း။]

ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန်တစ်နည်းမှာ . . .

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုပင် ထုတ်ဖော်၍ ပြောသော်လည်း အဋ္ဌကထာ ၌လာသောအတိုင်း စင်ကြယ်သော ဓမ္မသံဝေဂ စိတ်ဖြင့် ထိတ်ဖွယ် လန့်ဖွယ်အနေနှင့် ပြောဆိုခြင်းသည်လည်း ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန် တစ်မျိုးပင်တည်း။

ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာ အဖြေ

မစင်လူးလဲ မစင်တုံးကို စားခဲ့ကိုင်ဆော့၍ နေသော သားငယ်ကို မွေးသမိခင်မြင်လျှင် ရင်ဘတ်ကိုခတ်တီး၍ ဟူးရီး ဟူးရား ပြေးသွားကောက်ယူ၍ မစင်ကိုသာ စက်ဆုပ်ငြူစူ စင်ဖြူ အောင်ဆေးလျှော်သုတ်ပစ် သားချစ်ကို ပိုက်ပွေ့ နမ်းရှုံ့လေ သည်။ မစင်လူးလဲ မစင်တုံးကိုစားခဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး အတွင်း အပြင်စွဲ၍ သိမ်းဆဲကောက်ယူဘို့ရာ မကောင်းသော်လည်း သားကို ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်းမပျက် သားပါမပစ်လိုက်ရက်ဘဲ သားဋ္ဌလူးလဲနေသော မစင်ကိုသာ ရွံရှာစက်ဆုပ် ခြစ်ခြုပ်ဆေး လျှော်၍ပစ်လေသည်။

ထိုနည်းတူစွာ တံငါမုဆိုး သူခိုးဒမြ ဆိုးဝါးယုတ်မာလှသော လူကိုဖြစ်စေ၊ မတရားမှုကို များစွာပြုကျင့်နေသော ရဟန်း သာမဏေကိုဖြစ်စေ၊ မြင်ရလေလျှင် ငါတို့မျိုးနွယ် မိတ်ဆွေကို အဓမ္မတည်းဟူသော မစင်တွေလူးလဲ အဓမ္မပစ္စည်း တည်းဟူ သော မစင်တုံး မစင်ခဲတို့ကို စားခဲ့၍နေရှာပါသည်တကားဟု ပုဂ္ဂိုလ်ကို သနားချစ်ခင်ကြင်နာ အဓမ္မ အလင်္ဂီ အမှုကိုသာ အပြစ်ရှာ၍ စွမ်းနိုင်ပါလျှင် စင်ကြယ်အောင် သုတ်သင်ပြော ဟောဆုံးမ၊ မစွမ်းနိုင်လျှင် မစင်တွင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့သေသော သားကိုသနားလျက်ပင် လျစ်လျူရှုရသောအမိကဲ့သို့ ထိုပြော ဟောဆုံးမ သုတ်သင်၍ ရနိုင်ဖွယ်မရှိသော အလင်္ဂီ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အာရုံမပြု လျစ်လျူရှု၍သော်လည်းကောင်း၊ နှလုံးမသာ

ဓမ္မဒီပနီ

ဝိပဿနာရ ဒေါမနဿ အာယာတ စိတ်ဆိုး ရန်ငြိုးမထား ပါပ
 ဂရဟီအားဖြင့် အဓမ္မအလင်္ဂီ ဒုဿီလအမှုများကိုသာ ထိပါးပြစ်
 တင်၍ သော်လည်းကောင်း ပြောဆိုခြင်း နှလုံးသွင်းခြင်းသည်
 လည်း မိမိကိုယ်မှာ မကောင်းမှုအပြစ် ကင်းစင်သော ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန်
 မျိုးပေတည်း။

[ဤသို့စသောအားဖြင့် ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန် ပြောဆိုနည်းကား
 များပြားလှပါပေ၏။]

ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာအဖြေပြီး၏။

-----*

သတ္တမ ပုစ္ဆာအဖြေ

၇။ အလင်္ဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သံသရာဘေးကိုကြောက်၍
ဓမ္မသံဝေဂရသဖြင့် လင်္ဂီသူတော်ကောင်းအဖြစ်သို့
ရောက်လိုသောအခါ မည်ကဲ့သို့သော အမှုအရာ
ဖြင့် လင်္ဂီသူတော်ကောင်း ဖြစ်နိုင်မည်အကြောင်းကို
လည်း သိလိုပါသည်။

ဟူသော သတ္တမပုစ္ဆာ၌-

လင်္ဂီသည်--

၁။ တဒင်္ဂလင်္ဂီ၊

၂။ ဇာတိလင်္ဂီ၊

ဟူ၍နှစ်ပါးရှိသည်။ အလင်္ဂီ၏ လင်္ဂီအဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်း
သည်လည်း-

၁။ တဒင်္ဂအားဖြင့်ရောက်ခြင်း၊

၂။ သမုစ္ဆေဒအားဖြင့်ရောက်ခြင်း၊

ဟူ၍နှစ်ပါးရှိသည်။

[ထိုနှစ်ပါးတွင် တဒင်္ဂအားဖြင့် လင်္ဂီအဖြစ်သို့ရောက်ခြင်းကို
ပထမပုစ္ဆာအဖြေမှာ ပြဆိုခဲ့ပြီး၊ သမုစ္ဆေဒအားဖြင့် လင်္ဂီအဖြစ်
သို့ ရောက်ခြင်းကို ဆဌမပုစ္ဆာအဖြေမှာ ပြဆိုခဲ့ပြီး။]

လိုရင်းကား...

* တဒင်္ဂအားဖြင့် လင်္ခီအဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်းမှာ စိတ္တက္ခဏနှင့်စပ်၏။ ပညတ်တော်ကို သိသော စိတ်နှင့် သိက္ခာပုဒ်တော်ကို လွန်ကျူးဆဲအခါ၌ အလင်္ခီဖြစ်၏။ ထိုအာပတ်ကို ဆေးကြော သုတ်သင်လိုသော လင်္ခီဓမ္မစိတ် ဖြစ်လာသောအခါ လင်္ခီဖြစ်၏။

* သမုစ္ဆေဒအားဖြင့် လင်္ခီအဖြစ်သို့ ပြောင်းခြင်းမှာ ငါငါဟူသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်ဖြတ်မှ ဇာတိလင်္ခီအဖြစ်သို့ ရောက်သည်။

ဤပုစ္ဆာ၌ လင်္ခီသူတော်ကောင်းဟူသော စကား၌လည်း လင်္ခီမှာ ကာယဒွါရ ဝစီဒွါရ ဤနှစ်ဒွါရ စင်ကြယ်လျှင် လင်္ခီဖြစ်၏။ သူတော်ကောင်းမှာ မနောဒွါရစင်ကြယ်မှ သူတော်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ လင်္ခီဖြစ်ကာမျှနှင့် သူတော်ကောင်း မဟုတ်သေး။

[ဤအချက်ကိုလည်း လက္ခဏာအသီးသီးနှင့်တကွ ဒုတိယ ပုစ္ဆာ တတိယပုစ္ဆာအဖြေမှာပြဆိုခဲ့ပြီ။]

လိုရင်းကား...

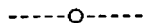
“မနောဒွါရေ အာပတ္တိနာမ နတ္ထိ”ဟူသော အဋ္ဌကထာပါဌ်နှင့်အညီ ဝိနည်းပညတ်တော်မည်သည် အလွန်ရုန့်ရင်းလှသော

သတ္တမ ပုစ္ဆာအဖြေ

ကာယကံမှု ဝစီကံမှုတို့၌သာ ပညတ်သောအရာ ဖြစ်သည်။
မနောကံမှုကို ပညတ်သောအရာမရှိ။

ထို့ကြောင့် ဝိနည်းကိုသာသိ၍ ဝိနည်းကိုသာ အလေး
ဂရုပြုသောသူသည် ကာယကံ ဝစီကံစင်ကြယ်၏။ လင်္ခီဖြစ်၏။
ဝိနည်းပညတ်တော်မှ အလွတ်ဖြစ်သော ပါပဓမ္မ ဒုစွရိတဓမ္မမျိုး
ကား အလွန်များသေး၏။ “ကတညူ ကတဝေဒီ မီရော”
အစရှိသည်ဖြင့် ရှေး၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသော သုတ္တန်အလာ သူတော်
ကောင်း လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံမှု သူတော်ကောင်းဖြစ်သည်။

သတ္တမပုစ္ဆာအဖြေ ပြီး၏။

အဋ္ဌမပုစ္ဆာအဖြေ

[ဝိနည်းသက်သက်ကို မေးသော ဒွါဒသမပုစ္ဆာ တေရသမ
ပုစ္ဆာများကို ဤနေရာ၌ သွင်း၍ဖြေဆိုအံ့။]

၁။ ဂဟဋ္ဌဖြစ်သူ လူတို့၏ ဝိနည်းကျမ်းဂန်များကို
သင်ကြားခြင်းသည် “ဝိနိယောစ သုသိက္ခိတော”
ဟောတော်မူသော ဒေသနာတော်နှင့် ညီမညီများ
ကို အကျိုးအပြစ် ဝတ္ထုသက်သေ နှင့်တကွ သိလိုပါ
သည်။

ဟူသောပုစ္ဆာ၌-

“ဝိနိယောစ သုသိက္ခိတော”ဟူသော မင်္ဂလာ ဒေသနာ
တော်၏ အဓိပ္ပါယ်ကား ဂဟဋ္ဌဖြစ်သောလူသည် သပ္ပရိသအင်္ဂါ၊
သပ္ပရိသလက္ခဏာနှင့် ကောင်းစွာပြည့်စုံ၍ လူသူတော်ကောင်း
အဖြစ်၌ တည်ခြင်းငှာ လူတို့ကျင့်အပ်သော အာဂါရိယ ဝိနည်း
တရားကို ကောင်းစွာကျင့်အပ်၏။ ရဟန်းဖြစ်သောသူသည်
လင်္ခီအင်္ဂါ သီလဝန္တအင်္ဂါ သပ္ပရိသအင်္ဂါ လက္ခဏာတို့နှင့် ကောင်း
စွာပြည့်စုံ၍ လင်္ခီသီလဝန္တသပ္ပရိသ ရဟန်းကောင်းအဖြစ်၌
တည်ခြင်းငှာ ရဟန်းတို့ကျင့်အပ်သော အနာဂါရိယ ဝိနည်းတရား
ကို ကောင်းစွာကျင့်အပ်၏။

အဋ္ဌမ ပုစ္ဆာအဖြေ

ဤသို့လူဖြစ်သူ ရဟန်းဖြစ်သူတို့၏ အသီးသီး မိမိတို့ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဝိနည်းတရားတို့ကို အကျိုးအပေါက် အပြောက် အကြား အငြိအစွန်း အညစ်အနှမ်း မရှိစေရ၊ ကောင်းစွာကျင့်ကြံခြင်းသည် ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ ချမ်းသာစီးပွား များရာများကြောင်း ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာကြီးတစ်ပါးဖြစ် သည်ဟု ဆိုလိုသည်။

[ရဟန်းတို့ ဝိနည်းကျမ်းဂန်များကို လူတို့သင်ကြားခြင်းကို ဆိုလိုရင်းမဟုတ်ပေ။]

ထို့ကြောင့် သုတ္တနိပါတ် အဋ္ဌကထာ၌ . . .

ဝိနယောနာမ အာဂါရိယဝိနယောစ အနာဂါရိယ ဝိနယောစ။ တတ္ထ အာဂါရိယ ဝိနယောနာမ ဒသ အကုသလကမ္မပထဝိရမဏံ၊ သော တတ္ထ အသင်္ကိလေသာပဇ္ဇနေနစ အာစာရဂုဏဝတ္တနေနစ သုသိက္ခိတော ဟောတိ။

အနာဂါရိယဝိနယောနာမ သတ္တာပတ္တိက္ခန္ဓေ အနာပဇ္ဇနံ၊ သော ပိ ဝုတ္တနယေနေဝ သုသိက္ခိတော စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလံ ဝါ ဝိနယော။ သော ယထာ တတ္ထ ပတိဋ္ဌာယ အရဟတ္တံ ပါပုဏာတိ။ ဧဝံ သိက္ခန္ဓေန သုသိက္ခိတော။

ဟူ၍ “ဝိနယောစ သုသိက္ခိတော” မင်္ဂလာအဖွင့်မှာ ဆိုပေသည်။

ဝိနယောနာမ=ဝိနည်းမည်သည်ကား၊ အာဂါရိယ
 ဝိနယောစ=ဂဟဋ္ဌဖြစ်သူ အိမ်နေလူတို့၏ဝိနည်းလည်းတစ်ပါး၊
 အနာဂါရိယဝိနယောစ=အိမ်၏အစီးအပွားနှင့် မစပ်သော
 ရဟန်းတော်မြတ်တို့၏ ဝိနည်းလည်းတစ်ပါး၊ တတ္ထ=ထိုနှစ်ပါး
 တို့တွင်၊ အာဂါရိယ ဝိနယောနာမ=ဂဟဋ္ဌဖြစ်သူ အိမ်နေလူတို့၏
 ဝိနည်းမည်သည်ကား၊ ဒသအကုသလ ကမ္မပထဝိရမဏံ=
 ဒုစွရိုက်ဆယ်ပါးဟုဆိုအပ်သော အကုသိုလ် ကမ္မပထတရား
 ဆယ်ပါးတို့မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းပေတည်း၊ သော=ထိုအာဂါရိယ
 ဝိနည်းကို၊ တတ္ထ=ထိုဒုစွရိုက်ဆယ်ပါးဟု ဆိုအပ်သော အကုသိုလ်
 ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးတို့မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းအမှု၌၊ အသံကိ-
 လေသာပဇ္ဇနေနစ=ညစ်နွမ်းခြင်းသို့ မရောက်သောအားဖြင့်
 လည်းကောင်း၊ အာစာရဂုဏဝတ္ထနေနစ=အာစာရဂုဏ်၌
 ကောင်းစွာတည်သောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ သုသိက္ခိတော=
 ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်၏။

အနာဂါရိယ ဝိနယောနာမ=ရဟန်းတော်မြတ်တို့၏
 ဝိနည်းမည်သည်ကား၊ သတ္တာပတ္တိက္ခန္ဓေ=ဝိနည်းပညတ် အာပတ်
 ခုနစ်ပုံတို့ကို၊ အနာပဇ္ဇနံ=မလွန်ကျူးခြင်းပေတည်း၊ သောပိ=
 ထိုအနာဂါရိယ ဝိနည်းကိုလည်း၊ ဝုတ္တနယေနေဝ= မညစ်မနွမ်း
 စေခြင်း အာစာရဂုဏ်၌ ကောင်းစွာတည်ခြင်းတည်းဟူသော
 ဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်သာလျှင်၊ သုသိက္ခိတော=ကောင်းစွာ

အဋ္ဌမ ပုစ္ဆာအဖြေ

ကျင့်အပ်၏။ ဝါ-တစ်နည်းကား၊ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလံ=စတုပါရိ
 သုဒ္ဓိသီလသည်။ ဝိနယော=ဝိနည်းမည်၏။ သော=ထိုစတုပါရိ
 သုဒ္ဓိသီလ ဟုဆိုအပ်သောဝိနည်းကို၊ တတ္ထ=ထိုဝိနည်း၌၊
 ပတိဋ္ဌာယ=တည်၍၊ ယထာ=အကြင်အခြင်းအရာအားဖြင့်၊
 သိက္ခန္ဓော=ကျင့်သည်ရှိသော်၊ အရဟတ္တံ=အရဟတ္တဖိုလ်သို့၊
 ပါပုဏာတိ=ရောက်၏။ ဧဝံတထာ=ထိုအရဟတ္တဖိုလ်သို့ ယခု
 ဘဝ၌ ဆိုက်ရောက်လောက်အောင်သော အခြင်းအရာအားဖြင့်၊
 သိက္ခန္ဓေန=ကျင့်သဖြင့်၊ သုသိက္ခိတော=ကောင်းစွာကျင့်အပ်၏။

ဤသို့လာသော အဋ္ဌကထာကိုထောက်၍ လူရဟန်း
 တို့အား အသီးအသီး မိမိတို့ဆိုင်ရာ ဝိနည်းကို ကောင်းစွာ
 ကျင့်ကြသည်ကိုသာလျှင် “ဝိနယောစ သုသိက္ခိတော” ဆိုသည်။
 ရဟန်းတို့၏ ဝိနည်းကျမ်းကို လူတို့သင်ကြားသည်ကို ဆိုလိုရင်
 မဟုတ်။ “သုသိက္ခိတော” ဟူသောပုဒ်မှာလည်း “ကောင်းစွာ
 သင်ကြားအပ်၏” ဟူသော အနက်ကို ဆိုလိုရင်းမဟုတ်။ “ကောင်း
 စွာကျင့်အပ်၏” ဟူသော အနက်ကိုသာ ဆိုလိုရင်းတည်း။ “ကောင်း
 စွာကျင့်အပ်၏” ဆိုသဖြင့် “ကောင်းစွာသင်ကြားအပ်၏” ဟူသော
 အနက်သည် အလိုလိုပြီးစီး၏။

[ကောင်းစွာ မကျင့်ပဲ သင်ကြားကာမတ္တနှင့် သုသိက္ခိတ မဖြစ်ပေ။]

ဤမင်္ဂလာ၌လူတို့မှာ အကုသလ ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါး
 ကို ရှောင်ကြဉ်၍ ကုသလကမ္မပထတရား ဆယ်ပါး၌ ကောင်းစွာ

ဓမ္မဒီပနီ

ကျင့်ခြင်းကို ဆိုသတည်း။ ကောင်းစွာကျင့်ခြင်း အရကိုလည်း
“တတ္ထ အသံကိလေသာပဇ္ဇနေန အာစာရဂုဏ ဝတ္ထနေန” ဟု
နှစ်ချက်ပြဆိုပေ၏။ ထိုနှစ်ချက်တို့တွင် “တတ္ထ အသံကိလေသာ-
ပဇ္ဇနေန” ပုဒ်၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ဒသနိပါတ် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်မြတ်
ကိုမှီ၍ သိအပ်၏။

ဟောတော်မူသော ဒေသနာတော်ကား...

အတ္တနာစ ပါဏာတိပါတီ ဟောတိ။ ပရေစ တတ္ထ
သမာဒပေတိ။ ပါဏာတိပါတဿ စ ဝဏ္ဏဝါဒီ
ဟောတိ၊ တတ္ထစ သမနုညော ဟောတိ။

[ပါဏာတိပါတ သိက္ခာပုဒ်ပျက်မှု ညစ်နွမ်းမှုလေးပါး။]

အတ္တနာစ=မိမိသည်လည်း၊ ပါဏာတိပါတီ=သူ့အသက်
ကိုသတ်ခြင်းအမှုရှိသည်၊ ဟောတိ=ဖြစ်၏၊ ပရေစ=သူတစ်ပါး
တို့ကိုလည်း၊ တတ္ထ=ထိုပါဏာတိပါတမှု၌၊ သမာဒပေတိ=စေခိုင်း
တိုက်တွန်း ပြညွှန်းနိုးဆော်၏၊ ပါဏာတိပါတဿစ=ပါဏာတိ-
ပါတမှု၏လည်း၊ ဝဏ္ဏဝါဒီ=ကျေးဇူးကိုပြောဆိုခြင်းရှိသည်၊
ဟောတိ=ဖြစ်၏၊ တတ္ထစ=ထိုပါဏာတိပါတမှု၌လည်း၊
သမနုညော=ဆန္ဒသဘော ရောနှောကြည်ဖြူ သဘောတူသည်၊
ဟောတိ=ဖြစ်၏။

[ထိုလေးပါးတွင် ရှေ့နှစ်ပါးထင်ရှားပြီ။]

---o---

အဋ္ဌမ ပုစ္ဆာအဖြေ

“ဝဏ္ဏဝါဒီ”ဆိုသည်ကား...

တံငါလုပ်၍ ဘယ်သူ့ ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာသည်၊ ဝက်မွေး၍ ဘယ်သူ့ ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာသည်၊ အစရှိသည်ဖြင့် ချီးမွမ်းခြင်းတည်း။ ထိုသို့ ချီးမွမ်းပြောဆိုခြင်းသည် ထိုသိက္ခာပုဒ်ပျက်ခြင်း ညစ်နွမ်းခြင်း နှစ်ပါးနှင့်ဆိုင်၏။ မိမိချီးမွမ်းသံကို ကြားရသူတို့သည် တံငါအလုပ် ဝက်သည်အလုပ်ကို လုပ်ကြလိမ့်မည်ဟု ရည်သန်၍ ချီးမွမ်းရာ၌ ထိုသူတို့လုပ်ဖြစ်ကြလတ္တံ့။ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ချီးမွမ်းသူမှာ ပါဏာတိပါတ ကမ္မပထမြောက်၏။ သိက္ခာပုဒ်ပျက်၏။ မရည်သန်မူ၍ သာမညချီးမွမ်းခဲ့လျှင် ထိုသူတို့လုပ်ဖြစ်ကြသည်ဖြစ်စေ၊ မလုပ်ဖြစ်ကြသည်ဖြစ်စေ၊ သိက္ခာပုဒ်ညစ်နွမ်းမှုသာဖြစ်၏။ ရည်သန်ရာ၌လည်း ထိုသူတို့ မလုပ်ဖြစ်ကြလျှင် ချီးမွမ်းသူမှာ သိက္ခာပုဒ် ညစ်နွမ်းရုံသာရှိ၏။

“တတ္ထ စ သမနုညော”ဆိုသည်ကား...

မည်သည့်သူ့ခိုး မည်သည့်ဒမြကို အစိုးရဖမ်း၍ စက်တင်ပြီကြားလျှင် အားရနှစ်လိုရှိခြင်း၊ မည်သည့်တောမှာရှိသော ဆင်ဆိုးကို ကျားဆိုးကို မည်သည့်လမ်းအနီး၌ရှိနေသော မြွေဆိုးကို ကင်းဆိုးကို မည်သူ့သတ်လေပြီ ကြား၍ အားရဝမ်းသာရှိခြင်း၊ မိမိရန်သူ မိမိမုန်းသောသူ မည်သည်အနာရောဂါနှင့် သေရှာပြီဆိုလျှင် နှစ်လိုခြင်း၊ အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် မိမိကိုနှိပ်

စက်သော မှက် ခြင် သန်း ကြမ်းပိုး သေဆုံးကွယ်ပျောက်မှုကို နှစ်လိုခြင်းစသည်များသည် သမနုည မည်၏။ သိက္ခာပုဒ်ညှိုး နှွမ်း၏။ ထိုအတူ အမဲသားငါး ကြိုက်တတ်သောသူတို့သည် သတ်မှုသေမှုနှင့် အသားမွန်မြတ်သော ရေသတ္တဝါ ကုန်းသတ္တဝါ ဟင်းလျာစကား သားငါးစကားကို ကြားသိရလျှင် ဝမ်းမြောက် တတ်ကုန်၏။ သမနုညပင်တည်း။

လှူလိုဒါန်းလို၍ ဝမ်းမြောက်ပါသည်ဆိုငြားအံ့၊ ဆင်ခြင် ဖွယ် ရှိသေး၏။ သုမင်္ဂလ ဒုမင်္ဂလတို့၌ သားငါးကိုသတ်၍ ကျွေးမွေးရာတို့၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စားသောက်မှုတို့၌လည်း ဆင်ခြင်လေ၊ သုမင်္ဂလ ဒုမင်္ဂလ ကိစ္စရှိသောအခါ ကျွေးမှု မွေးမှု တို့၌ နွားသား ကျွဲသား ဝက်သား ကြက်သား ငါးဟင်း အမဲဟင်း မပါလျှင် ရပ်ရွာကလည်း မချီးမွမ်း၊ ဆွမ်းကျွေးသောအခါ ရဟန်းတော်ဆရာတော်တို့ကလည်း မကြည်သာကြ၊ သို့အမှု ကိုမြော်၍ သင့်လျော်ရာသူကို ပရိယာယ်အနက်ဖြင့် နှုတ်ဆက် လက်တို့၍ ပြီးစေကြကုန်၏။ မည်သည်သူ အလှူပေးလိမ့် မည်ဆိုလျှင် ဟင်းလျာ သွင်းလိုသူတို့က ဟင်းလျာကောင်း အသင့်နှင့် မြော်လင့်၍နေ၏။ အလှူ၌ဝေယျာဝစ္စသမားတို့က အလှူတကာစိတ်ကို သိအောင်ပြု၍ တီးတီးတိုးတိုး လက်တို့ခြေ တို့နှင့် ပြီးစေကြကုန်၏။

အဋ္ဌမ ပုစ္ဆာအဖြေ

ပါဏာတိပါတ သိက္ခာပုဒ်၌ ပရိယာယ်မရဟု အဋ္ဌကထာ တို့၌ ဆိုသောကြောင့် ထိုအလှူတကာ ဝေယျာဝစ္စ သမားတို့၌ လည်း သိက္ခာပုဒ် ပျက်ခြင်း၊ သိက္ခာပုဒ်ညစ်နွမ်းခြင်း ပါဏာ-တိပါတ ကမ္မပထအင်္ဂါ ငြိစွန်းခြင်းတို့၌ လျဉ်းပါးဖွယ် အားကြီး လှချေ၏။ အလှူရှင် ဝေယျာဝစ္စသမားတို့၌ ပါဏာတိပါတ ကမ္မပထတရား ငြိစွန်းခဲ့လျှင် ရဟန်းတော်တို့အား ဥဒ္ဓိဿကတ မံသဖြစ်၍ ဒိဋ္ဌ သုတ ပရိသင်္ဂီတဟူသော တိကောဋိပရိသုဒ္ဓ မရှိခဲ့လျှင် အလှူမဏ္ဍပ်ဝင် သံဃာတော်များ မစားမသောက် ကောင်းလေပြီ၊ တိကောဋိပရိသုဒ္ဓ မရှိပဲခံ၍ စားသောက် ဘုဉ်း ပေးမိချေလျှင် “ပဋိဂ္ဂဟဏေ အဇ္ဈောဟာရေစ အာပတ္တိ”ဖြစ် ဖွယ်ရာ ရှိချေ၏။

[ကုသိုလ်ဖြုစဉ်အခါ၌ ကဏ္ဍသုက္က အဖြူအနက် ရော ယှက်သော ကုသိုလ်မှာ နောင်အကျိုးပေးသောအခါ၌ အဖြူ အနက် ရောယှက်၍ ပေးတတ်သည်။]

ရောယှက်ပုံကား...

ထိုကုသိုလ်အကျိုးပေးသောဘဝ၌ ဓနသမ္ပတ္တိ ဘောဂ သမ္ပတ္တိ ဣဿရိယသမ္ပတ္တိတို့ကို ပေး၏။ ထိုသမ္ပတ္တိ အတွက် ကြောင့်ပင် မင်းဘေးနှင့် သေရတတ်၏။ ခိုးသူ ဒုဗြဲဘေးနှင့် သေရတတ်၏။ မီးဘေးနှင့် သေရတတ်၏။ ရေဘေးနှင့် သေရ တတ်၏။ အနာဆိုးရောဂါဆိုးဘေးနှင့် သေရတတ်၏။ အနာ

ရောဂါများတတ်၏။ ကုသိုလ်ပြုစဉ်အခါ၌ ထိုသို့ ကဏှသုက္က
ရောယှက်မှုသည် နောင် ဤကုသိုလ် အကျိုးပေးသောဘဝတို့၌
ကြီးစွာသော ဘေးဘယနှင့် သေဆုံးလို၍ ကုသိုလ်ထဲမှာ
ခါးလက်နက် အပြီးထည့်လိုက် သည်နှင့်တူ၏။

|ဤကား ပါဏာတိပါတ ဒုစ္စရိတ၏ နယ်နိမိတ်လေးချက်ကို
ပြဆိုသော စကားရပ်တည်း။|

ဤနယ်နိမိတ်လေးချက်တွင် တစ်ချက်ချက်နှင့် ငြိစွန်း
လျှင်ပင် အမှုအားလျော်စွာ သိက္ခာပုဒ်ပျက်မှု ညှိုးနွမ်းမှုရှိပြီ။
“ဝိနယောစ သုသိက္ခိတော” ဟူသော မင်္ဂလာပျက်ပြီ။

ထို့ကြောင့် အဋ္ဌကထာ၌ . . .

“တတ္ထ အသံကိလေသာ မဇ္ဇနေန သုသိက္ခိတော” ဟု
ဖွင့်ဆိုပေသည်။

ဤနည်းအတူ . . .

အဒိန္နာဒါန်ဒုစ္စရိက်မှု၌ နယ်နိမိတ်လေးချက်၊
ကာမေသုမိစ္ဆာစာရဒုစ္စရိက်၌ နယ်နိမိတ်လေးချက်၊
မုသာဝါဒဒုစ္စရိက်၌ နယ်နိမိတ်လေးချက်၊
ပိသုဏဝါစာဒုစ္စရိက်၌ နယ်နိမိတ်လေးချက်၊
ဖရုသဝါစာဒုစ္စရိက်၌ နယ်နိမိတ်လေးချက်၊
သမ္မပ္ပလာပ ဒုစ္စရိက်၌ နယ်နိမိတ်လေးချက်၊

အဋ္ဌမ ပုစ္ဆာအဖြေ

ဗျာပါဒ ဒုစွရိုက်၌ နယ်နိမိတ်လေးချက်၊
 အဘိဇ္ဈာဒုစွရိုက်၌ နယ်နိမိတ်လေးချက်၊
 မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဒုစွရိုက်၌ နယ်နိမိတ်လေးချက်၊
 တို့ကိုလည်း အကျယ်ဝိတ္ထာရ ဟောတော်မူသည်။ ဒုစွရိုက်
 လေးဆယ်ခေါ်သည်။

ဤသို့ ဟောတော်မူသောအတိုင်း ဒုစွရိုက်ဆယ်ပါးတို့ကို
 နယ်နိမိတ်နှင့်တကွ ကင်းလွတ်အောင် ရှောင်ကြဉ်သော သူ
 သာလျှင် “ဝိနယောစ သုသိက္ခိတော” မင်္ဂလာတည်၍ လင်္ခီ
 သီလဝန္တ သပ္ပရိသဖြစ်သတည်း။ အာစာရဂုဏ ဝတ္ထနေန
 သုသိက္ခိတော” ဟူသောပါဠိဖြင့်မူကား သိင်္ဂီလောဝါဒသုတ်
 ဒေသနာတော်၌လာသော ဂိဟိဝိနယ ဂဟဋ္ဌဝိနယ အာစာရ
 တို့ကိုလည်း သင်္ဂြိုဟ်တော်မူသည်။

[ထို သိင်္ဂီလောဝါဒသုတ်ကိုပင် ဂိဟိဝိနယသုတ်လည်းခေါ်သည်။]

သားသမီးတို့မှာ မိဘတို့၌ ကျင့်ရာသော ဝတ်ငါးပါး၊ မိဘ
 တို့မှာ သားသမီးတို့၌ ကျင့်ရာသော ဝတ်ငါးပါး အစရှိသည်ဖြင့်
 လူတို့ကျင့်ရာသော ဂိဟိဝိနည်း ဂဟဋ္ဌဝိနည်း အာဂါရိယ
 ဝိနည်းတရား များစွာအကျယ်လာသည်။ သားသမီးဖြစ်သော
 သူသည် မိဘတို့၌ ပြုရာသောဝတ်ကို ကောင်းစွာပြုပေလျှင်
 မင်္ဂလာတည်၍ သပ္ပရိသဖြစ်၏။ ကောင်းစွာမပြုခဲ့လျှင် ထိုသား

သမီးတို့ မင်္ဂလာပျက်၏၊ သပ္ပုရိသအင်္ဂါပျက်၏၊ ဤသို့သော အနက်ကို အဋ္ဌကထာဆရာဖွင့်ပြတော်မူသည်။ ခပ်သိမ်းသော သူတို့၏ အသီးအသီး တတ်သိလိမ္မာ ကြေကုန်ရာသော အာစာရ အကျင့်ဝတ်တို့၌လည်း ဤနည်းတူသိလေ၊ ကြေကုန်သော လူကား အလွန်ရှားစွ။

[ဤကား “ဝိနယောစ သုသိက္ခိတော”ဟူသောမင်္ဂလာ၌ အာဂါရိယဝိနယကို ပြဆိုချက်တည်း။]

ဤသို့လျှင်လူတို့မှာ မိမိတို့ကျင့်ရာသော သုစရိတဝိနယ၊ အာစာရဝိနယတို့၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ဆောင်မှုကို “ဝိနယောစ သုသိက္ခိတော”ဟုဟောတော်မူသည်။ ရဟန်းတို့နှင့်သာဆိုင်သော ဝိနည်းကျမ်းဂန်များကို လူတို့သင်ကြားမှုကို ဟောတော်မူရင်း မဟုတ်ပေ။

ထိုသို့ပင် ဟောတော်မူရင်း မဟုတ်သော်လည်း ဟော တော်မူရင်းဖြစ်သော မိမိတို့၏ဆိုင်ရာ အာဂါရိယ ဝိနယမျိုးတို့၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ ကောင်းစွာတည်မှု သုသိက္ခိတ သပ္ပုရိသဖြစ်ပြီး သော ဂဟဋ္ဌဖြစ်သောသူ လူပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်သည် ရဟန်းတို့ဆိုင်ရာ အနာဂါရိယဝိနယဖြစ်သော ဝိနည်းကျမ်းဂန်များကိုလည်း သင်ကြားခြင်းငှါ သင့်မြတ်လှသည် သာတည်း။ အဘယ်ကြောင့် နည်းဟူမူ မိမိတို့ဆိုင်ရာ အာဂါရိယဝိနယမျိုးတို့၌ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာကောင်းစွာတည်မှု သုသိက္ခိတ သပ္ပုရိသအစစ်ဖြစ်ပေသော

အဋ္ဌမ ပုစ္ဆာအဖြေ

သူမည်သည် စိတ်နှလုံး၌ ဂိဟိဝိနယ အာစာရဝိနယ သပ္ပာရိသဓမ္မ အစောင့်အချုပ် အအုပ်အထိန်းရှိပြီးသောသူဖြစ်ပေ၍ ရဟန်း တို့၏ ဝိနည်းကျမ်းဂန်ကို သင်ကြားသည့်အတွက် မိမိသန္တာန်၌ ကာယကံ ဝစီကံ မနောက် စွန်းငြိရန်မရှိ၊ အဋ္ဌကထာတို့၌လာ သော ဝိနည်းနာ ပုဏ္ဏားကဲ့သို့ သဒ္ဓါတရားသာ ပွားများပေရာ သောကြောင့်တည်း။

ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် ရဟန်းတော်တို့ဝိနည်းကျမ်းဂန် အံကြသံကို ကြားသဖြင့် သာသနာတော်၌ သဒ္ဓါတရား ကြီးစွာဖြစ်ပွား၍ ရဟန်းပြုဘူးသောဝတ္ထု အဋ္ဌကထာ၌လာသည်။

ထိုကဲ့သို့မိမိတို့ဆိုင်ရာ အာဂါရိယဝိနည်း သုစရိတဝိနည်း အာစာရဝိနည်းတို့၌ လုံခြုံပြည့်စုံစွာ အလိမ္မာ အသိလည်း မရှိ၊ သိသမျှကိုမှလည်း လုံခြုံစွာပြုကျင့်စောင့်ထိန်းနိုင်သော စိတ်နှလုံး လည်း မရှိသည်ဖြစ်၍ သပ္ပာရိသအတု အသပ္ပာရိသဘော အားကြီးသောသူဖြစ်ပါမူကား ရဟန်းတို့နှင့်ဆိုင်ရာ ဝိနည်းကျမ်း ဂန်ကို သင်ကြားခဲ့လျှင် ဆိုဖွယ်အပြစ် စွန်းငြိဖွယ်အပြစ်သာ မြင်ချေသည်။ အကျိုးရှိဘွယ်ကို မမြင်မိချေ၊ အဘယ်သို့ ဆိုဘွယ်အပြစ်ရှိသနည်းဟူမူကား ဤသူသည် ဝိနည်းကျမ်းဂန်ကို သင်အံလေ့ကျက်ဘိ၏။ လူဖြစ်သည်နှင့်အညီ 'လူစဉ်မိရန် လူရုပ် ပြီရန် လူအချိုးအစားကျရန် လူ့အင်္ဂါလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံရန် လူ့အဖြစ်စင်ကြယ်ရန် အာဂါရိယဝိနည်းမျိုးကိုမူကား တတ်သိ

ဓမ္မဒီပနီ

လုံခြုံပြည့်စုံစင်ကြယ်အောင် အားမထုတ်ဦးပဲ မဆီမဆိုင်ရာ အနာဂါရိယဝိနယများကို အားထုတ်ဘိသည်ဟု ဆိုရန်အပြစ်ရှိ ချေသည်။ စွန်းငြိဖွယ် အပြစ်ဆိုသည်ကား ထိုသူ၏စိတ်နှလုံး၌ သပ္ပာရိသဓမ္မ အစောင့်အချုပ် အအုပ်အထိန်း အားနည်းသည် အတွက်ကြောင့် မိမိသိရှိသော ဝိနည်းအမှတ်နှင့် မညီမညွတ် ရဟန်းများကိုမြင်လျှင် မကြည်လင်သောစိတ်ဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင် ဆိုမိပြောမိ စွပ်စွဲဆဲရေးမိသည်။ ဆိုမိပြောမိစွပ်စွဲဆဲရေးမိသော အခါ အပြစ်လေးတတ်သည်။

မညီမညွတ်သောရဟန်းကို ဆိုမိစွပ်စွဲမိရာ၌ အပြစ် လေးပုံကား ထိုဆိုသောသူသည် ထိုရဟန်းမျက်နှာကိုသာ မြင်တတ်၏။ ကျူးလွန်သောအမှုကိုသာ မြင်တတ်၏။ ထိုရဟန်း သန္တာန်၌မူကား ပါရာဇိကမူမရှိခဲ့လျှင် သမာဒါနမူ မပျက်သည် ဖြစ်၍ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ကုဋေကိုးထောင်ကျော်မျှသော သိက္ခာပုဒ် တို့သည် ကိန်းဝပ်တည်နေလျက်ရှိကြကုန်၏။ ကျူးလွန်သော သိက္ခာပုဒ်မှာပင် သံဝရမူသာပျက်သည်။ သမာဒါနမူကား မပျက်၊ တည်လျက်ပင်ရှိ၏။ ထိုသို့တည်ရှိသော သိက္ခာပုဒ်တော်တို့၏ မျက်နှာကိုမူကား မမြင်တတ်၊ ထိုရဟန်းအတွက်နှင့် အပြစ်လေး သည်မဟုတ်၊ တည်ရှိသော သိက္ခာပုဒ်တော်တို့၏ အတွက်နှင့် အပြစ်လေးသည်။

[ရွေး၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသော စေတီအိမ်ဥပမာကို ဤ၌လည်းဆိုအပ်၏]

အဋ္ဌမ ပုစ္ဆာအဖြေ

ဓာတ်တော်မွေတော် ကိန်းဝပ်သော စေတီအိမ်တွင်း ပရိဝုဏ်တွင်းမှာ အမှိုက်သရိုက် မစင်တီးပြင် ပြည့်၍နေရာ၌ စေတီအိမ်မှန်းသိလျက် အမှိုက်သရိုက် မစင်တီးပြင်တို့ကို မြင်သည့်အတွက် သဒ္ဓါပျက်၍ မြက်သောစိတ်ဖြင့် ထိုစေတီ အိမ်ကို လှန်တံအုပ်ကျောက်တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်ခြင်း၊ ထိုစေတီအိမ် တွင်း ပရိဝုဏ်တွင်း၌ ဖိနပ်စီးခြင်း ထီးဆောင်းခြင်းစသည်ကို ပြုခဲ့ငြားအံ့၊ အပြစ်လေးသည်သာဖြစ်၏။ စေတီအိမ်အတွက် ကြောင့် လေးသည်မဟုတ်၊ ကိန်းဝပ်တည်နေသော မွေတော် ဓာတ်တော် ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်အတွက်ကြောင့် လေးလေသည်၊ ဤနည်းအတူ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အပြစ်လေးသည် မဟုတ်၊ တည်ရှိသော သိက္ခာပုဒ်တော်တို့အတွက် အပြစ်လေးလေသည်၊ ထိုကြောင့်စိတ်နှလုံး၌ သပ္ပာယ်သဓမ္မ အဆောက်အအုံ မခိုင်လုံ သောသူသည် ရဟန်းတို့၏ ဝိနည်းတရားကို သင်ကြားခဲ့သည်ရှိ သော် ထိုသူ၌ အကျိုးကား မမြင် အပြစ်ကိုသာ မြင်မိပေသ တည်း။

ဒုဿီလဖြစ်သောရဟန်းကို စဝနာဓိပ္ပါယအားဖြင့် အမူ လက ဒုဿီလမှုနှင့် စွပ်စွဲခဲ့သည်ရှိသော် သီလဝန္တရဟန်းကို စွပ်စွဲသည်နှင့်အတူ သံယာဒိသေသ်အာပတ်ကြီးသင့်ကြောင်းကို “အသုဒ္ဓေါ ဟောတိ ပုဂ္ဂလော အညတရံ ပါရာဇိကံ သမ္မာပန္နော” အစရှိသည်ဖြင့် ဟောတော်မူသည်ကိုထောက်၍ ဒုဿီလကိုပင်

ဒုဿီလဟု စွပ်စွဲဆဲရေးမှု အပြစ်လေးရာသော ယုတ္တိကို ရှေး၌ ဆိုခဲ့ပြီ။

[ဤကား လူတို့ဝိနည်းကျမ်းဂန်ကို သင်ကြားရာ၌ အကျိုး အပြစ်ကို ပြဆိုချက်တည်း]

လူတို့ ဝိနည်းကျမ်းဂန်ကို သင်ကြားဘူးသော ဝတ္ထုသက် သေမှာ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်အခါက စိတ္တသူကြွယ် အစရှိသော ဥပါသကာ၊ ခုဇ္ဈတ္တရာ အစရှိသော ဥပါသိကာမ တို့သည် ဝိနည်းပိဋကတ်နှင့်တကွ ပိဋကတ်သုံးပုံကို နှုတ်ငုံ ဆောင်ရွက်လေ့ကျက်ကြပေကုန်သည်။ ပေါက္ကံပြည်၌ သင်္ခေပ ဝဏ္ဏနာကို စီရင်သော ရှင် ဆပဒဆရာနှင့်အတူ သီဟိုဠ်မှ ပါလာ သော အရှင်ရာဟုလာမထေရ်သည် ပေါက္ကံပြည်မှ သီဟိုဠ်သို့ ပြန်ကြွရာ မလ္လာယုကျွန်းသို့ရောက်လေ၍ ထိုကျွန်းကို အစိုးရ သောမင်းက ပင့်ဆောင်ကိုးကွယ်ရာ နေ့စဉ် နန်းတော်သို့ဝင်၍ ထိုမင်းအား ခုဒ္ဒသိက္ခာ ဝိနည်း လက်သန်း အဋ္ဌကထာ ကျမ်းဂန် ကို ချပို့သည်ဟု ပေါက္ကံရာဇဝင်မှာ လာသည်။

မန္တလေးမြို့ ပထမမြို့တည် နန်းတည် ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် နတ်ရွာစံ မင်းတရားကြီးလက်ထက် မင်းတရားကြီး၏ လက်ျာစံ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်သော စကြာဒေဝီ မိဖုရားကြီးသည် သုတ္တန် ပိဋကတ် အဘိဓမ္မာပိဋကတ်များကို နှံ့စပ်ကုန်စင် သင်ကြား ကြည့်ရှုပြီးသည့်နောက် ဘိက္ခုဝိဘင်း ပါဠိတော်မှစ၍ အစဉ်

အဋ္ဌမ ပုစ္ဆာအဖြေ

၁၁၁

အတိုင်း ဝိနည်းငါးကျမ်းကို ကြည့်ရှုဖတ်နာသည်ဟု ဖတ်ရသူ
စာတော်ဖတ်တို့ ပြောဆိုလျှောက်ထား၍ ကြားသိရဘူးသည်။

အဋ္ဌမပုစ္ဆာအဖြေပြီး၏။

=====

နဝမ ပုစ္ဆာအဖြေ

၉။ ပဗ္ဗဇိတဖြစ်သော ရဟန်းတော်တို့သည် လူဖြစ်သူ ဒါယကာတို့အား ဝိနည်းတရားကို ဟောကြားအပ်သည် မအပ်သည်များကိုလည်း အကျိုးအပြစ် ဝတ္ထုသက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါသည်။

ဟူသောပုစ္ဆာ၌-

ရဟန်းတော်များသည် လူဖြစ်သူတို့အား ဝိနည်းတရားကို ဟောကြားအပ်ပါသည်။

ဟောကြားဘူးသော ထုံးစံသက်သေကား...

ဘုရားလက်ထက်တော်၌ ကိဋ္ဌာဂီရိမည်သော နိဂုမ်း၌ အလဇ္ဇိတံခွန် လူလွန်မသားဖြစ်ကြကုန်သော အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက အမည်ရှိသော ဆဗ္ဗဂီဆရာတို့သည် ငါးရာမျှသော တပည့်တပန်း ရဟန်းပရိသတ်နှင့်တကွ အာဝါသိက ရဟန်းတို့ဖြစ်ကြကုန်၏။ အလဇ္ဇိမှုကို အဆန်းအကြယ်ပြုရာ၌ ထိုသူတို့ကို တူနိုင်သေးသူ ဤသာသနာ၌ မကြားဘူးရ၊ ထို့ကြောင့် အလဇ္ဇိတံခွန် လူလွန်မသား ဟုဆိုပေသည်။ ဆန်းကြယ်ပုံကို ဝိနည်းတော်မှာ

နဝမ ပုစ္ဆာအဖြေ

လာရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့် အံ့ဩဖွယ် ဆန်းကြယ်စွာပြုနိုင်ကြလေသနည်းဟူမူ ထိုနိဂုံးရွာမှာ လဇ္ဇီရဟန်းကောင်းတို့သည် ကျောင်းကန်တိုက်တာနှင့် နေဘူးကြသေးပုံမရ၊ ဆဗ္ဗဂ္ဂိတို့ပင် လက်ဦးကျပုံရသည်။ သို့အတွက် ထိုရွာမှာ ထိုရဟန်းတို့ ဝိနည်းတရားကို နားမျက်စိဝ ဘူးသူ လူပညာရှိ နည်းပါးခိုက်ကြုံသောကြောင့် သူတို့ပြုကျင့်ချင်တိုင်း ပြုသာ၍ ဆန်းကြယ်စွာဖြစ်ရလေသည်။ ထိုအခါ ထိုရွာသို့ လမ်းခရီးကြုံကြိုက်၍ ရဟန်းကောင်းတစ်ပါး ဆွမ်းခံဝင်လေရာ ငါးရာသော ဆဗ္ဗဂ္ဂိ အလဇ္ဇီသူရဲစီး၍ နေကြသော ထိုရွာသူများမြင်ကြလျှင် ဆွမ်းမလောင်းကြသည့်ပြင် ရန်သူကိုမြင်ကြသကဲ့သို့ ဆိုချင်တတ်တိုင်းဆို၍ လွှတ်ကြ၏။

ဆွမ်းမရပဲထွက်လာသည်ကို ပညာရှိသူ လူတစ်ဦးမြင်၍ အရှင်ဆွမ်းရပါ၏လောဟု မေးပေ၏။ မရဘူးဆိုလေသော် ကိုယ်တော်ဆွမ်းမရအောင် ဘယ်သူမှပြုသောအမှု မဟုတ်၊ ကိုယ်တော်တို့ရဟန်းတော်များ အတတ်ပင်ဖြစ်သည်ဆို၍ မိမိအိမ်သို့ ပင့်ဆောင်၍ ကောင်းမွန်စွာ ဆွမ်းကျွေးပြီလျှင် ဂါမဝါသီ ဆဗ္ဗဂ္ဂိဆရာတို့ ဆန်းကြယ်စွာပြုကြသော အမှုမျိုး အစုံကို ကုန်စင်အောင် လျှောက်ကြားပြီးလျှင် ဘုရားအထံသို့ ရောက်သောအခါ အကျွန်ုပ်တို့ ကိဋ္ဌာဂီရိရွာသို့ သာသနာပြု ရဟန်းကောင်း စေလွှတ်တော်မူပါမည့်အကြောင်းကို တောင်းပန်

လိုက်ပါသည်ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြားပါလေဟု မှာဆို၍ လွှတ်လိုက်၏။ ထိုရဟန်း ဘုရားအထံတော်သို့ရောက်၍ လျှောက်ထားပေရာ နောက်ပါသံဃာ ငါးရာနှင့်တကွ အဂ္ဂသာဝကကြီးနှစ်ပါးကို ကိဋ္ဌာဂီရိရွာသို့ သာသနာပြု စေလွှတ်တော်မူ၏။

ထိုရွာသို့ရောက်လျှင် သံဃာတော်ငါးရာနှင့် အဂ္ဂသာဝကကြီးနှစ်ပါးတို့သည် ကျောင်းနားကန်နားသို့ မချဉ်းမီ ရွာတွင်းသို့ကြွတော်မူပြီးလျှင် ကိဋ္ဌာဂီရိတစ်ရွာလုံးမှာ အုန်းအုန်းညံဖြိုးလှမှု ဝိနည်းမိုး ရွာစေတော်မူကြပေကုန်၏။ ထိုအခါမှ ဝိနည်းကို ကြားသိကြသဖြင့် ဆရာများဓာတ်ကြော တွေသည် ပေါလောကြီးပေါ်ကြ၍ ဆရာများကျောင်းဆီကို သီရံ့မျှ မသိကြသောကြောင့် ဆွမ်းကိစ္စသရောခိုင်း ဝိုင်းညာပေးလှူသူ တကာမဲ့သဖြင့် အားနွဲ့ခြင်းရှိကြသောအခါမှ သာသနာပြုခွင့် ရ၍ ပဗ္ဗာဇနီယကမ္မဝါဖြင့် ရွာနယ်မှခွါရှုံ့အောင် သရဲထုတ် ထုတ်တော်မူကြရလေသတည်း။

ဤ၌ ထိုရွာသူတို့သည် ရဟန်းတို့တရားကို နားမျက်စိ မဝဘူးသောကြောင့် ကုလဒူသနအမှုဖြင့် ဖြားယောင်း သဂြိုဟ်သော ထိုရဟန်းတို့၌ ဂေဟသမိတတဏှာတရား စည်ကားစိုရွှမ်း၍နေကြသည်ကို သဒ္ဓါကြည်ညိုသည်ဟု ထင်မှတ်ကြရကုန်၏။ ဝိနည်းတရားတော်ကို ကြားသိရ၍ အသိဉာဏ်ဝင်လာ

နဝမ ပုစ္ဆာအဖြေ

သောအခါမှ ထိုတဏှာပြယ်ပျောက်လေ၏။ ထိုတဏှာလက်
 ကိုင်ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုဆရာတို့၌ ပူဇော်သည်
 လှူဒါန်းသည်ဟုပြုကြသော ဒါနကုသိုလ်များသည် ချစ်ကြည်
 သော သားသမီးများကို ပေးကမ်းချီးမြှောက် ထောက်ပံ့ကြသော
 သူတို့၏ ကုသိုလ်များနှင့်တူ၏။ ထက်ထက်သန်သန် အကျိုးပေး
 နိုင်သော အစွမ်းသတ္တိ မရှိလေ။

ဝတ္ထု၌ သာသနာပြု မဏေရ်မြတ်တို့သည် လူတို့အား
 ဝိနည်းတရားကို မဟောကြကုန်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဝိနည်းကို မသိကြ
 ကုန်သော ထိုရွာသူတို့သည် သာသနာပြုသောအခါ သူတို့
 ဆရာစကားကိုသာ နားဝင်၍ ဆရာများ အပင်းအသင်း ပြုလုပ်
 ကြကုန်လတ္တံ့၊ ပစ္စယဒါယကာအစု အပင်းအသင်း ရကြမှုကား
 သာသနာပြုဆရာ ငါးရာမျှမက တစ်ထောင်ပင် လာကြသော်
 လည်း ဖြူဖြူမျှ ရှိကြကုန်မည်မဟုတ်၊ ထိုကြောင့် သာသနာပြုဆရာ
 အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန် အမျှရှိသော သံဃာ
 တော်ငါးရာတို့သည် ရှေးဦးစွာ ကိဋ္ဌာဂီရိတစ်ရွာလုံးကို ဝိနည်းမိုး
 ကြီး ရွာစေတော်မူကြပေကုန်သတည်း။

မျက်မြင်မှာလည်း ရဟန်းကောင်းတို့ အမူအရာများကို
 နားမျက်စိ မဝဘူးရှာကြသော ရှမ်းရွာစသော အောက်အထက်
 အရပ်ရပ်တို့၌ နေထိုင်ကြသောသူတို့သည် ပစ္စယဒါယကာဖြစ်သူ
 လူတို့ အသိပညာနည်းပါးလေလေ ရပ်နေဆရာ ရွာနေဆရာတို့

သိက္ခာမဲ့လေလေဖြစ်၍ နေကြမှုသည် ဒိဋ္ဌမျက်မြင်ပင်တည်း။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းတော်တို့သည် လူတို့အား သင့်လျော်သော ဝိနည်းတရားများကို ပြောဟောခြင်းငှါ သင့်လျော်လှ၏။ သို့သော် လည်း ရှေ့ပုစ္ဆာအဖြေမှာ ပြဆိုခဲ့သောအတိုင်း သပ္ပာယ်သမ္မတ အားကြီးသောသူကို ပြောဟောမှ လျော်မည်။ သပ္ပာယ်သမ္မတ အား နည်းသောသူကို ပြောဟောခဲ့လျှင် ထိုသူမှာ ဝန်လေးရန် အခွင့် များချေ၏။ သာသနာမူကား ကောင်းဖို့ရာဖြစ်၏။ ထိုသူမှာသာ ဝန်လေးရန်ရှိသည်။

ဥပမာကား...

တရုတ်ပြည်မှာ တရုတ်လူမျိုးတို့၌ ဘုန်းကြီးလုပ်သော သူသည် သားမယားမယူရ လူမထွက်ရ၊ သားမယားယူလျှင် လူထွက်ခဲ့လျှင် ရပ်ရွာက သတ်၍ပစ်မြဲထုံးစံရှိ၏။ ဘာသာ အလိုက် ဘုန်းကြီးတရားနှင့် ညီအောင်မကျင့်ပဲ ဖောက်လဲ ဖောက်ပြန် ကျင့်ခဲ့လျှင် ရွာတိုင်းက ခဲနှင့်ပစ်ထုတ်မြဲထုံးစံရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုလူမျိုးတို့မှာ ဘုန်းကြီးလုပ်မိလျှင် သားမယားယူမှု လူထွက်မှုမရှိပြီ။ ဘုန်းကြီးတရားကိုလည်း တိမ်းတိမ်းပါးပါး မပြုဝံ့ပြီဟု တရုတ်လူမျိုးတို့ ပြောဆိုသည်ကို ကြားရဘူးသည်။

လူတို့က ငရဲခံကြရသည့်အတွက် ထိုတရုတ်ဘုန်းကြီး တို့သာသနာမှာ ဘာသာအလိုက် ဘုန်းကြီးကောင်းကြီးချည်းဖြစ် ပေလတ္တံ့။ လူတို့မှာမူကား အပြစ်ဝန်လေး၏။ ထိုအတူ ယခုအခါ

ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာမှာလည်း လူဝိနည်းတတ်ပေါများ၍
 ဝိနည်းတရားနှင့်မညီသော ရဟန်းတို့ကို ပိုးစိုးပက်စက် ဆိုရက်
 ပြောရက်သူ ပေါများလျှင် သာသနာမှာ ကောင်းဘို့ရာ ဖြစ်၏။
 ဆိုသူပြောသူမှာ ဝန်ရှိ၏။ လူတို့က ဝိနည်းကိုသိ၍ ဝိနည်းရှိတိုင်း
 ညီညွတ်အောင် မကျင့်သောရဟန်းကို လှူဒါန်းသူ ကိုးကွယ်သူ
 မရှိပဲ နေခဲ့မှုကား သာသနာ၌ အလွန်ကောင်းဖို့ရာ ဖြစ်၏။
 ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် အားပေးချီးမြှောက် ထောက်ပံ့ လှူဒါန်းခြင်း
 ကို ပြုကြမှုကား အဘယ်အခါမှ သာသနာတော်ထင်ပေါ်ကြီးရင့်
 ဂုဏ်သီးရင့်၍ ထွန်းတင့် ကောင်းစားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ကောသမ္ဘိပြည်၌ သံဃာ့အဓိကရုဏ်း အကြီးအကျယ်
 ဖြစ်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ကြွသွား၍ များစွာ
 သောတရားဓမ္မ သြဝါဒတို့ဖြင့် ဆုံးမတော်မူသည်ကို နားမ
 ထောင်ကြ၊ အနည်းနည်းဟော ပြောပြသ ဆုံးမတော်မူသည်ကို
 နားမထောင်ကြ၍ မြတ်စွာဘုရား တိုင်းတစ်ပါးသို့ ကြွသွား
 တော်မူလေပြီဟု လူအများကြား သိကြသောအခါ ဤသံဃာ
 တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ကြွလာ၍ဆုံးမတော်မူ
 သည်ကိုမှ နားမထောင်ကြဟု သဒ္ဓါတရားပျက်ကြ၍ ယခုနေ့မှ
 စ၍ ဤအဓိကရုဏ်းမှု မငြိမ်းသမျှ ဆွမ်းမလောင်းကြစတမ်းဟု
 မြို့ရွာညီညာ၍ ကတိက ဒဏ်ချုပ် ပြုလုပ်ကြသောအခါ အလိုလို
 နေ့ချင်းညချင်း မာန်ကျ၍ ကုန်ကြလေ၏။

ဓမ္မဒီပနီ

စားသုံးရန်မရှိ၍ ဝါမကျွတ်ခင် အနိုင်နိုင်အသက် ရှည်ကြ၍ ဝါကျွတ်လျှင်ကျွတ်ချင်း မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ သွားကြ၍ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေကြကုန်၏။ ထိုသို့ မလှူကြစတမ်းဟူသောအမှုကို မပြုကြပဲ လှူမြဲဒါန်းမြဲ လှူဒါန်းကိုးကွယ်၍နေကြမူကား ထိုအဓိကရုဏ်းသည် နောက်ကိုဆယ်နှစ်တိုင်အောင်ငြိမ်းမည်မဟုတ်။

ဤသို့လျှင် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင် ပြေငြိမ်းရာပြေငြိမ်းကြောင်းကို ဝတ္ထု နိပါတ် ဇာတ်ဒေသနာ ဂါထာ စုဏ္ဏိယ ဓမ္မဒေသနာအမျိုးမျိုးနှင့် ဟော၍မှ မရနိုင်သော အဓိကရုဏ်းကြီးကို ပစ္စယဒါယကာတစ်ဦးဖြစ်သူ လူတို့ညီညာ၍ မငြိမ်းသမျှ ဆွမ်းမလောင်းကြစတမ်းပြုမှ ဝမ်းရေးနှင့်ကျ၍ ခဏခြင်း ငြိမ်းကြသည်ကိုထောက်သဖြင့် သာသနာထမ်း ရဟန်းတို့ ကောင်းမှု မကောင်းမှု ညီညွတ်မှု ကွဲပြားမှုများသည် ပစ္စယဒါယကာဖြစ်သူ လူတို့နေရာ ကျမကျကို စွဲ၍ဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုခွင့်ရှိချေသည်။

|ဤကား လူဝိနည်းတတ်ပေါများလျှင် သာသနာ အထူးကောင်း မြတ်ရာသော ယုတ္တိကိုပြဆိုသောအခန်းတည်း။|

နဝမပုစ္ဆာအဖြေပြီး၏။

ဒသမပုစ္ဆာ အဖြေ

၁၀။ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ လေးပါးတို့၏ အသီးသီး
လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန်တို့နှင့်တကွ
အင်္ဂါလက္ခဏာတို့ကို သိလိုပါသည်။

ဟူသောပုစ္ဆာ၌--

စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ လေးပါးတို့နှင့် ဆက်ဆံသော သီလ
သာမည၏ လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန်တို့ကိုသာ ဝိသုဒ္ဓိ
မဂ်မှာ အဆိုလာချေသည်။ အသီးအသီး လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန်
ပဒဋ္ဌာန်တို့ကို အဆိုမလာ။

သီလ သာမည၏ လက္ခဏာကား...

သီလနလက္ခဏံ သီလံ ဒုဿိလျဝိဒ္ဓံသနရသံ
သောစေယျပစ္စုပဋ္ဌာနံ ဟိရီဩတ္တပ္ပ ပဒဋ္ဌာနံ။

သီလံ=သီလသည်။ သီလနလက္ခဏံ=ကာယကံ ဝစီကံ
တို့ကို ကောင်းစွာထားခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ ဝါ=စတုဘူမက
ကုသိုလ်တရားတို့ကို ကောင်းစွာဆောင်ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။
ဒုဿလျ-ဝိဒ္ဓံသနရသံ=မကောင်းသော အလေ့ရှိသည်၏ အဖြစ်

ဝေဠုဒီပနီ

ကို ဖျက်ဆီးခြင်း ကိစ္စရှိ၏။ သောစေယျပစ္စုပဋ္ဌာနံ=ပွတ်သစ်သော
ခရုသင်းကဲ့သို့ သန့်ရှင်းဖြူစင်သည်၏အဖြစ်လျှင် ထင်သော
အခြင်းအရာရှိ၏။ ဟိရီဩတ္တပ္ပ ပဒဋ္ဌာနံ=ဟိရီဩတ္တပ္ပ တရား
နှစ်ပါးလျှင် နီးစွာသော လက်ကိုင်အကြောင်းရှိ၏။

[ဤသာမည ပြဆိုသော စကားကိုပင် လေးပါးဖြစ်အောင်
ဝေဖန်၍ အနက်ယူသော် ရပါ၏။]

ပါတိမောက္ခသံဝရသီလဖို့...

သီလံ=ပါတိမောက္ခသံဝရ သီလသည်။ သီလနလက္ခဏံ=
ကာယကံ ဝစီကံကို ဖရိုဖရဲ မကျရအောင် ကောင်းစွာထားခြင်း
လက္ခဏာရှိ၏။ ဒုဿိလျဝိဒ္ဓံသနရသံ=မဖွယ်မရာ မကောင်းစွာ
သော ကိုယ်အလေ့နှုတ်အလေ့တို့ကို ဖျက်ဆီးခြင်းကိစ္စရှိ၏။
သောစေယျပစ္စုပဋ္ဌာနံ=ကိုယ်အမှုနှုတ်အမှုတို့၏ ဖြူစင်သန့်ရှင်း
ခြင်းလျှင် ထင်သောအခြင်းအရာရှိ၏။ ဟိရီဩတ္တပ္ပပဒဋ္ဌာနံ=
ကိုယ်အမှုအရာ နှုတ်အမှုအရာတို့အတွက် အရုပ်ပျက်မည်ကို
ရှက်တတ်ကြောက်တက်သော ဟိရီဩတ္တပ္ပလျှင် နီးစွာသော
လက်ကိုင်အကြောင်းရှိ၏။

ဣန္ဒြိယသံဝရသီလဖို့...

သီလံ=ဣန္ဒြိယသံဝရ သီလသည်။ သီလနလက္ခဏံ=
စက္ခုသောတ အစရှိသော ဣန္ဒြေခြောက်ပါးတို့ကို ဖရိုဖရဲ

ဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

မကျရအောင် ကောင်းစွာထားခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ ဒုဿိလျှ
ဝိဒ္ဓံသနရသံ=စက္ခု၏ လျှပ်ပေါ်ခြင်း သောတ၏ လျှပ်ပေါ်ခြင်း
အစရှိသော ဣန္ဒြေခြောက်ပါးတို့၏ တောမျောက်အလား
လှုပ်ရှားလျှပ်ပေါ် လော်လီပေါ့ဖျင်း မငြိမ်သက်ခြင်း အလေ့
အကျက်တို့ကို ဖျက်ဆီးခြင်းကိစ္စရှိ၏။ သောစေယျ ပစ္စုပဋ္ဌာနံ=
ဣန္ဒြေခြောက်ပါးတို့၏ ငြိမ်သက်ကြည်လင် ဖြူစင်သန့်ရှင်း
ခြင်းလျှင် ထင်သော အခြင်းအရာရှိ၏။ ဟိရီဩတ္တပ္ပပဒဋ္ဌာနံ=
ဣန္ဒြေပျက်မည်ကို ရှက်တက်ကြောက်တတ်သော ဟိရီဩတ္တပ္ပ
တရားနှစ်ပါးလျှင် နီးစွာသော လက်ကိုင်အကြောင်းရှိ၏။

အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလဖို့...

သီလံ=အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိ သီလသည်။ သီလနလက္ခဏာ
အသက်မွေးခြင်းနှင့်စပ်သော ကာယကံမှု ဝစီကံမှုတို့ကို ဖရိုဖရဲ
မကျရအောင် ကောင်းစွာထားခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ ဒုဿိလျှ-
ဝိဒ္ဓံသနရသံ=တွေရာစား ပေါက်ရာစား မတရားသော အသက်၊
မွေးခြင်း အလေ့အလာတို့ကို စွန့်ခွါဖျက်ဆီးခြင်း ကိစ္စရှိ၏။
သောစေယျပစ္စုပဋ္ဌာနံ=အသက်မွေးမှု၏ စင်ကြယ်ခြင်းလျှင်
ထင်သောအခြင်းအရာရှိ၏။ ဟိရီဩတ္တပ္ပပဒဋ္ဌာနံ=သူတော်
ကောင်းတို့၏ အလယ်၌ အသက်မွေးမှုအတွက်နှင့် ကျက်သရေ
ပျက်မည်ကို ရှက်တက်ကြောက်တတ်သော ဟိရီဩတ္တပ္ပတရား

နှစ်ပါးလျှင် နီးစွာသော လက်ကိုင်အကြောင်းရှိ၏။

ပစ္စယသန္နိဿိတသီလဖို့...

သီလံ=ပစ္စယသန္နိဿိတသီလသည်။ သီလနုလက္ခဏံ= ပစ္စည်းလေးပါးနှင့်စပ်သော မတ္တညုတရားတို့ကို ဖရိုဖရဲ မကျရ အောင် ကောင်းစွာထားခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ ဒုဿိလျှဝိဒ္ဓံသန- ရသံ=ပစ္စည်းလေးပါးအရာ၌ သာယာခင်မင်ခြင်း အလေ့အလာ ဝါသနာစရိုက် အမှိုက်အမဲ တို့ကို စွန့်ပယ်ဖျက်ဆီးခြင်း ကိစ္စရှိ၏။ သောစေယျ ပစ္စုပဋ္ဌာနံ=ပစ္စည်းလေးသွယ်၌ ခင်တွယ်မက်မော သော ဂေဓသမ္မောဟအံညစ်အကြေးတို့မှ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်း လျှင် ထင်သောအခြင်းအရာရှိ၏။ ဟိရီဩတ္တပ္ပပဒဋ္ဌာနံ=ပစ္စည်း လေးပါး၌ ခင်တွယ်မက်မောသည့်အတွက်နှင့် လူသူတော်ကောင်း နတ်သူတော်ကောင်း ရဟန်းသူတော်ကောင်းတို့ အလယ်၌ အရုပ်ပျက် အဆင်းပျက် အသရေပျက်မည်ကို ရှက်တတ် ကြောက်တတ်သော ဟိရီဩတ္တပ္ပတရား နှစ်ပါးလျှင် နီးစွာသော လက်ကိုင်အကြောင်းရှိ၏။

[ဤသို့ သီလသာမည၌ ပြဆို၍ထားသော အဋ္ဌကထာစကား ကို လေးပါးသော သီလတို့၏ အသီးအသီးသော လက္ခဏ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာနံ ပဒဋ္ဌာနံ ဖြစ်လေအောင် ဝေဖန်၍ သိအပ်၏။]

ဤလေးပါးသော သီလတို့၌ပင် ဟိရီဩတ္တပ္ပသည် ပဒဋ္ဌာနံ

ဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

ဖြစ်နိုင်၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဖြစ်နိုင်သနည်းဟူမူ-

သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားကြီး၏လည်းကောင်း၊ အရိယာ သံဃာတော်မြတ်တို့၏လည်းကောင်း၊ ဝင်းဝင်းတောက် ဖြူစင်သော သီလကျက်သရေတော်တို့ကို နေ့ရှိသမျှကိုယ်တွေ့ဒိဋ္ဌ ကြည်ညိုသိမြင်၍ နေကြကုန်သော ထိုနတ်တို့သည် ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း အပြင်မှာ မြေပြင်လုံးအပြည့် ကောင်းကင်လုံးအပြည့် ယခုရှိနေ ကြကုန်၏။ ထိုနတ်တို့သည် တန်ဆောင်မုန်းလတွင် ညအခါမှာ ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် ကြယ်နက္ခတ်တို့ကို နေ့စဉ်ကြည့်ရှုရာ အကုန်အစင် ကြောင်ကြောင်မြင်ကြသော ဗေဒင်တတ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကဲ့သို့ ယခုရှိကြသော သာသနာထမ်း ရဟန်းတော် သာသနာ တော်များကို နေ့နေ့ညည ခဏအစဉ် ကြောင်ကြောင်မြင်၍ နေကြကုန်၏။

ဤသာသနာ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သောရဟန်းသည် သီလလေးမျိုးတို့တွင် တစ်ခုခုနွမ်းပါးမှုကို ပြုခဲ့သည်ရှိသော် ထိုနတ်တို့သည် နှလုံးမသာ မျက်နှာကျူရုံ နှာခေါင်းရှုံ့ကြကုန်၏။ ထိုအခါထိုရဟန်းသည် သာသနာစောင့်နတ်တို့၏ အလယ်၌ အရပ်ပျက်လေ၏။ အရှက်ကွဲလေ၏။ လူတို့၌လည်း ဤအတူ ဘုရားလက်ထက်တော်မှာရှိကြသော သာဝတ္ထိပြည်သူ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သူ လူသူတော်ကောင်း ဥပါသကာ ဥပါသိကာအပေါင်းတို့ကို နေ့နေ့ညည ခဏအစဉ် ဒိဋ္ဌမြင်၍ လာကြကုန်သော ထိုနတ်

တို့သည် ယခုအခါ၌လည်း သာသနာ၌ ဥပါသကာ ဥပါသိကာ ပြုလုပ်ကြကုန်သော လူတို့ကို နေ့နေ့ညည ခဏအစဉ် ကြောင်ကြောင်မြင်၍ နေကြကုန်၏။ အာဂါရိယဝိနယသီလ အာစာရဝိနယသီလ သပ္ပရိသအချက် ပျက်ကွက်သော လူဥပါသကာ ဥပါသိကာတို့ကို မြင်ကြလျှင် ထို့အတူ နှလုံးမသာ မျက်နှာကျဲ့ရဲ့ နှာခေါင်းရှုံ့ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဥပါသကာ ဥပါသိကာ ပြုလုပ်သောသူသည် ထိုလူနတ်တို့အလယ်၌ အရုပ်ပျက် အဆင်းပျက် အရှက်ကွဲလေ၏။

အရှက်ကွဲမှုဆိုသည်ကား...

မိမိအမှုကို မိမိရှက်ခြင်းမရှိသော်လည်း သီလလေးပါးကို လက်ကိုင်ပြု၍ ချုပ်အုပ်စောင့်ထိန်းသော် ဟိရီဩတ္တပ္ပ ပျက်လျှင် အရှက်ဇကန် ကွဲလေတော့သတည်း။

ယခု သာသနာတော်တွင် ရှိနေကြကုန်သော ရဟန်းရှင် လူတို့သည် ထိုနတ်တို့၏အလယ်၌ နေကြရကုန်၏။ ထိုနတ်တို့၏ မျက်စိအောက်၌ နေကြရကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနတ်တို့၏ အလယ် ထိုနတ်တို့၏ရှေ့မှောက်၌ သီလလေးပါးတွင် တစ်ပါးပါးပျက်ကွက်၍ အရုပ်ပျက် အဆင်းပျက် ဖြစ်မည်ကို ရှက်တတ်ကြောက်တတ်သောတရားသည် ဟိရီဩတ္တပ္ပမည်၏။ လူချင်းချင်း မျှကို ရှက်တတ်ကြောက်တတ်သော ဟိရီဩတ္တပ္ပကလေးမျှသည်

ဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

သီလလေးပါးကိုနိုင်အောင် မအုပ်ချုပ်နိုင်သေး၊ လူမသိအောင် ပြုလုပ်နိုင်သော မကောင်းမှုသည် အလွန်များပြားသေး၏။ မိမိနှင့်စပ်ဆိုင်ရာ လူရှင်မျှကိုသာ ရှက်တတ်သော ဒုဗ္ဗလ ဟိရီ ဩတ္တပ္ပဋ္ဌ်ကား ဆိုဘွယ်မရှိ၊ ငါယခုပြုသောအမှုကို မြတ်စွာဘုရား ယခုရှိလျှင် သိတော်မူ၍ ဘုရားရှေ့မှာ ငါရုပ်ပျက်မည်၊ မျက်နှာ မလှဖြစ်ရမည်ဧကန်ဟု ဘုရားကိုမြှော်၍ ရှက်တတ်သော ဟိရီ ဩတ္တပ္ပသည် အထွတ်အထိပ်မြတ်သော ဟိရီဩတ္တပ္ပပေတည်း။

“ပါပကရဏေ=မကောင်းမှုကိုပြုခြင်း၌၊ ရဟောနာမ= ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်မည်သည်၊ နတ္ထိ=မရှိ”ဟူသော ပါဠိတော် အဖွင့်၌ မိမိပြုသောအမှုကို မိမိရှေးဦးစွာသိသည်၊ မိမိသိပြီးမှ မိမိကိုယ်စောင့်နတ်သိသည်၊ ထိုနောက်မှ မိမိကျောင်းစောင့်နတ် မိမိအိမ်စောင့်နတ်သိသည် စသည်ဖြင့် ပြဆိုသော အဋ္ဌကထာ စကား၌-

- က။ မိမိသိမှုမှာ ဟိရီဩတ္တပ္ပနှစ်ပါး၊
 - ခ။ ကိုယ်စောင့်နတ်စသည်သိမှုမှာ ဟိရီ ဩတ္တပ္ပ နှစ်ပါး၊
- မိမိသိမှုသည်သာ ပဓာနလိုရင်းတည်း။

မိမိသိမှုမှာ ဟိရီဩတ္တပ္ပဖြစ်ပုံကား...

မိမိပြုသောအမှုကို မိမိသည် မပြုမိရှေ့အဘို့ ပြုလိုသော

ဆန္ဒ ပြုမည်ဟု ကြံစကပင်သိ၏။ ပြုဆဲလည်း သိ၏။ ပြုပြီးနောက်
 လည်း သိ၏။ ယခုငါပြုမည် စိတ်ရှိသောအမှုသည် နောင်ပြန်၍
 အမှတ်ရသောအခါ စိတ်ကြည်ရမည့်အမှုလော၊ စိတ်ပျက်ရမည့်
 အမှုလော၊ ငါ့ကိုယ်ကို ငါ သဒ္ဓါပျက်ရမည့်အမှုလောဟု ဆင်ခြင်
 ရာ၏။ မိမိကိုယ်ကို မိမိ အကြည်ညိုပျက်ရမည်ကို မနှစ်သက်
 သည်ကား ဟိရိတည်း။ မရဲသည်ကား သြတ္တပ္ပတည်း။ မနှစ်
 သက်နှင့် မရဲကား တစ်လုံးတည်းပေတည်း။

[သူတစ်ပါးသိမှုမှာလည်း ဤနည်းတူသိလေ။ ။သူတစ်ပါး
 သိလျှင် ငါ့မျက်နှာလှမည်လော၊ မျက်နှာမလှမည်လော ဆိုလေ။
 မျက်နှာမလှဖြစ်ရမည်ကို မနှစ်သက်သည်ကား ဟိရိတည်း။
 မရဲသည်ကား သြတ္တပ္ပတည်းဆိုလေ။]

မိမိသိမှုသည်သာ ပဓာနလိုရင်းဖြစ်ပုံကား...

သူတစ်ပါး သိမှုမည်သည် ယခုဘဝ၌ မျက်နှာမလှ ဖြစ်ရ
 ဘို့သာရှိ၏။ မိမိသိမှုမှာကား ရဟန်းမှာ ဘာဝနာတရား များကို
 အားထုတ်မည်ရှိသောအခါ၌လည်းကောင်း၊ သေတော့မည်
 ရှိသောအခါ၌လည်းကောင်း၊ အနည်းငယ်မျှသော အပြစ်မှုသည်
 မြင့်မိုရ်တောင်ကြီးသဖွယ်ဖြစ်၍ ပေါ်လာ၏။ မြင့်မိုရ်တောင်ကြီးကို
 ပျောက်ကွယ်အောင် တွန်းဖယ် ဖျောက်ဖျက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်
 သကဲ့သို့ ထိုအပြစ်ကို စိတ်ထဲတွင် မထင်လာအောင် တွန်းဖယ်
 ဖျောက်ဖျက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လောက်အောင် ဝန်ကြီးတစ်ခု

ဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

အကြီးအကျယ်ဖြစ်၍ နေသည်ကို မြင့်မိုရ်တောင်ကြီးသဖွယ် ဆိုသတည်း။ ဘာဝနာမှုထဲမှာ ပေါ်လာသောအခါ ဘာဝနာ စိတ်ကို ငုံးငုံးတို၍ သွားအောင် လောင်နိုင်၏။ သေခါနီးအခါ၌ ပေါ်လာသောအခါ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်လာလျှင် တစ်ရာ တစ်ထောင်သော ဆင်ပြောင်ကြီးတို့သည် ကြက်သေသေ၍ နေကြရကုန်သကဲ့သို့ တစ်သက်လုံးပြုလုပ်ခဲ့သော ဒါနမှု သီလမှု ကုသိုလ်ကြီး တစ်ရာတစ်ထောင်တို့သည် ကြက်သေသေ၍ နေကြရကုန်၏။ ထိုအပြစ်ကို မထင်လာအောင် မဖျောက်နိုင်သမျှ ထိုကုသိုလ်တို့အမှုမှ မလှုပ်ဝံ့ကြကုန်။ အပါယ်သို့သာ ကြောင် ကြောင် တွန်း၍ ချလေ၏။

ဤသို့လျှင် မိမိပြုသောအမှုကို မိမိသိသောအမှုသည်သည် သာလျှင် ဘာဝနာစွာန် မဂ်ဖိုလ်၏အန္တရာယ်ကြီး၊ နတ်ရွာ သုဂတိ၏ အန္တရာယ်ကြီးဖြစ်၍ စင်စစ်လိုရင်းပဓာန ကြောက် မက်ဖွယ် ကောင်းလှလေသတည်း။

ဤသို့သောအနက်ကြောင့် မကောင်းမှုကိုပြုသော သူတို့အား ဆိတ်ကွယ်ရာကာလ ဆိတ်ကွယ်ရာဌာနဟူ၍ မရှိ ကြောင်းကို ဟောတော်မူပေသည်။ ထိုသို့သော အန္တရာယ် မှုဖြစ် မည်ကို မနှစ်သက်မှုကား ဟိရိတည်း။ မရဲမှုကား သြတ္တပ္ပတည်း။ မနှစ်သက်ခြင်းလည်းမဖြစ်လာ မရဲခြင်း တွန့်ရွံ့ခြင်းလည်း မဖြစ် လာသည်ကား ဟိရိသြတ္တပ္ပကင်းခြင်းတည်း။ ထိုဟိရိသြတ္တပ္ပ

ကင်းသောသူသည်ကား မိမိပြုသောမကောင်းမှုကို မိမိသိသည့် အတွက်ကြောင့် ကိစ္စမရှိလှ၊ သူ့တစ်ပါး ကြားမည် သိမည်ကိုသာ စိုးရိမ်၏။ ဤသို့သော ဟိရီဩတ္တပ္ပမျိုးသည်ကား ယခုဘဝ၌ ဈာန်မဂ်ဖိုလ်တရားကို ရအောင် ယနေ့နက်ဖြန် ဘာဝနာတရားကို အားထုတ်မည်ဟု အကြံပြုခြင်း တင်းလင်းရှိနေသောသူ၊ အပါယ ဒုက္ခကိုလည်းကြောက် သေခြင်းတရားကိုလည်း ယနေ့နက်ဖြန် ကဲ့သို့ ထင်မြင်နိုင်သောသူတို့၌ဖြစ်သော ဟိရီဩတ္တပ္ပမျိုး ပေတည်း။

ယခုဘဝ၌ ဈာန်မဂ်ဖိုလ်တရားကိုလည်း ဥဿာဟ မရှိ၊ သေခြင်းတရားကိုလည်း နီးလှစွာ မထင်၊ နောက်ဘဝမှုမှာလည်း ကံချရာဟု အဝိဇ္ဇာဘက်သား လုံးလုံးလုပ်၍ နေကြသောသူများ မှာ ထိုကဲ့သို့သော ဟိရီဩတ္တပ္ပရှိခဲ့စွ၊ ထိုကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ကို အဝိဇ္ဇာဘက်သား လုံးလုံးလုပ်၍ ထားကြသောသူတို့မှာ ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလနှစ်ပါးကို အလေး ဂရုပြုသူ ဖြစ်ပေလျှင် သီလဝန္တ ဆိုရတော့သည်။ ဣန္ဒြိယသံဝရ သီလနှင့် ပစ္စယသန္နိသိတသီလ နှစ်ပါးမှာ ထိုသူတို့၌ အစင် ကြယ်ကြီး မဖြစ်နိုင်ပြီ၊ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ထိုသီလနှစ်ပါး သိမ်မွေ့ပုံ ခက်ခဲပုံ နက်နဲပုံကို မြင်တတ်မှ သိနိုင်မည်။

[ဤတွင်ရွှေကား သီလလေးပါးတို့၏ လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန်ကို ပြဆိုချက်ပြီး၏။]

အင်္ဂါလက္ခဏာတို့ကို သိလိုပါသည်...

ဟူရာ၌ လက္ခဏာမှာ လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန်မှာ ပါလေပြီ။ အင်္ဂါမှာ ပါတိမောက္ခ သံဝရသီလ၌ ထိုထိုသိက္ခာ ပုဒ်တို့၏ အင်္ဂါကို ပြဆိုရလိမ့်မည်။ များပြားလှ၍ မပြလိုက်ပြီ။

လိုရင်းမူကား--

ရှေး၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော လင်္ခိအင်္ဂါသုံးပါးသည် ပါတိမောက္ခ သံဝရသီလ၏ အင်္ဂါတည်း။

၁။ စက္ခုဒွါရ သောတဒွါရ ယာနဒွါရ ဇိဝှိဒွါရ ကာယဒွါရ မနောဒွါရဟုဆိုအပ်သော ခြောက်ဒွါရ တို့၌ ဒုဿီလတရား အက္ခန္တိတရား အညာဏ တရား ကောသလတရား မုဋ္ဌသစ္စတရား ဤငါးပါး တို့၏ ဖြစ်ခြင်းတစ်ပါး၊

၂။ ပုထုဇ္ဇန်ဂတိဖြစ်၍ ဖြစ်မိပြန်လျှင်လည်း “န ပုနေဝံ ကရိဿာမိ” ဟု အာယတီသံဝရစိတ်ဖြင့် ဓိဋ္ဌာန် ဆေးကြောခြင်းတစ်ပါး၊

ဤနှစ်ပါးသည် ဣန္ဒြိယ သံဝရသီလ၏ အင်္ဂါတည်း။

ဒုဿီလဆိုသည်မှာ အဘိဇ္ဈာမူ ဗျာပါဒမူ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမူ သုံးပါးတည်း။ အက္ခန္တိကား ဒေါသအမှက်တည်း။ အညာဏ ကား မောဟတည်း။ ကောသလကား ပျင်းရိမူတည်း။ မုဋ္ဌသစ္စကား ယောနိသော မနသိကာရ သတိလွတ်ကင်းမှုတည်း။

န ပုနေဝံ ကရိဿာမိ၌ “ပုန=တစ်ဖန်၊ ဧဝံ=ဤသို့၊ န ကရိဿာမိ=ငါမပြုတော့အံ့” အနက်ပေး၊ ဣန္ဒြိယ သံဝရသီလ၌ ကုစားနည်းတည်း၊ အလွန်သိမ်မွေ့သော သီလပေတည်း။ ခြောက်ခွါရ၌ အကုသိုလ်မပေါ်လာရအောင် စောင့်ထိန်းမှုတည်း။

၁။ တရားနှင့် မလျော်သော အဓမ္မိက ပစ္စည်းကို မခံယူ မသုံးဆောင်ခြင်း၊

၂။ မသိ၍ ခံယူမိ သုံးဆောင်မိခဲ့လျှင် ဆိုင်ရာ ကုစား နည်းနှင့် အလျင်အမြန် သုတ်သင် ရှင်းလင်းခြင်း၊ ဤကား အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလ၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတည်း။

[“ဆိုင်ရာကုစားနည်း” ဆိုသည်ကား အာပတ်သင့်သော အမှုဖြစ်အံ့၊ ထိုဝတ္ထုကို စွန့်ပစ်၍ အာပတ်ကို ဒေသနာ ကြားခြင်း၊ အာပတ်သင့်သော အမှုမဟုတ်၊ အာဇီဝသီလ ပျက်ရုံမျှ ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ထိုဝတ္ထုကို စွန့်ပစ်၍၊ “န ပုနေဝံ ကရိဿာမိ” ဟု အာယတိသံဝရပြုခြင်းပင်တည်း။]

၃။ ဓမ္မိယလဒ္ဓ ပစ္စည်းလေးပါးတို့၌ ခံယူသောအခါ၌ လည်းကောင်း၊

၂။ သုံးဆောင်သောအခါ၌လည်းကောင်း၊

၃။ သုံးဆောင်ပြီးသည်မှနောက် ယခုနေ့မလွန်မီ အတွင်း၌လည်းကောင်း၊

“ပဋိသင်္ခါ ယောနိသော စီဝရံ ပဋိသေဝါမိ သီတဿ ပဋိယာတာယ” အစရှိသည်ဖြင့် လာသောအတိုင်း ဆင်ခြင်မှု

ပဋိသင်္ခါနဉာဏ်ကို ဖြစ်စေခြင်းသည် ပစ္စယသန္နိသိတ သီလ၏ အင်္ဂါလက္ခဏာပေတည်း။

ဤသီလကို အဘယ်ကြောင့် နက်နဲသည် ခက်ခဲသည်ဟု ဆိုသနည်း။ ပုတီးစိပ် လေးပုဒ်ကို ရအောင်ပြု၍ ဆင်ခြင်လျှင် စင်ကြယ်တော့သည် မဟုတ်လောဆိုငြားအံ့။ ပုတီးစိပ်ပါဠိကို အခေါက်များစွာ ရွတ်ဖတ်ကာမျှနှင့်လည်း စင်ကြယ်ပြီ မဆိုရသေး။ အနက်ကို အခေါက်များစွာ ရွတ်ကာမျှနှင့်လည်း စင်ကြယ်ပြီမဆိုရသေး။ အနက်ကပြဆိုသည့်အတိုင်း သတိပြုမိ ကာမျှနှင့်လည်း စင်ကြယ်သည် မဆိုလောက်သေး။ သင်္ကန်း ပစ္စည်းနှင့်စပ်သော နိကန္တိ တဏှာ၊ ဆွမ်းခဲဖွယ် ဘောဇဉ်နှင့် စပ်သော နိကန္တိတဏှာ၊ ကျောင်းကောင်း အိပ်ရာ နေရာကောင်း နှင့်စပ်သော နိကန္တိတဏှာ၊ ဆီဦးထောပတ် သဏ္ဍာသကြား ပျားတင်လဲဟူသော ဆေးပစ္စည်းနှင့်စပ်သော နိကန္တိတဏှာ၊ ဤတဏှာလေးမျိုးသည် ရဟန်းတို့မှာ အခွါအစွန့်ခက်ခဲ၏။ ပဋိသင်္ခါယောနိသောအရ ပဋိသင်္ခါနဉာဏ် အမြင်သန်လှမှ ခွါနိုင်သည်။ ပစ္စည်းလေးပါးကို ဆင်ခြင်သောအခါ ပဋိသင်္ခါန ဉာဏ် ကောင်းကောင်းဖြစ်၍ ထိုတဏှာလေးပါး ကွာ၍သွားမှ ထိုသီလစင်ကြယ်ပြီဆိုရသည် ပါရိသုဒ္ဓိဆိုရသည်။

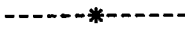
ပဋိသင်္ခါနဉာဏ်ဖြစ်ရန်အခွင့်မှာလည်း ပုတီးစိပ်ပါဠိ၏ အနက်သွားကို ကောင်းကောင်းထင်မြင်နိုင်မှ ပဋိသင်္ခါန

ဉာဏ်ပြီးသည်၊ အတုအပ ဝတ်ကျေတန်းကျေ ဆင်ခြင်သည်
 လုပ်ကာမျှနှင့် ပဋိသင်္ခါနဉာဏ် မဖြစ်၊ ပဋိသင်္ခါနဉာဏ် မဖြစ်က
 လည်း ထိုတဏှာလေးစုံ ဖြိုဖြိုမှုမရှိ၊ ထိုတဏှာလေးစုံ မဖြိုချေက
 လည်း အဘယ်မှာ ပါရိသုဒ္ဓိ ဆိုနိုင်မည်နည်း၊ ဤ ပဋိသင်္ခါန
 ဉာဏ်ရှိ မရှိ၊ ပါရိသုဒ္ဓိဖြစ် မဖြစ်၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဤသီလ ရှိ၊
 မရှိကိုမူကား မျက်မြင်နှင့်ပင် သိနိုင်ရန်ရှိ၏။ ဤသီလ စင်ကြယ်
 သောသူမှန်လျှင် ဆွမ်း သင်္ကန်း ကျောင်း ဆေး ပစ္စည်းလေးပါး
 အရာ၌ သာယာတွယ်တာမှု ကင်းရှင်း၏၊ သိမ်းဆည်းသိုထားမှု
 ကင်းရှင်း၏၊ ဆွမ်းတကာ ကျောင်းတကာ အငြိအတွယ်ကင်း
 ရှင်း၏၊ တောသမင်များကဲ့သို့ မိုးတစ်နေရာ ဆောင်းတစ်နေရာ
 နွေတစ်နေရာ ချမ်းသာရာ တောမှာ တောင်မှာ နေနိုင်၏၊ မြတ်စွာ
 ဘုရားချီးမွမ်းတော်မူသော ပံသုတူသင်္ကန်း၊ ပိဏ္ဍိယာလောပဆွမ်း၊
 ရုက္ခမူလကျောင်း၊ ပူတိမုတ္တဆေးတို့နှင့်ပင် အေးမြချမ်း ကြည်စွာ
 နေနိုင်၏။

ကျောင်းကောင်းကောင်း သင်္ကန်းကောင်းကောင်း ဆွမ်း
 ကောင်းကောင်းနှင့်မှ အေးမြစိတ်ကြည်နိုင်သော သူမှာ ဤသီလ
 ပါရိသုဒ္ဓိဖြစ်သည် မဆိုသာချေ။

[ဤကား စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလလေးပါး၏ အင်္ဂါလက္ခဏာတည်း]

ဒသမပုစ္ဆာအဖြေ ပြီး၏။

ကောဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

၁၁။ ၎င်းစတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ လေးပါးတို့တွင် ပါတိ-
မောက္ခ သံဝရသီလကို ကျူးလွန်သောသူ၏
အပြစ်၊ စောင့်ရှောက်သောသူ၏အကျိုး၊ ကျန်
သီလသုံးပါးတို့မှာလည်း ၎င်းအတိုင်း အကျိုး
အပြစ်ကို ဝတ္ထုသက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါသည်။

ဟူသောပုစ္ဆာ၌--

ပါတိမောက္ခ သံဝရသီလကို ကျူးလွန်မှုသည်-

၁။ ပါရာဇိက အန္တိမဝတ္ထုကို ကျူးလွန်မှု၊

၂။ ကြွင်းသော အာပတ်ခြောက်ပုံကို ကျူးလွန်မှု၊
ဟူ၍နှစ်ပါးရှိ၏။

ကြွင်းသောအာပတ်ခြောက်ပုံကို ကျူးလွန်ရာ၌လည်း--

၁။ လောကဝဇ္ဇကို ကျူးလွန်မှု၊

၂။ ပဏ္ဏတ္တိဝဇ္ဇကို ကျူးလွန်မှု၊
ဟူ၍နှစ်ပါးရှိ၏။

ပါရာဇိက အန္တိမဝတ္ထုကို ကျူးလွန်သောသူသည် ဘိက္ခု
ပဋိညာဉ်ကို မစွန့်မူ၍ နေသည်ဖြစ်အံ့၊ ဒုဿီလရဟန်း မည်၏။

ဘိက္ခုပဋိညာဉ်ကိုစွန့်၍ လူ့အဖြစ် သာမဏေအဖြစ် ရသေ့
သူတော်အဖြစ်သို့ ရောက်ပေမူ သူ့ဒွိဖြစ်ပေပြီ၊ အပြစ်မဆိုသာပြီ၊
ဒုဿီလ ရဟန်းအဖြစ်၌ တည်မှုကား ထိုဒုဿီလရဟန်း၏
အပြစ်သည် အဂ္ဂိက္ခန္ဓောပမသုတ်၊ အာဒိတ္ထပရိယာယသုတ်၊
ပိဏ္ဏောလသုတ် စသည်တို့၌ များစွာလာ၏။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာလည်း
အတော်လာ၏။

ဝတ္ထုသက်သေမှာ...

ကဿပမြတ်စွာဘုရား သာသနာ၌ ဖြစ်ကြကုန်သော
ဘိက္ခုဒုဿီလ ဘိက္ခုနီဒုဿီလ သိက္ခမာန်ဒုဿီလ သာမဏေ
ဒုဿီလ သာမဏေမဒုဿီလတို့သည် စုတေသည်၏အခြားမဲ့၌
ဝိဇ္ဇာကုဋ်တောင်မှာ ဘိက္ခုအသွင် ဘိက္ခုနီအသွင် သိက္ခမာန်
အသွင် သာမဏေအသွင် သာမဏေမအသွင်နှင့် ပြိတ္တာတွေ
ဖြစ်ကြ၍ ငါတို့ဘုရားလက်ထက်တိုင် မကျွတ်နိုင်ကြပဲ ရှိနေ
ကြသော ဝတ္ထုတို့သည် နိဒါနဝဂ္ဂလက္ခဏ သံယုတ်ပါဠိတော်၊
ဝိနည်းစတုတ္ထပါရာဇိက ဝိဘင်းပါဠိတော်တို့မှာ ထင်ရှားစွာ
လာရှိသည်။

[ဆရာသမားများကို လျှောက်ထားတောင်းပန်၍ နာယူကြလေ။]

ကြွင်းသော အာပတ်ခြောက်ပုံကို စိတ်စေတနာနှင့်တကွ
ကျူးလွန်၍ မကုမစားနေသော အလင်္ဂီ၏အပြစ်မှာ ထိုအာပတ်ကို

ကောဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

မကုစားသမျှ ကာလပတ်လုံး ပညတ္တိဝီတိက္ကမန္တရာယ်ငြိ၏။ ဈာန်
မဂ်ဖိုလ်၏ အန္တရာယ်ဖြစ်၏။ သေလျှင် အပါယ်ဂတိမြဲ၏။

ဝတ္ထုသက်သေမှာ...

ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာမှာလာသော ဧရကပတ္တနဂါးမင်းဝတ္ထု
ရှိလေပြီ။ မသိ၍ပင်ကျူးလွန်မိသော်လည်း လောကဝဇ္ဇအရာ
ဖြစ်ခဲ့လျှင် မကောင်းကျိုးကိုခံရသေး၏။ ယက္ခသံယုတ်တွင်
လာသော သူစိလောမဘီလူးဝတ္ထု ခရလောမဘီလူးဝတ္ထုရှိလေ၏။
ထိုသီလတို့ကို လုံခြုံစွာစောင့်ရှောက်သူတို့၏အကျိုးမှာ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်
၌လာ၏။

[အပြစ်အကျိုးအလုံးစုံသည်ပင်လျှင် မဟာဝိသုဒ္ဓါရာမ
ဆရာတော် စီရင်တော်မူအပ်သော ပခုမတ္ထ သဗ္ဗပဘောဒနီ
စာအုပ်ကြီးမှာ အလွန်ပြည့်စုံစွာ ပါရှိလေပြီ]
[နောက်သီလ သုံးပါးတို့၏ အကျိုးအပြစ်ဝတ္ထုသက်သေ
တို့ကိုလည်း ထိုစာအုပ်မှာယူလ။]

ဧကကနိပါတ်ပါဠိဇာတ်အဋ္ဌကထာ၌ ပစ္စယသန္နိသမိတ
သီလ ပျက်ကုန်သော သူတို့သည် အပါယ်၌ပြည့်ကြကုန်သည်ဟု
ဆို၏။ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌လည်း ဘုရားလက်ထက်တော်၌
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်အတွင်းမှာ ရဟန်းတစ်ပါး သေလွန်ရာ
သင်္ကန်း၌တပ်စွန်းသောတဏှာကြောင့် ထိုသင်္ကန်းမှာပင် သန်းဖြစ်
သည်ဟုလာ၏။ ထိုသို့ ဆိုရာလာရာတို့၌ မိမိသန္တကဖြစ်သော

၁၃၆

ဓမ္မဒီပနီ

ဓမ္မိယလဒ္ဓပစ္စည်း၌ တပ်စွန်းမှုသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ကမ္မပထ
တွင်ပါဝင်သော အမှုမဟုတ်ရကား ထိုတဏှာကိုမှီ၍ တစ်ပါး
သောကံတို့က အပါယ်သို့ချသည်ဟုယူကြ၏။

ကောဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေပြီး၏။

-----*

ဒွါဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

ဒွါဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

၁၂။ သံယိကဒါနမျိုးတို့၏ သရုပ်အဓိပ္ပါယ်ကို လျှောက်နည်း
လျှောက်နှင့်တကွ သိလိုပါသည်။

ဟူသောပုစ္ဆာ၌--

ဥပရိပဏ္ဏာသ ဒက္ခိဏဝိဘင်္ဂသုတ်၌ “သတ္တိမာ အာနန္ဒ
သံဃဂတာ ဒက္ခိဏာ”အစရှိသဖြင့် သံယိကဒါန ခုနစ်မျိုးကို
ဟောတော်မူသည်။

- ၁။ ဘုရားအမှူးရှိသော ဥဘတောသံဃာအား
လျှူဒါန်းခြင်းတစ်ပါး၊
- ၂။ ဘုရားမရှိသည့်နောက် ဥဘတောသံဃာ သက်
သက်အား လျှူဒါန်းခြင်းတစ်ပါး၊
- ၃။ ဘိက္ခုသံဃာသက်သက်အား လျှူဒါန်းခြင်း
တစ်ပါး၊
- ၄။ ဘိက္ခုနီသံဃာ သက်သက်အား လျှူဒါန်းတစ်ပါး၊
- ၅။ သံဃာများရာတိုက်တာ၌ တပည့်တော်တို့အား
သံဃာတစ်ပါးပေးပါ၊ နှစ်ပါးပေးပါ၊ တစ်ကျိပ်

ဓမ္မဒီပနီ

ပေးပါ၊ နှစ်ကျိပ်ပေးပါ စသည်ဖြင့် လျှောက်ထား
တောင်းပန်ရာ သံဃာတော်များက ညွှန်ကြားချ
ပေး၍ ရသော ဘိက္ခုသံဃာ ဘိက္ခုနီသံဃာအား
လှူဒါန်းခြင်းတစ်ပါး၊

၆။ ဘိက္ခုသံဃာ သက်သက်မှာ လျှောက်တောင်းရာ
သံဃာတော်များက ညွှန်ပြချပေး၍ ရသော
ဘိက္ခုသံဃာ သက်သက်အား လှူဒါန်းခြင်း
တစ်ပါး၊

၇။ ဘိက္ခုနီ သံဃာသက်သက်မှာ လျှောက်တောင်း
ရာ ဘိက္ခုနီသံဃာက ညွှန်ပြချပေး၍ ရသော
ဘိက္ခုနီသံဃာအား လှူဒါန်းခြင်းတစ်ပါး၊

ဟူ၍ သံဃိကဒါန ခုနစ်ပါးရှိ၏။

ပါဠိတော်၌ “အာနန္ဒ=အာနန္ဒာ၊ သံဃဂတာ=သံဃာ၌
တည်ကုန်သော၊ ဝါ=သံဃာသို့ရောက်ကုန်သော၊ ဒက္ခိဏာ=
အလှူတို့သည်၊ ဣမာသတ္တ=ဤခုနစ်ပါးတို့တည်း” ပေး၊ “သံဃ
ဂတာ”ဟူသောပုဒ်၌ ကြီးမြတ်ဖွံ့ဖြိုးသောအကျိုးကို အလိုရှိသည်
ဖြစ်၍ သံဃဂတ အလှူကို လှူဒါန်းလိုသည်ရှိသော် မလှူမိရှေး
အဖို့၌ သုပုဋိပန္နတာအစရှိသော သံဃာ့ဂုဏ်တော်များကို
ဆင်ခြင်၍ ပုဂ္ဂိုလ်၌တည်သော စိတ်ကိုကောင်းစွာ သုတ်သင်၍
သံဃာ၌တည်သော စိတ်ကိုဖြစ်စေရာ၏။

ဒွါဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

အဘယ်သို့ ဖြစ်စေရာသနည်းဟူမူကား...

ယခုရှိနေကြသော ရဟန်းတော် ဆရာတော် သံဃာတော် ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် မည်သည့်ရဟန်းတော်ပုဂ္ဂိုလ်၊ မည်သည့်ဆရာတော် ပုဂ္ဂိုလ်၊ မည်သည့်သံဃာတော်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါပင့်မည် ငါလျှူမည်ဟု ပုဂ္ဂိုလ်၌တည်သောစိတ်ကို မဖြစ်စေမူ၍ သုပုဋိပန္နုဇာန်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်မြတ် သားတော်မြတ် ဖြစ်တော်မူပေသော သံဃာတော်မြတ်အား ငါလျှူမည် ဟူ၍ သော်လည်းကောင်း၊ အရှင်ကောဏ္ဍညထေရ် အစရှိကုန်သော ပထမဝါ ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝုန်တော၌ အကျွတ်တရားကို ရတော်မူကြကုန်သော ခြောက်ကျိပ်ကျော်မျှသော သံဃာတော်၊ ထို့နောက် သုံးကျိပ်မျှသော ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီသံဃာတော်၊ ဥရုဝေလကဿပထေရ် အစရှိကုန်သော တစ်ထောင်မျှသော သံဃာတော်၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန် အမှူးရှိကုန်သော နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်မျှသော သံဃာတော်၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ကြွတော်မူရာ အတူပါတော်မူကုန်သော နှစ်သောင်းမျှသော သံဃာတော်တို့မှစ၍ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မမူမီ အကျွတ်ရတော်မူကြကုန်သော လက်ထက်တော်ရှိသံဃာတော်၊ ထို့နောက် ပထမသင်္ဂါယနာတင် အရှင်မဟာကဿပ အစရှိသော ပထမအနှစ်တစ်ရာအတွင်းရှိ သံဃာတော်၊ ဒုတိယသင်္ဂါယနာတင် အရှင်ယသထေရ်အမှူးရှိကုန်သော ဒုတိယ အနှစ်တစ်ရာ

အတွင်းရှိသံဃာတော်၊ တတိယသင်္ဂါယနာတင် အရှင်မောဂ္ဂလိ-
 ပုတ္တတိဿထေရ် အမှူးရှိကြကုန်သော တတိယအနှစ်တစ်ရာ၊
 စတုတ္ထအနှစ်တစ်ရာအတွင်းရှိ သံဃာတော်အစရှိကုန်သော
 တစ်ပါးမကျန် အလုံးစုံသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်သား သံဃာ
 တော်မြတ်အား ငါလှူမည် ဆွမ်းဒါယကာ ငါခံမည် သင်္ကန်း
 ဒါယကာ ငါခံမည် ကျောင်းဒါယကာ ငါခံမည်ဟူ၍ သော်လည်း
 ကောင်း၊ ဤသို့ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်စပ်သောစိတ်ကို ဝေးစွာရှောင်ကြဉ်၍
 သံဃာ၌တည်သော စိတ်ကို ဖြစ်စေရာ၏။

ထို့ကြောင့် အဋ္ဌကထာ၌ -

ကာသာဝကဏ္ဍသံဃဿ ဒိန္နဒက္ခိဏံ ပန ကော
 သောဓေတီတိ။ သာရိပုတ္တ မောဂ္ဂလ္လာနာဒယော
 အသီတိမဟာထေရာ သောဓေန္တိ၊ အပိစ ဗုဒ္ဓကာလေ
 ပရိနိဗ္ဗုတေ ထေရေ အာဒိကတွာ ယာဝဇ္ဇေရမာနာ
 ဒိဏာသဝါ သောဓေန္တိယေဝ။

ဟူ၍ မိန့်ဆိုပေသည်။

ကာသာဝကဏ္ဍသံဃဿ=ဤသာသနာ၌ သင်္ကန်းလည်
 ပင်းရောက်သော နောက်ပိတ်ဒုဿီလ ကာသာဝကဏ္ဍသံဃာ
 အား၊ ဒိန္နဒက္ခိဏံပန=လှူအပ်သောသံယိက အလှူကိုမူကား၊
 ကော=အဘယ်သံဃာသည်၊ သောဓေတီ=အကျိုးကြီးအောင်
 ချီးမြှောက်သုတ်သင်ပေသနည်း၊ ဣတိ=ဤကား အမေးပုစ္ဆာ

ဒွါဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

တည်း၊ သာရိပုတ္တမောဂ္ဂလ္လာနာဒယော-အရှင်သာရိပုတ္တရာ
 အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်အစရှိကုန်သော၊ အသီတိမဟာထေရာ-
 ရှစ်ကျိပ်သောမဟာထေရ်တို့သည်၊ သောဓေန္တိ-အကျိုးကြီးအောင်
 ချီးမြှောက်သုတ်သင်ပေကုန်၏၊ အပိစ-စင်စစ်သော်ကား၊
 ဗုဒ္ဓကာလေ-မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌၊ ပရိနိဗ္ဗာတေ-
 ကိလေသာမီးငြိမ်းတော်မူကြကုန်ပြီးသော၊ ထေရေ-မထေရ်မြတ်
 တို့ကို၊ အာဒိကတွာ-အစပြု၍၊ ယာဝဇ္ဇေရမာနာ-ယခုနေ့တိုင်
 ထင်ရှားရှိကြပေကုန်သော၊ ဒီဏာသဝါ-ရဟန္တာတို့သည်၊
 သောဓေန္တိယေဝ-အကျိုးကြီးအောင် ချီးမြှောက် သုတ်သင်တော်
 မူကြပေကုန်သည်သာလျှင်တည်း။

ဤသို့မိမိစိတ်ကို သံယာဉ်တည်စေ၍ သံယာဉ်ရောက်
 စေ၍ သံယာကိုအာရုံပြု၍ လှူရာ၌ သင်္ကန်းအလှူဖြစ်ခဲ့အံ့၊
 ထိုအလှူဒါယကာသည် ငါတို့ဘုရားသာသနာရှိ အလုံးစုံသော
 သံယာတော်မြတ်၏ သင်္ကန်းဒါယကာဖြစ်လေ၏၊ ဆွမ်းအလှူဖြစ်
 ခဲ့အံ့၊ ထိုအလှူဒါယကာသည် ငါတို့ဘုရားသာသနာရှိ အလုံးစုံ
 သောသံယာတော်မြတ်၏ ဆွမ်းဒါယကာ ဖြစ်လေ၏၊ ကျောင်း
 အလှူဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ထိုကျောင်းဒါယကာသည် ငါတို့ဘုရားသာသနာ၌
 အလုံးစုံသော သံယာတော်မြတ်၏ ကျောင်းဒါယကာဖြစ်လေ၏၊
 အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ကျောင်းဒါယကာဖြစ်လေ၏၊ အရှင်မဟာ
 မောဂ္ဂလ္လာန်၏ ကျောင်းဒါယကာ ဖြစ်လေ၏၊ အရှင်ကောဏ္ဍည

အရှင်မဟာကဿပအစရှိသော အသီတိမဟာသာသကတို့၏ ကျောင်းဒါယကာဖြစ်လေ၏။ အကုန်လုံးသော ဘုရားတပည့်သား သံဃာတော်မြတ်တို့၏ ကျောင်းဒါယကာဖြစ်လေ၏။

ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားကို ရည်စူး၍ ယခုကာလ၌ ဘုရားစေတီ တည်ထားကိုးကွယ်သော သူကို ဘုရားဒါယကာခေါ်ရသည်နှင့် အတူတူပင်တည်း။

ထိုဘုရားဒါယကာခေါ်ရာ၌လည်း ဘုရားလိုဏ်တွင်း၌ တည်ထားသောရုပ်ပွားတော်၏ ဒါယကာဆိုလိုသည်မဟုတ်။ ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းဒါယကာဆိုလိုပါသည်။

[ဤသံဃိကကျောင်းမှာလည်း ထိုအတူမှတ်ပါ။]

ထိုလှူအပ်ပြီးသာ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း ဆေး ပစ္စည်း လေးပါးတို့ကိုမူကား လောက၌ သားသမီး ပေါများသော သူတို့မှာ အချို့သောသားသမီးတို့ သေလွန်ကြကုန်လျှင် သေလွန်သူတို့ပါ ပိုင်ဆိုင်သောအမွေဥစ္စာတို့ကို ကျန်ရှိသော သားသမီးတို့သာ ရယူခံစံကြရကုန်သကဲ့သို့ ယခုရှိနေသော သံဃာတော်တို့သာ ရယူခံစံကြရကုန်၏။ ရေစက်ချ၍ အမျှပေးဝေသည့်တိုင်အောင် ဤသို့သော သံဃိကတစ်စိတ်ကို ကောင်းစွာတည်စေရာ၏။ ပြုလုပ် လှူဒါန်းသောအခါ၌မူကား ကျောင်းဖြစ်အံ့၊ မိမိစိတ်ကြည်ညိုရာ

ဒွါဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

တိုက်တာဆောက်လုပ်၍ ကြည်ညိုရာ ပုဂ္ဂိုလ်များကို ပင့်ဆောင်၍ ရေစက်ချရာ၏။ သင်္ကန်း ဆွမ်း ဆေးတို့မှာလည်း အိမ်မှာဖြစ်စေ၊ ဆက်ဆံကြည်ညိုရာ ကျောင်းတိုက်မှာဖြစ်စေ၊ ထိုအတူ မိမိ ကြည်ညိုရာကို ပင့်ဆောင်၍ ရေစက်ချအပ်၏။ ရေစက်ချပြီးသော အခါ၌ သံယာတော်များမှာ ဝိနည်းတော်ဥပဒေနှင့် နေရာကျပြု၍ သုံးဆောင်ကြလတ္တံ့။

[ဤကား “သံယဂတာ ဒက္ခိဏာ” ဟူသော ပါဠိတော်မြတ်၌ သံယဂတ ဒက္ခိဏာဖြစ်ပုံ အဓိပ္ပါယ်တည်း။]

ဘုရားအမှူးရှိသော ဥဘတောသံဃာအား လှူဒါန်းခြင်းဟူသော ပထမသံဃိကဒါနဖြစ်ပုံကား...

ဘုရားနှင့်တကွ ဘိက္ခုသံဃာ ဘိက္ခုနီသံဃာကို ပင့်ဖိတ်၍ ဘုရားရှေ့၌ “ဗုဒ္ဓပမုခဿ သံဃဿ ဒေမ” ဟူ၍လည်းကောင်း “ဗုဒ္ဓပမုခဿ ဥဘတောသံဃဿ ဒေမ” ဟူ၍လည်းကောင်း ဆို၍ လှူခြင်းတည်း။

ဘုရားမရှိသော နောက်ကာလ၌ကား...

ဘုရားဓာတ်တော်ရှိသော ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ကို ဘုရားနေရာ၌ထား၍ ဗုဒ္ဓပမုခဥဘတောသံဃိကအလှူကို လှူနိုင်သေးသည်ဟု အဋ္ဌကထာ၌လာ၏။

ဓမ္မဒီပနီ

“သဓာတုကံ ပတိမံ အာသနေ ထပေတွာ
အာဓာရကေ ပတ္တံ ထပေတွာ ဒက္ခိဏောဒကံ
အာဒိ ကတွာ သဗ္ဗံ သတ္ထု ပထမံ ဒတွာ
ဥဘတောသံဃဿ ဒါတဗ္ဗံ”။

[အဋ္ဌကထာ]

သဓာတုကံ=ဘုရားဓာတ်တော်အစစ်ရှိသော၊ ပတိမံ=ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်မြတ်ကို၊ အာသနေ=ဘုရားနေရာ၌၊ ထပေတွာ=ထား၍၊ အာဓာရကေ=သပိတ်ခြေ၌၊ ပတ္တံ=သပိတ်ကို၊ ထပေတွာ=ထား၍၊ ဒက္ခိဏောဒကံ=အလှူရေကို၊ အာဒိကတွာ=အစပြု၍၊ သဗ္ဗံ=အလုံးစုံသောလှူဘွယ်ဝတ္ထုကို၊ သတ္ထု=မြတ်စွာဘုရားအား၊ ပထမံ=ရှေးဦးစွာ၊ ဒတွာ=လှူပြီး၍၊ ဥဘတောသံဃဿ=ဥဘတောသံဃာအား၊ ဒါတဗ္ဗံ=ကပ်လှူအပ်၏။

“ဘုရားဓာတ်တော် အစစ်ရှိသော ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ကို ဘုရားအရာ၌ ထားရမည်” ဟူသောစကား၌ အကျိုးအထူးကြီးမြတ်စေခြင်းငှါ ဘုရားဓာတ်တော် အစစ်ရှိသော ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ကို အထူးဝိသေသဆိုသည်။ ဘုရားဓာတ်တော် အစစ်မရှိသော ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ကိုထား၍ လှူသော်လည်း ဗုဒ္ဓပမုခပင် ဖြစ်ရာပါ၏။

ဒွါဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

ဘုရားမရှိသည့် နောက် ဥဘတောသံဃာ သက်
သက်အား လှူဒါန်းခြင်း...

ဟူသော ဒုတိယ၌ သိသာလှပြီ။

ဘိက္ခုသံဃာ သက်သက်အားလှူဒါန်းခြင်း...

ဟူသော တတိယသံယိက၌ ဘုရားဓာတ်တော်အစစ်
ရှိသော ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ကို ရှေ့၌ထား၍ ဆိုခဲ့ပြီးသော နည်း
ဖြင့် လှူဒါန်းပါမူ ဗုဒ္ဓပမုခ ဧကတောသံယိကအလှူ ဆိုသင့်ပါ၏။

ဘိက္ခုနီသံဃာသက်သက်အား လှူဒါန်းခြင်း...

ဟူသောစတုတ္ထ၌လည်း ထိုနည်းအတူတည်း၊ ယခု
ကာလ၌ကား ဘိက္ခုနီသံဃာ မရှိပြီ၊ ဤအလှူလေးပါးကား
တိုက်ရှိသံဃာကိုပင်၍ လှူသော အလှူမျိုးတည်း။

ပဉ္စမ ဆဋ္ဌမ သတ္တမအလှူ...

တိုက်ရှိ သံဃာကုန် မတတ်နိုင်၍ ဘိက္ခုသံဃာတို့
ဟိုက်မှလည်းကောင်း၊ မိမိတို့အလိုရှိသမျှ သံဃာကို တိုက်တာ
အကြီးအကြပ်တို့ထံ လျှောက်တောင်း၍ လှူသောအလှူသည်
ဥဒ္ဓိဿကသံယိက အလှူမည်၏။ ပဉ္စမ ဆဋ္ဌမ သတ္တမအလှူ
သုံးပါးကား ဥဒ္ဓိဿက သံယိက အလှူသုံးပါးပေတည်း။ ဥဒ္ဓိဿက
ဆိုသည်ကား ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်သံဃာကိုဟု ဒါယကာက

ရည်စူးသည် မဟုတ်၊ တိုက်တာ သံဃာအကြီးအကြပ်တို့ ညွှန်းချရာ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလှူရသော အလှူတည်း။

ဤဥဒ္ဓိဿက သံဃိက သုံးမျိုး၌ ဒါယကာစိတ်မတတ်လျှင် သံဃဂတ ဒက္ခိဏမြောက်ခဲကြောင်းကို အဋ္ဌကထာ၌ ဤသို့ဆိုပေ၏။

သံဃဂတံ ဒက္ခိဏံ ဒဿာမိတိ ဒေယျဓမ္မံ
ပဋိယာဒေတွာ ဝိဟာရံ ဂန္ဓာ ဘန္ဓေ သံဃတော
ဥဒ္ဓိသိတွာ ဧကံ မဟာထေရံ ဒေထာတိ ဝဒတိ။ အထ
သံဃတော သာမဏေရံ လဘိတွာ သာမဏေရော
မေ လဒ္ဓေါတိ မညိတွာ အညထတ္တံ အာပဇ္ဇတိ။
တဿ ဒက္ခိဏာ သံဃဂတာ န ဟောတိ။ မဟာထေရံ
လဘိတွာပိ မဟာထေရော မေ လဒ္ဓေါတိ
သောမနဿ ဥပ္ပါဒေန္တဿာပိ န ဟောတိယေဝ။

[အဋ္ဌကထာ။]

သံဃဂတံ=သံဃာ၌တည်သော၊ ဒက္ခိဏံ=အလှူကို၊
ဒဿာမိ=ငါလှူအံ့၊ ဣတိ=ဤသို့ကြံ၍၊ ဒေယျဓမ္မံ=လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊
ပဋိယာဒေတွာ=အိမ်၌စီမံပြီး၍၊ ဝိဟာရံ=တစ်ခုသောကျောင်း
တိုက်သို့၊ ဂန္ဓာ=သွား၍၊ ဘန္ဓေ=အရှင်ဘုရားတို့၊ သံဃတော=
သံဃာမှ၊ ဥဒ္ဓိသိတွာ=ညွှန်းချ၍၊ ဧကံမဟာထေရံ=ထေရ်ကြီးဝါကြီး
လိက္ခာတော်ကြီးတစ်ပါးကို၊ ဒေထ=ပေးကြကုန်လော့၊ ဣတိ-

ဒွါဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

ဝဒတိ=သည်ပုံလျှောက်တောင်းလေ၏။ အထ=ထိုအခါ၌၊ သံယတော=သံဃာတော်မှ၊ သာမဏေရံ=သာမဏေငယ်ကို၊ လဘိတွာ=ရ၍၊ မေ=ငါ့အား၊ သာမဏေရော=သာမဏေငယ်ကို၊ လဒ္ဓေါ=ရဘိ၏။ ဣတိ=ဤသို့၊ မညိတွာ=အောက်မေ့၍၊ အညထတ္တံ=မကြည်မသက် သဒ္ဓါပျက်ခြင်းသို့၊ အာပဇ္ဇတိ=ရောက်ခဲ့အံ့၊ တဿ=ထိုဒါယကာ၏၊ ဒက္ခိဏာ=အလှူသည်၊ သံယဂတာ=သံဃာ၌တည်သည်။ နဟောတိ=မဖြစ်ပြီ၊ မဟာထေရံ=ထေရ်ကြီးဝါကြီး သိက္ခာကြီး ဆရာတော်ကြီးကို၊ လဘိတွာပိ=ရသည့်အတွက်လည်း၊ မေ=ငါ့အား၊ မဟာထေရော=ထေရ်ကြီးဝါကြီး သိက္ခာကြီး ဆရာတော်ကြီးကို၊ လဒ္ဓေါ=ရပါပေ၏။ ဣတိ=ဤသို့၊ သောမနဿ=အပိုအမို ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို၊ ဥပ္ပါဒေန္တဿာပိ=ဖြစ်စေသော ဒါယကာ၏လည်း၊ ဒက္ခိဏာ=အလှူသည်၊ သံယဂတာ=သံဃာ၌တည်သည်၊ နဟောတိယေဝ=မဖြစ်သည်သာလျှင်တည်း။

[ဈေးအခါ၌ ဥဒ္ဓိဿက သံဃိက လှူဒါန်းသူပေါများကြ၍
တိုက်တာမှာ အလှည့်ကျ သံဃာစာရင်းနှင့် ထားရသည်။]

မထေရ်ကြီးကို ရလိုပါသည်ဟု လျှောက်တောင်းသော်လည်း တောင်းရာကို ညွှန်းချရသည်မဟုတ်၊ စာရင်းအလှည့်ကျ ရောက်ရာကိုသာ ညွှန်းချရသည်။ သို့အတွက်ကြောင့် မထေရ်ကြီး ဟုဆို၍တောင်းသော်လည်း မထေရ်ကြီးကို မရ၊ သာမဏငယ်

ကလေးများကိုရသော အလှည့်ရှိလေသတည်း။

သံယံကဒါနအစစ်မြောက်လိုသော ဒါယကာမှာမူကား ရှေး၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသော သံဃဂတ စိတ်ကိုသာ ခိုင်မြဲစွာပြု၍ ငါသည် အကျိုးကြီးပွားလိုလှ၍ သံယံကအလှူကိုသာ လှူလိုရင်းဖြစ်သည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန် အစရှိသော ဘုရားတပည့်သား သံဃာအလုံးစုံသည်သာ ငါ၏အလှူခံဖြစ် သည် ယခုထေရ်ကြီးဝါကြီး ဆရာတော်ကြီး ရရှိသော်လည်း ဤထေရ်ကြီး ဝါကြီးဆရာတော်ကြီးသည် ငါ့အလှူခံမဟုတ်၊ သာမဏေငယ်ကိုရသော်လည်း ဤသာမဏေငယ်သည် ငါ့ အလှူခံမဟုတ်၊ အလှူမြောက်ရုံမျှ ခံသမားဖြစ်သည်ဟု စိတ်နှလုံး ခိုင်ခိုင်ထား၍ ရရှိသောပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်နှာကိုလည်းကောင်း၊ လောကကိုလည်းကောင်း မကြည့်ပဲ လှူနိုင်ပါမှ သံယံကအစစ် မြောက်နိုင်သည် ဟုလိုပါသတည်း။ ခဲယဉ်းလှ၏။

သာမဏေငယ်ကိုပင် ရသော်လည်းကောင်း၊ အလန္တီ ဒုဿီလကိုပင် ရသော်လည်းကောင်း၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ရှိသေလေးမြတ်စွာ ပြုနိုင်သကဲ့သို့ ထိုသာမဏေငယ် အလန္တီ ဒုဿီလကိုလည်း ရှိသေလေးမြတ်စွာ ပြုနိုင်ရသည်။ မပြုနိုင် ပင်လျှင် ထိုအလှူရှင်စိတ် အရှင်သာရိပုတ္တရာသို့ မဆိုက်ပြီ၊ သာမဏေငယ် အလန္တီဒုဿီလတွင်သာ ဆိုက်တိုက်၍နေပြီ။

ဒွါဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

ဤအရာ၌ အဋ္ဌကထာမှာ ဝတ္ထုလာ၏...

ကျောင်းတိုက်ဒါယကာ သူကြွယ်တစ်ယောက်သည် သံဃဂတအလှူမြောက်လို၍ မိမိတိုက်မှာ ဥဒ္ဓိဿက သံဃာ တစ်ပါး လျှောက်တောင်းလေ၏။ ဒုဿီလရဟန်း တစ်ယောက်ကို ရလေ၏။ ဘုရားကိုအရိုအသေ အလေးအမြတ်ပြုသည်နှင့် ထပ်တူပြုပေ၏။ ပြုပုံကား နေရာကိုကောင်းမွန်စွာလိမ်းကျံ၏။ အဖိုးတန်အထည်တို့ကိုခင်း၍ အထက်၌ ဗိတာန် မျက်နှာ ကြက်ဖြန့်မိုး၏။ ဘုရားကို ပူဇော်သကဲ့သို့ ထိုဒုဿီလရဟန်းကို ပန်းနံ့သာအခိုးအထုံတို့ဖြင့် ပူဇော်ပေ၏။ ခြေဆေးခြင်း ခြေကို နံ့သာဆီတို့ဖြင့်လိမ်းခြင်း ပျပ်ဝပ်ခယမ်းခြင်းများကိုပြု၍ အလွန် ရိုသေစွာ ကပ်လှူလေ၏။ ဒုဿီလမှန်းသိလျက် အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ရိုသေလေးမြတ်ခြင်းကို ပြုသနည်းဟု သူတစ်ပါးတို့က ဆိုကြသောအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လှူသော အလှူမဟုတ်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ကို ပြုသော အမှုစု မဟုတ်၊ သံဃာကို ငါလှူသည်၊ သံဃာကို ငါပြုသည်ဟုဆိုပေ၏။

ဗုဒ္ဓဿ နိပစ္စကာရံ ကရောန္တောဝိယ သံဃေ
စိတ္တိကာရေန ဒေယျဓမ္မံ အဒါသိ။

ဗုဒ္ဓဿ=သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားမြတ်စွာအား၊
နိပစ္စကာရံ=ရိညွတ်ဝပ်တွားခြင်းကို၊ ကရောန္တောဝိယ= ပြုသည်

နှင့်အတူ၊ သံယေ=အရိယာသံယာဉ်၊ စိတ္တိကာရေန=ကြည်ညိုရိုသေခြင်းဖြင့်၊ တဿ=ထိုဒုဿီလရဟန်းအား၊ ဒေယျဓမ္မ=လှူဘွယ်ဝတ္ထုများကို၊ အဒါသိ=ကပ်လှူလေ၏။

[ဤကား မေးလျှောက်ရင်း ပုစ္ဆာတွင် ပါရှိသော သံဃိက ဝါနတို့၏ သရုပ်အဓိပ္ပါယ်ကို လှူနည်းလှူပုံနှင့်တကွ ထုတ်ပြု ဖြေဆိုချက်တည်း။]

ပုစ္ဆာ၌ မပါသော်လည်း ထိုပါဠိတော်မှာ ပါရှိသော ပုဂ္ဂလိက တစ်ဆယ့်လေးပါးကို ပြဆိုဦးအံ့။

- တိရစ္ဆာန်ပုဂ္ဂိုလ် ၁,
- လူဒုဿီလ ၁,
- လူသီလဝန္တ ၁,
- သာသနာပ ဈာန်ရရသေ့ ၁,
- အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ၈,
- ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ၁,
- သဗ္ဗညုဘုရား ၁,
- ပေါင်း ၁၄,

ဤတစ်ဆယ့် လေးတွင် လူသီလဝန္တဆိုသည်ကား သာသနာပ ဂဟဋ္ဌ လူသီလဝန္တကို ဆိုသတည်း။

သရဏဂုံသုံးပါး ကောင်းစွာတည်၍ သာသနာတွင်း ပါဝင်သော လူဂဟဋ္ဌကိုကား အရိယာရှစ်ယောက်တွင် သောတာ

ဒွါဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

ပတ္တိဖလ သစ္စိကိရိယာယ ပဋိပန္နောပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုအပ်သော သောတာပတ္တိမဂ္ဂဋ္ဌ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သင်္ဂြိုဟ်လျက်ပါဝင်သည်။

ထို့ကြောင့် အဋ္ဌကထာ၌-

သောတာပတ္တိ ဖလသစ္စိကိရိယာယ ပဋိပန္နောတိ ဧတ္ထ ဟေဋ္ဌိမ ကောဋီယာ တိသရဏဂတော ဥပါသကောပိ သောတာပတ္တိဖလသစ္စိကိရိယာယ ပဋိပန္နော နာမ။ တသ္မိံ ဒိန္နဒါနံပိ အသင်္ချေယျံ အပ္ပမေယျံ။ ပဉ္စသီလေ ပတိဋ္ဌိတဿ ပန တတော ဥတ္တရိ မဟပ္ပလံ။ ဒသသီလေ ပတိဋ္ဌိတဿ တတော ဥတ္တရိ မဟပ္ပလံ ဥတ္တမ ကောဋီယာ ပန မဂ္ဂသမင်္ဂီ သောတာပတ္တိဖလသစ္စိကိရိယာယ ပဋိပန္နောနာမ။ ဧတဿ ဒိန္နဒါနံ။ တတော ဥတ္တရိ မဟပ္ပလမေဝ။

ဟုဖွင့်ဆို၏။

သောတာပတ္တိ ဖလသစ္စိကိရိယာယပဋိပန္နောတိဧတ္ထ- သောတာပတ္တိဖလသစ္စိကိရိယာယပဋိပန္နော ဟူသော ဤပါဠိ တော်ပါငြိ၍၊ ဟေဋ္ဌိမကောဋီယာ-အောက်ဆုံးဖြစ်သော အစွန်းအားဖြင့်၊ တိသရဏဂတော-သရဏဂုံသုံးပါး စွဲမြဲသော၊ ဥပါသကောပိ-ဥပါသကာအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသသူ လူဂဟဋ္ဌသည်လည်း၊ သောတာပတ္တိ ဖလသစ္စိကိရိယာယ-သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှါ၊ ပဋိပန္နောနာမ-ကျင့်ပေသောသူမည်ပါ၏။

တသ္မိ-ထိုသရဏဂုံသုံးပါး လုံသောသူ လူဥပါသကာ၌၊ ဒိန္နဒါနံပိ-
သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ကျွေးမွေးပေးကမ်းသော ဒါနသည်လည်း၊
အသင်္ချေယျံ-အဆအသင်္ချေ ၁၀အသင်္ချေ အကျိုးပေးနိုင်၏။
အပ္ပမေယျံ-မနှိုင်းယှဉ်သာသော အာနိသင်ရှိ၏။ ပဉ္စသီလေ-
ပဉ္စသီလ၌၊ ပတိဋ္ဌိတဿပန-တည်သော လူသီလဝန္တ ပုဂ္ဂိုလ်အား၊
ဒိန္နဒါနံ-သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ကျွေးမွေးပေးကမ်းသော ဒါနသည်။
တတော-ထိုသရဏဂုံမျှ တည်သသူ လူဂဟဋ္ဌ၌ ပြုသောဒါန
ထက်၊ ဥတ္တရိ-အလွန်၊ မဟပ္ပလံ-ကြီးသောအကျိုးရှိ၏။ ဒသ-
သီလေ-ဆယ်ပါးသီလတည်သူ လူသီလဝန္တ၌၊ ဒိန္နဒါနံ-သဒ္ဓါ
ကြည်ဖြူ ကျွေးမွေးပေးကမ်းသော ဒါနသည်။ တတော-ထို
ပဉ္စသီလ၌တည်သူ လူသီလဝန္တ ဂဟဋ္ဌ၌ပြုရသော ဒါနထက်၊
ဥတ္တရိ-အလွန်၊ မဟပ္ပလံ-ကြီးသောအကျိုးရှိ၏။ ဥတ္တမ-
ကောဋိယာပန-အစွန်းအားဖြင့် အထက်ဆုံးကား၊ မဂ္ဂသမင်္ဂီ-
သောတာပတ္တိမဂ်နှင့်ပြည့်စုံသောပုဂ္ဂိုလ်သည်။ သောတာပတ္တိ-
ဖလသစ္စိကိရိယာယ- သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှါ၊
ပဋိပန္နောနာမ-ကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်မည်၏။ ဧတဿ-ထိုသောတာ-
ပတ္တိမဂ္ဂ၌ ပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ဒိန္နဒါနံ-သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ကျွေးမွေး
ပေးကမ်းသောဒါနသည်။ တတော-ထိုပုထုဇုန်ကိုလှူသော
ဒါနထက်၊ ဥတ္တရိ-အလွန်၊ မဟပ္ပလမေဝ-အကျိုးကြီးမြတ်တော့
သည်သာလျှင်တည်း။

ဒွါဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

ဤသရဏဂုံသီလ စွဲမြဲကြသော ဂဟဋ္ဌဖြစ်သူ လူမိန်းမ၊ လူယောက်ျားများသည် သောတာပန်အနီး၌ တည်သော ဝောတာပတ္တိဖလသစ္စာကိရိယပဋိပန္နပုဂ္ဂိုလ်အရာ၌ ပါဝင်ကြောင်းကို ဖွင့်ဆိုပေ၏။

[သာသနာထမ်း ပုထုဇွန်ရဟန်း ပုထုဇွန်သာမဏေတို့ကား ဆိုဖွယ်မရှိ။ ကေန္တပါဝင်လေတော့သည်။]

ပါဠိတော်၌ သရဏဂုံမျှမရှိကြသော တရုတ်ကုလား အစရှိသောသာသနာမှအပ ဂဟဋ္ဌဖြစ်သူတို့၌ ဒုဿီလတစ်မျိုး သီလဝန္တတစ်မျိုး အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်နှစ်မျိုး ခွဲခြမ်း၍ဟောတော်မူ၏။ သာသနာတွင်းဖြစ်သူ လူဂဟဋ္ဌ သာမဏေရ ဘိက္ခု ပုထုဇွန်များကိုကား ဒုဿီလ သီလဝန္တနှစ်မျိုး ခွဲခြမ်း၍မလာ၊ ထိုသို့ ပါဠိတော်မှာ မလာသော်လည်း အဋ္ဌကထာ၌ သရဏဂုံ တည်သူ လူဂဟဋ္ဌကို အစတည်၍ပြုသဖြင့် သီလဝန္တသာမဏေ သီလဝန္တ ရဟန်းတို့မှာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိ ပါဝင်မှုထင်ရှားပြီ။

အလင်္ဂီသာမဏေ ဒုဿီလသာမဏေ အလင်္ဂီရဟန်း ဒုဿီလရဟန်းတို့၌မူကား အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဆယ့်လေးတွင် အဝင်အပါ ဖြစ်မဖြစ် ဝိဝါဒရှိကြကုန်၏။

ကေနစင်စစ် ပါဝင်ကြောင်းကို မိလိန္ဒပဉ္စာ ပါဠိတော် မြတ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ဖြေဆိုအပ်၏။

“ဘန္တေ နာဂသေန ဂိဟိဒုဿီလဿစ သမဏ-
ဒုဿီလဿစ ကော ဝိသေသော”

အစရှိသည်ဖြင့် လူဒုဿီလနှင့် ရဟန်းဒုဿီလ အဘယ်သို့
ထူးကြပါသနည်းဟု မေးလျှောက်ရာ-

“ဒသယိမေ မဟာရာဇ ဂုဏာ သမဏဒုဿီလဿ
ဂိဟိဒုဿီလတော ဝိသေသေန အတိရေကာ၊
ဒသဟိစ ကာရဏေဟိ ဥတ္တရိ ဒက္ခိဏံ ဝိသောဓေတိ”

အစရှိသည်ဖြင့် ဖြေဆိုဟောကြားတော်မူပေ၏။

မဟာရာဇ=မင်းကြီး၊ ဂိဟိဒုဿီလတော=လူဒုဿီလထက်၊
သမဏဒုဿီလဿ=ရဟန်းဒုဿီလအား၊ ဣမေ ဒသဂုဏာ=
ဤဆယ်ပါးသောဂုဏ်တို့သည်၊ ဝိသေသေန=အထူးအားဖြင့်၊
အတိရေကာ=လွန်ကဲပေကုန်၏၊ ဒသဟိစ ကာရဏေဟိ=
ဆယ်ပါးသောအကြောင်းတို့ဖြင့်လည်း၊ ဥတ္တရိ=အလွန်၊ ဒက္ခိဏံ=
ဒါယကာတို့၏အလှူဒါနကို၊ ဝိသောဓေတိ=အကျိုးကြီးအောင်၊
ချီးမြှောက်သုတ်သင်နိုင်၏။

[လူဒုဿီလဆိုသည်ကား မုဆိုး တံငါစသည်တည်း။]

ဘိက္ခုဒုဿီလဂုဏ် ၁၀-ပါး-

ထို လူဒုဿီလထက် လွန်မြတ်သော ဂုဏ်၁၀-ပါး ဆို
သည်ကား-

ဒွါဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

- ၁။ ဗုဒ္ဓေ=ဣတိပိ သော ဘဂဝါ အရဟံ အစရှိသော ဘုရားဂုဏ်၌၊ သဂါရဝေါ=ရိုသေခြင်းရှိ၏။
- ၂။ ဓမ္မေ=သွာက္ခာတော ဘဂဝတာ ဓမ္မော အစရှိသော တရားဂုဏ်၌၊ သဂါရဝေါ=ရိုသေခြင်းရှိ၏။
- ၃။ သံယေ=သုပ္ပဋိပန္နော အစရှိသော အရိယ သံယာဂုဏ်၌၊ သဂါရဝေါ=ရိုသေခြင်းရှိ၏။
- ၄။ သဗြဟ္မစာရီသု=သီတင်းသုံးဖော် ဟိ၌၊ သဂါရဝေါ=ရိုသေခြင်းရှိ၏။
- ၅။ ဥဒ္ဓေသပရိပုစ္ဆာယ=ပါဠိအဋ္ဌကထာသင်ကြားမှု၌၊ ဝါယမတိ=လုံ့လမကင်းရှိ၏။ သဝနဗဟုလော=တရား ကျမ်းဂန်စကားကို ကြားရနာရများ၏။
- ၆။ မဟာရာဇ=မင်းကြီး၊ ဒုဿီလော=ရဟန်းဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဘိန္နုသီလောပိ=သီလပျက်ပြီးဖြစ်သော်လည်း၊ ပရိသာဂတော=လူပရိသတ် ရှင်ပရိသတ် အလယ်သို့ ရောက်သည် ရှိသော်၊ အာကပ္ပံ=ရဟန်းကောင်းတို့၏ အသွင်အပြင်ကို၊ ဥပဋ္ဌပေတိ=ဖြစ်စေ၏။
- ၇။ ဂရဟဘယာ=လူ့အများ ကဲ့ရဲ့မည်ကို ကြောက်သောကြောင့်၊ ကာယိကံ=ကာယကံမှုကိုလည်းကောင်း၊ ဝါစသိကံ=ဝစီကံမှုကိုလည်းကောင်း၊

ရက္ခတိ=စောင့်၏။

၈။ အဿ=ထိုဒုဿီလရဟန်း၏၊ စိတ္တံ=စိတ်သည်၊ ပဓာနာဘိမုခံ=ရသေ့သူတော် လူသူတော်အဖြစ်နှင့် ဘာဝနာတရားများကို အားထုတ်ခါနေရသော် ကောင်းမြတ်ရာ၏ဟု ပဓာနအမှု၌ ရှေ့ရှုသည်၊ ဟောတိ=ဖြစ်၏။

၉။ ဘိက္ခုသာမညံ=ရဟန်းဟူသော သမုတ်ခြင်းသို့၊ ဥပဂတော=ရောက်သည်၊ ဟောတိ=ဖြစ်၏။

၁၀။ မဟာရာဇ=မင်းကြီး၊ သမဏဒုဿီလော=ရဟန်း ဒုဿီလသည်၊ ပါပံ=မကောင်းမှုကို၊ ကရောန္တောပိ=ပြုပါသော်လည်း၊ ပဋိစ္ဆန္တံ=လျှို၊ လျှို၊ ဝှက် ဝှက်၊ အာစရတိ=ပြု၏။

[ဤကား ဂုဏ်ဆယ်ပါးတည်း။]

လူဒုဿီလ၌ ထိုဂုဏ်ဆယ်ပါးတွင် တစ်ပါးပါးမျှ ပြောပ စရာမရှိ၊ ထိုကြောင့် ထိုဂုဏ်ဆယ်ပါးတွင် တစ်ပါးပါးမျှ ပြောပ စရာရှိလျှင်ပင် ရဟန်းဒုဿီလက သာလွန်တော့သည်၊ ရှေး၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော သီဟိုဠ်မင်းသည် ဤဂုဏ်ဆယ်ပါးတွင် “ဂရဟဘယာ ကာယိကံ ဝါစသိကံ ရက္ခတိ” ဟူသော သတ္တမ ဂုဏ် “ပါပံ ပဋိစ္ဆန္တံ အာစရတိ” ဟူသော ဒသမဂုဏ်များ နှင့်ပြည့်စုံသည်ကို မြင်နိုင်သော ပညာရှိဖြစ်ပေတည်း။

ဒွါဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

“ဘိက္ခုသမညံ ဥပဂတော ဟောတိ” ဟူသော ဤပါဠိတော်ကို ထောက်မြော်၍ ထိုဒုဿီလသည် ငါရဟန်းဟူသော ပဋိညာဉ်ကို မစွန့်သေးသမျှကာလပတ်လုံး လူလည်း မဟုတ်သေး၊ သာမဏောလည်း မဟုတ်သေး၊ လူသာမဏောတို့၏ အထက်ဖြစ်သော ရဟန်းထံကပင် ရှိသေးသည်ကို သိအပ်၏။

[ရှေး၌လည်း ဤအဓိပ္ပါယ်ကို အထပ်ထပ်ပြဆိုခဲ့လှပြီ။]

ထိုဒုဿီလရဟန်းကို အမူလကအားဖြင့် ဒုဿီလစကားနှင့် စွပ်စွဲဆဲရေးမိသည်ရှိသော် ရဟန်းကောင်းကို စွပ်စွဲဆဲရေးမိသည်နှင့်အတူ စွပ်စွဲဆဲရေးသူ ရဟန်းတို့အား အာပတ်ကြီးတပ်၍ ပညတ်တော်မူသော ဝိနည်းပါဠိတော်မြတ်နှင့် ဤမိလိန္ဒပဉ္စာပါဠိတော်အလာသည် ညီညာလှ၏။ လူတို့က ထိုဒုဿီလရဟန်းကို စိတ်ကြမ်းနှုတ်ကြမ်းနှင့် စွပ်စွဲဆဲရေးမိရာ၌ကား ဆိုဖွယ်မရှိဟု သိထိုက်လှ၏။

ဘိက္ခုဒုဿီလ ဒက္ခိဏဝိသုဒ္ဓိအကြောင်း ၁၀-ပါး

ထိုဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်၌ လှူဒါန်းသူ ဒါယကာတို့၏ အလှူဒါန အကျိုးကြီးရာသော ဒက္ခိဏဝိသုဒ္ဓိအကြောင်း ဆယ်ပါးဟူသည် အဘယ်နည်းဟူမူကား-

- ၁။ သော-ထိုရဟန်း ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ အာဟာဝက-ဝစရာဇဏတာယပိ-တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာ

ဓမ္မဒီပနီ

စစ်ပွဲ၌ သူရဲတို့ကြိယာဖြစ်ကုန်သော သင်္ကန်း သပိတ် ပရိက္ခရာတည်းဟူသော ချပ်ဝတ်မိန့်ညိုတို့ကို ကိုယ်၌ ဝတ်ဆင်သောအားဖြင့်လည်း၊ ဒက္ခိဏံ= ဒါယကာတို့၏ အလှူဒါနကို၊ ဝိသောဓေတိ= အကျိုးကြီးအောင် ချီးမြှောက်သုတ်သင်နိုင်၏။

[“ဝိသုဇ္ဈတီတိ မဟပ္ပလဘာဝေန ဝိသုဇ္ဈတီ။ မဟပ္ပလံ ဟောတီတိ အတ္ထော” ဟူသော အဋ္ဌကထာဖွင့်ကို ထောက်၍ “ဝိသောဓေတိ” ပုဒ်အနက်ကို သိလေ။]

၂။ ဣသိသာမည တဏှာလိင်္ဂံ ကရဏတောပိ=ရသေ့ ရဟန်းအနေ အထွေထွေသော အသွင်အပြင် အမူအရာကို ပြုသောအားဖြင့်လည်း၊ ဒက္ခိဏံ= ဒါယကာတို့၏အလှူဒါနကို၊ ဝိသောဓေတိ= အကျိုးကြီးအောင် ချီးမြှောက်သုတ်သင်နိုင်၏။

၃။ သံဃသမယမနုပဝိဋ္ဌတာယပိ=သံဃသမယ၌ အစဉ်သက်ဝင်သည်၏အဖြစ်အားဖြင့်လည်း၊ ဒက္ခိဏံ=ဒါယကာတို့၏အလှူဒါနကို၊ ဝိသောဓေတိ=အကျိုးကြီးအောင်ချီးမြှောက်သုတ်သင်နိုင်၏။

၄။ ဗုဒ္ဓဓမ္မသံဃ သရဏဂတတာယပိ=ဗုဒ္ဓသရဏဂုံ ဓမ္မသရဏဂုံ သံဃသရဏဂုံ တည်သောအားဖြင့်လည်း၊ ဒက္ခိဏံ=ဒါယကာတို့၏ အလှူဒါနကို၊

ဒွါဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

ဝိသောဓေတိ- အကျိုးကြီးအောင် ချီးမြှောက်သုတ်
သင်နိုင်၏။

၅။ ပဓာနာတိသယ နိကေတဝါသိတာယပိ=လွန်မြတ်
သော ဘာဝနာတရားကို အားထုတ်ရာဌာန
ဖြစ်သော သံဃာတို့ကျောင်း၌သာ စွဲမြဲစွာနေ
မှုရှိသောအားဖြင့်လည်း၊ ဒက္ခိဏံ=ဒါယကာတို့၏
အလှူဒါနကို၊ ဝိသောဓေတိ=အကျိုးကြီးအောင်
ချီးမြှောက်သုတ်သင်နိုင်၏။

၆။ ဇိနသာသနဓရ ပရိယေသနတောပိ=ဘုရား
သာသနာ တည်ရာအခွင့်ကို ရှာမှီးသောအားဖြင့်
လည်း၊ ဒက္ခိဏံ=ဒါယကာတို့၏ အလှူဒါနကို၊
ဝိသောဓေတိ=အကျိုးကြီးအောင် ချီးမြှောက် သုတ်
သင်နိုင်၏။

၇။ ပဝရဓမ္မဒေသနတောပိ=မြတ်သော ဓမ္မကထာ
အနုမောဒနာတရားကို ဟောပြောမှုရှိပေသော
အားဖြင့်လည်း၊ ဒက္ခိဏံ=ဒါယကာတို့၏ အလှူဒါန
ကို၊ ဝိသောဓေတိ=အကျိုးကြီးအောင် ချီးမြှောက်
သုတ်သင်နိုင်၏။

၈။ ဓမ္မဒီပဂတိပရာယဏတောပိ=ပိဋကတ်သုံးဖြာ
ဒေသနာဆီမီးလျှင် စိတ်၏တည်ရာ လည်းလျောင်း

ရာ ရှိသေးသောအားဖြင့်လည်း၊ ဒက္ခိဏံ=ဒါယကာ
တို့၏ အလှူဒါနကို၊ ဝိသောဓေတိ=အကျိုးကြီး
အောင် ချီးမြှောက်သုတ်သင်နိုင်၏။

၉။ ဗုဒ္ဓေါ=ဘုရားသည်၊ အဂ္ဂေါ=မြတ်၏၊ ဣတိ=ဤသို့၊
ဧကန္တဥဇုဒ္ဓိဋ္ဌိတာယပိ=စင်စစ်ဖြောင့်စင်းသော အယူ
ရှိသောအားဖြင့်လည်း၊ ဒက္ခိဏံ=ဒါယကာတို့၏
အလှူဒါနကို၊ ဝိသောဓေတိ=အကျိုးကြီးအောင်
ချီးမြှောက်သုတ်သင်နိုင်၏။

၁၀။ ဥပေါသထ သမာဒါနတောပိ=ဥပုသ်ဆောက်တည်
မှုရှိသောအားဖြင့်လည်း၊ ဒက္ခိဏံ=ဒါယကာတို့၏
အလှူဒါနကို၊ ဝိသောဓေတိ=အကျိုးကြီးအောင်
ချီးမြှောက်သုတ်သင်နိုင်၏။

[ဤကား အလှူ အကျိုးကြီးရာသော အကြောင်းတရား
ဆယ်ပါးတည်း။]

ရဟန်းဇာတ်မရှိ ပကတိလူသက်သက် ဖြစ်သောသူသည်
သင်္ကန်း သပိတ် ပရိက္ခရာကို ဆောင်ခြင်းစသည်ကို ပြုသော်
လည်း ဒက္ခိဏဝိသုဒ္ဓိဂုဏ်မဖြစ်၊ မုံရွာလှေကူးအရပ်၌ ဒါယိကာမ
ကြီးတစ်ယောက်သည် ရဟန်းကြီးတစ်ပါးကို မကြည်ညိုနိုင်ရှိ၏။
အိမ်ပေါက်ဝ၌ နေ့တိုင်းဆွမ်းရပ်လာသည်ကို နေ့တိုင်းကန်တော့
၍လွှတ်၏။ ဤအကြောင်းကို လျှောက်ထားကြားသိရာ ထို

ဒွါဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

ဒါယိကာမကြီးကို ဤသို့ဆုံးမပေ၏။ ယခုအခါ သာသနာ အတွင်း၌ ကြံ့ကြိုက်၍ ရရှိသော ဤမျက်စိနှစ်လုံးသည် ဒဿနာ-နုတ္တရိယ၏ အကြောင်းဖြစ်ပေ၏။ ကြည်ညိုသောစိတ်ဖြင့် အရဟတ္တဓလေဖြစ်သော သင်္ကန်းတော်ကို မြင်ရခြင်းသည် ပဒေသရာဇ် ဧကရာဇ် စကြာမန္တာတ်မင်းတို့၏ စည်းစိမ် ကျက်သရေကို မြင်ရသည်ထက် လွန်မြတ်၏။ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ် နတ်မင်း သိကြားမင်းတို့၏ စည်းစိမ်ကျက်သရေကို မြင်ရသည်ထက် အလွန်မြတ်၏။ ပုထုဇုန်ဗြဟ္မာမင်းတို့၏ ဘုန်းတန်ခိုးကျက်သရေကို မြင်ရသည်ထက် လွန်မြတ်၏။ ကြည်ညိုသောစိတ်ဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မြင်ရခြင်းသည် အကုဋေမက အဖိုးထိုက်တန်၏။ တောသွား ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် တောအရပ်တွင် တောချုံပေါ်တွင် တင်၍နေသော သင်္ကန်းတော် တစ်ပိုင်းတစ်စိတ်ကို တွေ့မြင်လေရာ အရဟတ္တဓလေကို တွေ့မြင်ရပေသည်ဟု အလွန်ကြည်ညိုစွာ ရှိခိုးပူဇော်၍ သေလွန်သော အခါ ထိုစိဝရပူဇာ မင်္ဂလာကုသိုလ်နှင့်ပင် နတ်ရွာသုဂတိသို့ လားရလေ၍ ငါတို့ဘုရား လက်ထက်၌ အကျွတ်ရဖူးသော စိဝရ ပူဇနီယဝတ္ထုများ အပဒါန်ကျမ်းတွင် ထင်ရှားရှိ၏။

ဒါယိကာမကြီး၏ ဆွမ်းတစ်ဇွန်းသည် အဘယ်မျှလောက် အဖိုးတန်သနည်း၊ သင်္ကန်းတော်ကို မြင်ရသောအမှုသည် အဘယ်မျှ အဖိုးတန်လိမ့်မည်နည်း၊ သာသနာမရှိသောအခါ၌

ဤသင်္ကန်းတော်ကို ခြုံရုံ၍ နေ့စဉ်ကြွခဲ့ပါ၊ သင်္ကန်းတော်နှင့် ကျွန်တော်မ မျက်စိတွေ့ရှိပါရစေ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့လျှင် ငွေတစ်ရာ ပေးပါမည်ဆိုသော် ရနိုင်မည်လောဟု မေးပေ၏။ မရနိုင်ပါ လျှောက်၏။ ထို့နောက် ငွေတစ်ထောင်ပေးသော် တစ်သောင်း တစ်သိန်းပေးသော် ရနိုင်မည်လောဟု မေးပေ၏။ မရနိုင်ပါ လျှောက်၏။ ထိုအခါမှ ဒါယိကာမကြီး မျက်စိကို သင်္ကန်းတော် ရောင်ဖြင့် အဘိုးအနုတ္တထိုက်တန်အောင် ခြယ်လယ်၍ ပေး ပေသော ထိုရဟန်းကြီးကို ဆွမ်းကလေး တစ်ဇွန်းလောက်နှင့် အကဲရောက်လို့ သင့်လျော်မည်လော ဟုဆုံးမပေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ထိုဒါယိကာမကြီးမှာ မြင်တိုင်းကို ကြည်ညိုနိုင်သော သဒ္ဓါကောင်း ကောင်း တည်လေ၏။

[ဤကဲ့သို့သော အနက်ကို “အာဟဝကဝစောရဏတာယဝိ ဒက္ခိဏံ ဝိသောဓေတီ” ဟူသောပါဠိဖြင့်ပြတော်မူပေ၏။]

ဤဒက္ခိဏဝိသုဒ္ဓိ၏ အကြောင်းဂုဏ်ပုဒ် ဆယ်ပါးတို့တွင် အချို့သောဂုဏ်ပုဒ်မှာ ထိုဒုဿီလရဟန်း၌ကား နစ်မွန်းဖို့ ဖြစ်၏။ ဉာဏ်လိမ္မာ၍ လှူဒါန်းသူမှာ ဒက္ခိဏဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်ဖို့ဖြစ်၏။ မလိမ္မာ၍ စွပ်စွဲဆဲရေးသူမှာ အပြစ်လေးဖို့ဖြစ်၏။ ဤပါဠိတော်ကိုထောက်၍ ရဟန်းဒုဿီလသည် အလှူခံတစ်ဆယ့်လေးပါးတွင် ပါဝင် ကြောင်းကို သိအပ်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့သော် ရဟန်းဒုဿီလကို လှူလျှင် မဟာပွလ မဟာနိသံသ မဖြစ်ဟု အဘယ်ကြောင့်

ဒွါဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

ဟောတော်မူပြန်ပါသည်။ ဆိုရန်ရှိ၏။

သီလဝန္တ ရဟန်းကို လှူရသလောက် အကျိုးမကြီး၍
ဟောတော်မူသည်ဟု မှတ်ရမည်။

ပုဂ္ဂလိကတစ်ဆယ့်လေးတွင် တိရစ္ဆာန်ကိုလှူရာ၌ အဆ
တစ်ရာသောအကျိုးကို ဟောတော်မူသည်။ သာသနာပလူ
ဒုသီလကို လှူရာ၌ အဆတစ်ထောင်သောအကျိုး၊ သာသနာပ
လူ သီလဝန္တကိုလှူရာ၌ အဆတစ်သိန်းသောအကျိုး၊ သာသနာပ
ဈာန်ရရသောကိုလှူရာ၌ အဆအကုဋေတစ် သိန်းသော အကျိုး
ရှေး၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသော သရဏဂုံတည်သောသူ လူဂဟဋ္ဌမှစ၍
သောတာပတ္တိပုဂ္ဂိုလ်တိုင်အောင် သောတာပတ္တိဖလ သစ္စိ-
ကိရိယာယ ပဋိပန္နမဂ္ဂဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်ကိုလှူရာ၌ အဆအသင်္ချေယျ
အပ္ပမေယျ အကျိုးကို ဟောတော်မူသည်။ ထိုနောက်အထက်
အရိယာခုနစ်ယောက်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ သဗ္ဗညုဘုရား၊ ဤကိုးပါး
တို့၌လည်း အဆအသင်္ချေယျ အပ္ပမေယျအကျိုးကို ဟော
တော်မူသည်။

အသင်္ချေယျချင်းချင်း အထူးကား...

ကောက်နယ်တလင်းတစ်ခုစာ၌ မဟာပထဝီ မြေမှုန်
သည်လည်း အသင်္ချေယျပင်ဖြစ်၏။ တစ်ရွာနယ်ရှိ မဟာပထဝီ
မြေမှုန်သည်လည်း အသင်္ချေယျပင် ဖြစ်၏။ တစ်မြို့နယ်တွင်းရှိ

မဟာပထဝီမြေမှန်သည်လည်း အသင်္ချေယျပင် ဖြစ်၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် အသင်္ချေယျချင်း ကွာပုံကို အဋ္ဌကထာ၌ ပြပေ၏။

ထိုတစ်ဆယ့်လေးတွင် ရှေးရှေးပုဂ္ဂိုလ်ကိုလျှင်သော အလှူ ထက် နောက်နောက် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလျှင်သော အလှူကို ထောက်စာ သော် ရှေးရှေးပုဂ္ဂိုလ်ကို လျှင်သောအလှူသည် မဟပွလ မဟာနိ သံသ ဖြစ်၏။ နောက်နောက်ပုဂ္ဂိုလ်ကို လျှင်သော အလှူသည် မဟပွလ မဟာနိသံသ မဟုတ်၊ ထိုနည်းအတိုင်း တိရစ္ဆာန် စသည်ကို လျှင်သောအလှူထက် ဒုဿီလရဟန်းကို လျှင်သော အလှူသည် မဟပွလ မဟာနိသံသ ဖြစ်၏။ သီလဝန္တ ရဟန်းနှင့် ထောက်စာသည်ရှိသော် ဒုဿီလရဟန်းကိုလျှင်သော အလှူသည် မဟပွလ မဟာနိသံသ မဟုတ်၊ ဒုဿီလရဟန်းမှ ထောက်စာ သော် သီလဝန္တပုထုဇွန် ရဟန်းကို လျှင်သောအလှူ သည် မဟပွလ မဟာနိသံသ ဖြစ်၏။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်မှ ထောက်စာသော် သီလဝန္တပုထုဇွန်ရဟန်းကို လျှင်သောအလှူသည် အကျိုး အာနိသင် မကြီးသော အလှူပင် ဖြစ်ပြန်၏။ ဤသို့ အထက် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ထောက်၍ ဒုဿီလ ရဟန်းကို လျှင်သော အလှူသည် မဟပွလ မဟာနိသံသမဖြစ်ဟု ဟောတော်မူသတည်း။

အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ကို လျှင်သော အခွင့်သည် လောက၌ အလွန်နည်းပါး၏။ ပုထုဇွန်သီလဝန္တရဟန်းကို လျှင်သော အခွင့် ကား အလွန်များပြား၏။ ထို့ကြောင့် ပုထုဇွန် သီလဝန္တ ရဟန်းကို

ဒွါသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

၁၆၅

မူကား မဟာပုလ မဟာနိသံသအရာ၌ပင် အမြဲထားရသည်။

“တိဏဒေါသာနိ ခေတ္တာနိ၊
ရာဂဒေါသာ အယံ ပဇာ။
တသ္မာ ဝိဂတရာဂေသု၊
ဒိန္နံ ဟောတိ မဟာပုလံ”။

စသော ဒေသနာတော်များ၌ကား ပုထုဇ္ဇန် သီလဝန္တ
ရဟန်းသည် မဟာပုလ မဟာနိသံသ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်စုမှ အပ
ပင်ဖြစ်ချေသည်။

[ဤသို့ ဒေသနာတော်တို့၏ အထူးအပြားကို သိရာသည်။]

ဒွါသမပုစ္ဆာ အဖြေပြီး၏။

---o---

တေရသမပုစ္ဆာ အဖြေ

၁၃။ ၎င်းသံဃိကဒါန တစ်ပါးတစ်ပါးကို လှူဒါန်းရခြင်းနှင့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တကာတို့၏ အထွတ်အထိပ် ဖြစ်တော်မူသော သဗ္ဗညုဘုရားရှင် တစ်ပါးတည်းကို ပုဂ္ဂလိက လှူဒါန်းရခြင်းသည် မည်သည့်အလှူက သာလွန်၍ အကျိုးကြီးမည်ကို သိလိုပါသည်။

ဟူသောပုစ္ဆာ၌-

၎င်း ဒက္ခိဏာဝိဘင်္ဂသုတ် ဒေသနာတော်မြတ်မှာ...

န တွေဝါဟံ အာနန္ဒ ကေနစိ ပရိယာယေန သံဃဂတာယ ဒက္ခိဏာယ ပါဠိပုဂ္ဂလိကံ ဒါနံ မဟပ္ပလတရံ ဝဒါမိ။

အာနန္ဒ=အာနန္ဒာ၊ သံဃဂတာယ ဒက္ခိဏာယ=သံဃိက အလှူမျိုးထက်၊ ပါဠိ ပုဂ္ဂလိကံဒါနံ=ပုဂ္ဂလိက အလှူမျိုးကို၊ ကေနစိ ပရိယာယေန=တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းပရိယာယ်ဖြင့်၊ မဟပ္ပလတရံ=သာလွန်၍ အကျိုးကြီးသည်ဟူ၍၊ အဟံ=ငါဘုရား သည်၊ န တွေဝ ဝဒါမိ=ဟောတော်မမူသည်သာလျှင်တည်း။

တေရသမပုစ္ဆာ အဖြေ

ဟူ၍ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဟောတော်မူအပ်သော အမိန့်
တော်မြတ် ရှိချေသောကြောင့် သံဃိကအလှူမျိုးထက် တစ်စုံ
တစ်ခုသော ပုဂ္ဂလိကအလှူမျိုးက အကျိုးသာလွန်၍ ကြီးသည်ဟု
မဖြေဝံ့ချေ။

အဋ္ဌကထာ၌လည်း--

သံဃေ စိတ္တိကာရံ ကာတုံ သက္ကောန္တဿ ဟိ
ခိဏာသဝေ ဒိန္နဒါနတော ဥဒ္ဓိသိတွာ ဂဟိတေ
ဒုဿီလေပိ ဒိန္နဒါနံ မဟပ္ပလတရမေဝ။

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သံဃေ=သံဃာ၌၊ စိတ္တိကာရံ=ရိုသေခြင်းအမှုကို၊ ကာတုံ=
ပြုခြင်းငှါ၊ သက္ကောန္တဿ=တတ်စွမ်းနိုင်သောသူအား၊ ခိဏာ-
သဝေ=ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၌၊ ဒိန္နဒါနတော=လှူရသော အလှူထက်၊
ဥဒ္ဓိသိတွာ=သံဃာမှ ညွှန်းချ၍၊ ဂဟိတေ=ရယူအပ်သော၊
ဒုဿီလေပိ=ဒုဿီလ ရဟန်း၌သော်လည်း၊ ဒိန္နဒါနံ=လှူအပ်သော
အလှူသည်၊ မဟပ္ပလတရမေဝ= အလွန်အကျိုးကြီးသေးသည်
သာလျှင်တည်း။

ဟူ၍ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ပင် မိန့်ဆိုလျက် ရှိပြန်ချေ
သည်။

သို့သော်လည်း--

“သံဃေ တံ ဂေါတမိ ဒေဟိ။ သံဃေ တေ ဒိန္နေ
အဟဉ္ဇေဝ ပူဇိတော ဘဝိဿာမိ သံဃောစ။”

ဟူသော ပါဠိတော်မြတ်အဖွင့်၌ ဤပုစ္ဆာဝိဝါဒနှင့်တကွ
အဋ္ဌကထာ ဝိနိစ္ဆယကို ပြဆိုဦးအံ့။

မိထွေးတော် ဂေါတမိသည် သင်္ကန်းနှစ်စုံကို မြတ်စွာ
ဘုရားအား လှူဒါန်းရာ တစ်စုံကိုသာ ခံတော်မူ၍ တစ်စုံကို
သံဃာအား လှူလေ့ဟု ဟောတော်မူရာ၌ အဘယ်ကြောင့်
မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာအား အလှူစေခိုင်းတော်မူလေ
သနည်းဟူ၍ ပုစ္ဆာစကား ဖြစ်ပွားရာ၌ ဝိတဏှာဝါဒီဆရာတို့က
ဘုရားကိုလှူသည်ထက် သံယံကဒါနက သာလွန်၍ အကျိုးကြီး
သောကြောင့် တစ်စုံကို သံဃာအား အလှူစေခိုင်းတော်မူသည်ဟု
ဖြေ၏။

ထိုဝါဒကိုပယ်၍ ဤသို့အဋ္ဌကထာ၌ ဖြေဆိုဆုံး
ဖြတ်၏--

န ဟိ ဣမသ္မိံ လောကေ ပရသ္မိံ ဝါပန ဗုဒ္ဓဿ
သေဋ္ဌော သဒိသော ဝါ ဝိဇ္ဇတိ။ ယမာဟုဒက္ခိ-
ဏေယျာနံ အဂ္ဂတံ ဂတော၊ ပုညတ္ထိကာနံ ဝိပုလ-
ဖလေသိနန္တိ ဝစနတော ဟတ္ထာရာ ဥတ္တရိတရော
ဒက္ခိဏေယျောနာမ နတ္ထိ၊ တသ္မာဿာ ဆစေတနာ
ဧကတော ဟုတ္တာ ဒီယရတ္တံ ဟိတာယ သုခါယ

တေရသမပုစ္ဆာ အဖြေ

ဘဝိဿန္တီတိ ဒါပေသိ။

[အဋ္ဌကထာပါဠိ]

အဓိပ္ပါယ်ကား ဘုရားကိုလှူသော ပုဂ္ဂလိကအလှူထက် သံဃာကိုလှူသော သံဃိကအလှူက သာလွန်၍ အကျိုးကြီးသောကြောင့် သံဃာကို အလှူစေခိုင်းတော်မူသည် မဟုတ်။ ဘုရားထက်မြတ်သော ပုဂ္ဂလိကအလှူခံ သံဃိကအလှူခံ ဟူ၍ မရှိပြီ။ ထို့ကြောင့် မိထွေးတော်အား တစ်စုံသောသင်္ကန်းအတွက် ငါဘုရား၌ စေတနာသုံးတန်ဖြစ်ပြီ။ သံဃာကိုလှူသော် တစ်စုံသော သင်္ကန်းအတွက် သံဃာ၌ စေတနာသုံးတန် ဖြစ်ပြန်ရာ၏။ ထိုစေတနာခြောက်တန်တို့သည် မိထွေးတော်အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ချမ်းသာစီးပွားများခြင်း အကျိုးငှါ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ဟု နှလုံးပိုက်တော်မူ၍ တစ်စုံကို သံဃာအား အလှူစေခိုင်းတော်မူသည်ဟု ဖြေဆိုဆုံးဖြတ်ပေ၏။ ဤအဋ္ဌကထာဝိနိစ္ဆယအလိုသော် ဘုရားတစ်ပါးကို လှူရသော ပုဂ္ဂလိကဒါနသည် သံဃိကဒါန ခုနစ်ပါးထက်ပင် သာလွန်၍ အကျိုးကြီးမြတ်သည်ဟု ဖြေဆိုရန်ရှိ၏။

[ထိုသို့ ဖြေဆိုခဲ့သော် ယခင်ပါဠိတော်နှင့် မဆန့်ကျင်လော့ဟူမူ ပါဠိတော်မှာ ဘုရားတစ်ပါးကိုလှူသော ဗုဒ္ဓပုဂ္ဂလိကဒါနကို ချန်လှပ်၍ ဟောတော်မူသည်ဟု ယူလျှင် မဆန့်ကျင်ရာပြီ။]

တစ်နည်းကား-

မိထွေးတော်သည်ကား ယခုဘဝ၌ပင် ရဟန္တာမဖြစ်၍ ဘဝဆုံးတော့မည့်သူ ဖြစ်ပေရကား ထိုစီဝရဒါန အကျိုး အတွက်နှင့် မိထွေးတော်အပေါ်၌ မြော်ခေါ်ဖွယ်ကိစ္စ မရှိပြီ၊ စင်စစ်မူကား တစ်စုံသောသင်္ကန်းဖြင့်ပင်လျှင် ကိုယ်တော်မြတ်မှာ မျှတရန် ကိစ္စပြီးပြီဖြစ်၍ ဒုတိယတစ်စုံသည် အပိုဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားတို့မည်သည် အပိုအမိုအတွက် ဘယ်သူ့ကို ငါပေးမည်ဟု ပစ္စည်းလေးပါးတို့၌ ကြောင်းကြစိုက်ခြင်း မရှိကုန်၊ ထိုကြောင့် အပိုဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့် သံဃာကိုလှူလော့ဟု စေခိုင်းတော်မူသည်၊ သံဃာကို လှူလျှင် ငါဘုရားကိုလည်း လှူသည် မည်ပါ၏ဟု ဟောတော်မူသည်မှာလည်း ထိုအခါ မိထွေးတော်စိတ်ကို စောင့်တော်မူသောအားဖြင့် ဟောတော်မူသည်၊ ဤသို့ ဖြေဆိုလျှင်လည်း သင့်မြတ်ရာပါ၏။

[ဤသို့ ဖြေဆိုခဲ့သော် ယခုမေးလျှောက်ရင်း ပုစ္ဆာမှာ ပကတိအတိုင်းပင် ရှိပြန်၏။]

သံယံကဒါန ခုနစ်ပါးထက် မြတ်စွာဘုရားတစ်ပါးကို လှူရသော ပုဂ္ဂလိကဒါနသည် သာလွန်၍ အကျိုး ကြီးမကြီးကို ဘယ်သို့ ဖြေဆိုမည်နည်းဟူမူ။

“န တွေဝါဟံ အာနန္ဒ ကေနစိ ပရိယာယေန သံဃဂတာယ ဒက္ခိဏာယ ပါဠိပုဂ္ဂလိကံ ဒါနံ

တေရသမပုစ္ဆာ အဖြေ

မဟပုလတရံ ဝဒါမိ။

ဟူသော အမိန့်တော်မြတ်ကလည်း ကြပ်တဲ၊ အတု မ ရှိသော ဘုရားတည်းဟူသော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ထက် သံယံက အလှူခံ ခုနစ်ရပ်တွင် ဘယ်အလှူခံက သာလွန်သည်ဟု ဆို၍လည်းမတွယ်၊ ငါတို့နှယ် သူများနှင့်တန်သောပုစ္ဆာ မဟုတ်ချေ။ သံယံက ခုနစ်ပါးထက် ဘုရားတစ်ပါးကိုလှူသော ပုဂ္ဂလိကဒါနက သာလွန်၍ အကျိုးကြီးမြတ်သည်ဟု သာဓက ဂါထာနှင့်တကွ အဋ္ဌကထာ ဖြေဆိုချက်အတိုင်းကိုသာ မှတ် ကုန်ရာသည်။

ဤအရာ၌ ပညာရှင်တို့ ဆင်ခြင်ရန်ရှိသည်ကို ဆိုဦးအံ့--

သက်တော်ထင်ရှားရှိတော်မူသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားကြီးကို ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌတွေ့ကြုံရ၍ လှူရသော သဗ္ဗညု ဗုဒ္ဓ ပုဂ္ဂလိကဒါန၌ကား အဋ္ဌကထာ ဖြေဆိုတော်မူသည့်အတိုင်း မှတ်ရပြီ။ သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူသော သဗ္ဗညုမြတ် စွာဘုရားကြီး ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော ယခုအခါ၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားကြီးကို အာရုံပြု၍ ကိုယ်စားတော်မြတ် ဖြစ်တော်မူသော ရုပ်ပွားတော် ဆင်းတု တော်မြတ်ကို လှူဒါန်းသောကုသိုလ်နှင့် သက်သက်သော သံယံကဒါန ကသိုလ်သည် အဘယ်က သာမည်နည်း၊ ဘုရား

တည်သောကုသိုလ်နှင့် သံယံကကျောင်း ဆောက်လုပ် လှူဒါန်း
သော ကုသိုလ်သည် အဘယ်က သာမည်နည်းဟု ကြံတွယ်ရှိ
ချေ၏။ အဘယ်ကြောင့် ကြံတွယ်ရှိသနည်း။

တိဋ္ဌန္တ နိဗ္ဗူတစာပိ၊ သမေ စိတ္တေ သမံ ဖလံ။
စေတော ပဏိမိ ဟေတူဟိ၊ သတ္တာ ဂစ္ဆန္တိ သုဂ္ဂတိ။

ဟု ဝိမာနဝတ္ထုမှာ လာရှိပြီ။

အဓိပ္ပါယ်ကား-

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကြီးကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံရသည်
ဖြစ်စေ၊ မတွေ့ကြုံရသည်ဖြစ်စေ၊ စိတ်တွေ့သာ ပဓာနဖြစ်သည်။
စိတ်သည်သာ သုဂတိနိဗ္ဗာန်အကျိုးကို ပေးနိုင်သည်။ ထိုကြောင့်
သက်တော်ထင်ရှားရှိ၍ ကိုယ်တိုင်တွေ့ရ သည်ဖြစ်စေ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်
စံပြီးဖြစ်၍ ကိုယ်တိုင်မတွေ့ရသည်ဖြစ်စေ၊ စိတ်စေတနာ
သဒ္ဓါတူမျှကြပါမူကား အကျိုးအတူတူပင်ဖြစ်သည် ဟူလို၊ စိတ်
စေတနာသဒ္ဓါတူမျှရန် အရေး မခက်လော၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာ
ဘုရားကြီးကို ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌတွေ့မြင်ရသော စိတ်နှင့် ရုပ်ပွား
တော်မျှကို တွေ့မြင်ရသောစိတ်သည် တူနိုင်မည်လော၊ အဘယ်
မျှ ကွာလှမ်းကြလိမ့်မည်ဟု ကြံတွယ်ရှိချေ၏။ ကြံကြလေကုန်။

တေရသမပုစ္ဆာ အဖြေပြီး၏။

သြဝါဒကထာ

သြဝါဒကထာ

[ယခုအခါ ဤပုစ္ဆာတစ်ဆယ့်သုံးပါးကို လျှောက်ထားသူ
ဒါယကာတို့အား နှလုံးထားကြရန် ဥပရိပဏ္ဏာသ ဗာလပဏ္ဍိတ
သုတ်မှာလာသော ကာဏကစ္ဆပေါပမ ဒေသနာတော်အရနှင့်
သြဝါဒပေးလိုက်အံ့]

ဘိက္ခုဝေ=ရဟန်းတို့၊ သေယျထာပိ=ဥပမာဆိုသည်ရှိ
သော်ကား၊ ပုရိသော=တစ်ဦးသော ယောက်ျားသည်၊ ဧကစ္ဆိဂ္ဂလံ=
အပေါက်တစ်ခုသာရှိသော၊ ယုဂံ=ထမ်းပိုးတစ်ခုကို၊ မဟာ-
သမုဒ္ဒေ=မဟာသမုဒ္ဒရာအလယ်၌၊ ပက္ခိပေယျ=ချထားလေရာ၏။
တမေနံ=ထိုထမ်းပိုးကို၊ ပုရတ္ထိမော ဝါတော=အရှေ့အရပ်မှလာ
သောလေသည်၊ ပစ္ဆိမေနံ=အနောက်အရပ်သို့၊ သံဟရေယျ=
ရွေ့စေရာ၏။ ပစ္ဆိမော ဝါတော=အနောက်အရပ်မှ လာသော
လေသည်၊ ပုရတ္ထိမေနံ=အရှေ့အရပ်သို့၊ သံဟရေယျ=ရွေ့စေ
ရာ၏။ ဥတ္တရော ဝါတော=မြောက်အရပ်မှလာသော လေသည်၊
ဒက္ခိဏေနံ=တောင်အရပ်သို့၊ သံဟရေယျ=ရွေ့စေရာ၏။
ဒက္ခိဏော ဝါတော=တောင်အရပ်မှ လာသောလေသည်၊
ဥတ္တရေနံ=မြောက်အရပ်သို့၊ သံဟရေယျ=ရွေ့စေရာ၏။ တတ္ထ-
ထိုမဟာသမုဒ္ဒရာ၌၊ ကာဏော=မျက်စိနှစ်လုံး ကွယ်ဆုံးပြီးသော၊

ကစ္ဆပေါ=လိပ်ငယ်သည်၊ အတ္ထိ=ရှိ၏၊ သော=ထိုလိပ်ငယ်သည်၊
ဝဿ သတဿစ=အနှစ်တစ်ရာသည်လည်းကောင်း၊ ဝဿ
သဟဿဿစ=အနှစ်တစ်ထောင်သည်လည်းကောင်း၊
အစ္စယေန=လွန်သောအခါမှ၊ သကိ=တစ်ကြိမ်၊ ဥဗ္ဗုဇ္ဇေယျ=
ပေါ်ရာ၏။

ဘိက္ခဝေ=ရဟန်းတို့၊ တံ=ထိုလိပ်ငယ်ကို၊ ကိမညထ=
အဘယ်သို့ သိကြကုန်မည်နည်း၊ သော ကာဏော ကစ္ဆပေါ=
ထိုလိပ်ကာဏ်းသည်၊ ဧကစ္ဆိဂ္ဂလေ=တစ်ခုသောအပေါက်ရှိသော၊
အမုကသ္မိံ ယုဂေ=ထိုထမ်းပိုး၌၊ ဂီဝံ=ဦးခါင်းလည်ပင်းကို၊
ပဝေသေယျအပိနု=သွင်းမိနိုင်မည်လော၊ ဣတိ=ဤသို့မေး
တော်မူ၏၊ ဘန္တေ=အရှင်ဘုရား၊ ဧတံ=ဤသို့သွင်းမိမူသည်၊
နောဟိ=ဖြစ်နိုင်ခွင့်မရှိပါ၊ ပန=ထိုသို့ပင်မရှိသော်လည်း၊ ဘန္တေ=
အရှင်ဘုရား၊ ကဒါစိ=ရံခါ၊ ဒီယဿ=ရှည်လှစွာသော၊ အဒ္ဓုနော=
ကာလ၏၊ အစ္စယေန=လွန်သောအခါ၌၊ ယဒိပဝေသေယျ=သွင်းမိ
သော် သွင်းမိရာပါသေး၏၊ ဣတိ=ဤသို့ လျှောက်ကြကုန်၏။

ဘိက္ခဝေ=ရဟန်းတို့၊ သော ကာဏော ကစ္ဆပေါ=ထိုလိပ်
ကာဏ်းသည်၊ ဧကစ္ဆိဂ္ဂလေ=တစ်ခုသော အပေါက်ရှိသော၊
အမုကသ္မိံ ယုဂေ=ထိုထမ်းပိုး၌၊ ဂီဝံ=ဦးခါင်း လည်ပင်းကို၊
ဒိပ္ပတရံ ပဝေသေယျ=သွင်းမိရန်အခွင့် အလွန်မြန်သေး၏။

သြဝါဒကထာ

ဘိက္ခဝေ=ရဟန်းတို့၊ သင်္ကံ=တစ်ကြိမ်၊ ဝိနိပါတဂတေန=အပါယ်
 ဘုံသို့ ကျရောက်လေသော၊ ဗာလေန=သူမိုက်သည်၊ တတော=
 ထိုလိပ်ကာဏ်း လည်ပင်း ထမ်းပိုးပေါက်၌ သွင်းမိခြင်းထက်၊
 မနုဿတ္တံ=လူ့ဘဝသို့ တစ်ဖန်ပြန်လာရန် အခွင့်ကို၊ ဒုလ္လဘတရံ=
 အလွန်ရခဲလှ၏ဟူ၍၊ အဟံ=ငါဘုရားသည်၊ ဝဒါမိ=ဟော
 တော်မူ၏၊ တံ=ထိုသို့အလွန် ရခဲခြင်းသည်၊ ကိဿဟေတု=
 အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ၊ ဘိက္ခဝေ=ရဟန်းတို့၊ ဧတ္ထ=ဤအပါယ်
 ဘုံ၌၊ ဓမ္မစရိယာ=တရားကျင့်ရန် အခွင့်သည်၊ နတ္ထိ=မရှိ၊
 သမစရိယာ=ကောင်းမွန် ညီညွတ်စွာ ကျင့်ရန်အခွင့်သည်၊
 နတ္ထိ=မရှိ၊ ကုသလကိရိယာ= ကုသိုလ်ပြုရန်အခွင့်သည်၊ နတ္ထိ=မရှိ၊
 ပုညကိရိယာ=ကောင်းမှုပြုရန်အခွင့်သည်၊ နတ္ထိ=မရှိ၊ ဘိက္ခဝေ=
 ရဟန်းတို့၊ ဧတ္ထ=ဤအပါယ်ဘုံ၌၊ အညမည ယာတိကာ=အချင်း
 ချင်း သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲခြင်းသည်သာလျှင်၊ ဝတ္တတိ=ဖြစ်၏၊
 ဒုဗ္ဗလယာတိကာ=အားနည်းသူကို သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲခြင်းသည်၊
 ဝတ္တတိ=ဖြစ်၏။

[ပါဠိတော်အနက်]

လေးကျွန်းလုံးကို တစ်ပြင်တည်း ပတ်၍နေသော အနံ
 ယူဇနာရှစ်သောင်း နှစ်ထောင်၊ အလျားပတ်လည် ယူဇနာ
 သုံးသန်းကျော်ရှိသော မဟာသမုဒ္ဒရာကြီးမှာ ဇမ္ဗူဒီပါမု
 ကောင်ဘက် သမုဒ္ဒရာအလည်၌ ၎င်းထမ်းပိုးကို ချထားရာ၏။

မြောက်ကျွန်းမြောက်ဘက် သမုဒ္ဒရာအလည်၌ ထိုလိပ်ကာဏ်း ရှိနေရာ၏။ ထမ်းပိုးလည်း လေ၊ရေ ဆောင်ရာ မျောပါ၍ နေရာ၏။ လိပ်ကာဏ်းလည်း ရောက်မိရောက်ရာ လှည့် လည်၍နေ၏။ ထမ်းပိုးလည်း မဆွေးမပုတ်ခဲ့သော် လိပ်ကာဏ်း လည်း အသက်ရှည်ခဲ့သော် ကမ္ဘာကြီး မပျက်မီအတွင်း လည်ပင်းနှင့် ထမ်းပိုးပေါက် စွပ်မိရာသေး၏။ အပါယ်ဘုံသို့ တစ်ကြိမ်ကျရောက်၍ သွားသောသူသည် တစ်ဖန်လူပြည်သို့ ပြန်လာရန် အခွင့်သည် ထိုထက်ကြုံကြိုက်ခဲ့လှ၏ဟု အဋ္ဌကထာ တို့၌ ဖွင့်ဆိုပေကုန်၏။

အဘယ့်ကြောင့် ထိုမျှလောက် ခဲယဉ်းလှလေသနည်းဟူမူ သုဂတိဘဝသို့ ရောက်မှုမည်သည် သေခါနီး မရဏာသန္ဓေဇာမှာ ကုသိုလ်ဇာစော၍ ကုသိုလ်အာရုံကို အောက်မေ့ထင်မြင်၍ သေရမှ သုဂတိဘဝသို့ ရောက်မြဲ ဓမ္မတာရှိသည်။ သေခါနီး မရဏာသန္ဓေဇာမှာ အကုသိုလ်ဇာ စော၍ အကုသိုလ်အာရုံကို အောက်မေ့ထင်မြင်၍ သေခဲ့လျှင် အပါယ်ဘဝသို့သာ ကျရောက် မြဲဓမ္မတာ ရှိသည်။ အပါယ်ဘုံဆိုသည်ကား ကုသိုလ်မှန်း ကောင်း မှန်း၊ ဒါနမှန်း၊ သီလမှန်း၊ သိကြသော ဘုံမဟုတ်။ မျက်မြင်ဖြစ် သော နွား၊ ကျွဲ၊ ခွေး၊ ဝက်၊ ကြက်၊ ငှက်၊ သန်း၊ ကြမ်းပိုး၊ ပိုးရွဲ၊ ခြပုန်း အစရှိသော အပါယ်ဘုံသားတို့၏ စိတ်နေပုံကို။

ဩဝါဒကထာ

ထိုကြောင့် သေခါနီးမှာ ကုသိုလ်ဇော စော၍ ကုသိုလ် အာရုံကို အောက်မေ့ထင်မြင်၍ သေကြရန်အခွင့် အဘယ်မှာ ရှိနိုင်အံ့နည်း၊ အားရှိအားမဲ့ သတ်ဖြတ်နှိပ်စက် လုယက် ညှဉ်းပန်းခြင်း မကောင်းမှုတို့ကိုမူကား နေ့ရှိသမျှ ဖြစ်ပွားစေ၍ နေကြကုန်၏။ သေခါနီးမှာ အကုသိုလ်ဇော စော၍ အကုသိုလ်အာရုံကို အောက်မေ့ ထင်မြင်၍သာ သေကြရကုန်သည်။ ရှေးသမ္မပ္ပဓာန် လေးပါးအရာ၌ ပြခဲ့ပြီးသောအတိုင်း တစ်ယောက်တစ်ယောက် သော သတ္တဝါမှာ ရှေးရှေးက ပြုခဲ့၍ အပါယ်သို့ချရန် အခွင့်ကို စောင့်စား၍ နေကြကုန်သော အကုသိုလ်ကံဟောင်းတို့သည် လည်း ငါတို့၏ နှလုံးထဲ စိတ်ထဲမှာ အသင်္ချေအသင်္ချေ မရေ တွက်နိုင်အောင် ပါရှိ၍နေကြသည်။ အသစ်ဖြစ်သော အကုသိုလ် လက်ခံရှိခဲ့လျှင် ရှိတိုင်း ထိုကံဟောင်းတို့ အခွင့်ရကုန်သည်။

ထိုကြောင့် အပါယ်သို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခေါက် ကျရောက်၍ သွားသောသူမှာ ထိုကံဟောင်းတို့ ကောင်းကောင်း အခွင့်ရကြလေတော့သည်။ ကံတစ်ခုလျှင် တစ်ဘဝ ကံတစ်ခုလျှင်တစ်ဘဝ အစဉ်အတိုင်း အခွင့်ရကြသဖြင့် အပါယ်သို့ တစ်ကြိမ်ကျခဲ့လျှင် ထိုအပါယ်ဘုံတို့၌ ဘဝအသင်္ချေအသင်္ချေ ကံဟောင်းတွေ အတွက်ပင် ဆက်ကာဆက်ကာကျ၍ မဆုံးနိုင် မကုန်နိုင်ရှိကြ၏။ ဖြစ်ရာ ဖြစ်ရာဘဝတို့၌ အသစ်အသစ်ဖြစ်ပွားသော အကုသိုလ်ကံ သစ်တွေအတွက်လည်းတစ်မျိုး၊ ထိုကြောင့် သမ္မာဟာဝိနောဒနီ

အမည်ရှိသော အဘိဓမ္မာဉာဏ ဝိဘင်းအဋ္ဌကထာကြီး၌ လူ့ပြည်မှာ အနည်းငယ်မျှသော အကုသိုလ်ကံကလေး အတွက် ကြောင့် အပါယ်သို့ ကျရောက်လေသောအခါ အသင်္ချေ့အသင်္ချေ့ မရေတွက်သာ များလှစွာသော ကံဟောင်းတို့သည် နောက်ဘဝ သူကဆက်မည် ငါကဆက်မည်ဟု လုယက်ဝိုင်းဝန်း၍ နေကြ ကုန်၏။

ဥပမာဆိုသော်ကား---

လူ့ပြည်မှာ ပြည့်ရှင်မင်းအထံမှ အခွင့်ကြီးရ၍ ဘုန်း တန်ခိုးကြီးမားလှစွာသော အလွန်ဆိုးဝါးသော သူတစ်ယောက် သည် တိုင်းတွင်း နိုင်ငံတွင်းမှာ များစွာသော ပြည်သူလူအပေါင်း တို့ကို သတ်ဖြတ်ခြင်း ပစ္စည်းဥစ္စာကို သိမ်းယူခြင်း သမီးပျို သားပျိုတို့ကို သိမ်းယူခြင်းတို့ဖြင့် အတင်းအဓမ္မ နှိပ်စက်၏။ ပြည့်ရှင်မင်းထံ ပေါက်ရောက်အောင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူမျှ မတတ်နိုင်ကြ၊ ကာလရှည်ကြာစွာခံ၍နေကြရ၏။ ကာလ ကြာမြင့်လတ်သော် ပြည့်ရှင်မင်း မနှစ်လိုသော အမှုငယ် တစ်ခုအတွက် ပြည့်ရှင်မင်း အမျက်ထွက်၍ အမှုရောက်လေ၏။ ထိုအခါမှ အခွင့်ရကြ၍ တိုင်းသူပြည်သား အပေါင်းတို့သည် ဝိုင်းကာ ညာကာ လာကြကုန်၍ ပြည့်ရှင်မင်းအား အကုန်လုံး လျှောက်ကြားကြကုန်၏။

[ဤဥပမာ အတူတည်း။]

သြဝါဒကထာ

ထို့ကြောင့် အနည်းငယ်မျှသော အကုသိုလ်ကံနှင့် အပါယ်ဘုံသို့ တစ်ကြိမ်ကျရောက်၍ ထိုကံဟောင်းတို့အတွက် တစ်ကမ္ဘာလုံး အပါယ်မှ မတက်ရဘဲ ငရဲသစ်ငုတ်ဖြစ်၍ နေကြကုန်သောသူတို့သည် အသင်္ချေ့အသင်္ချေ့ မရေတွက်နိုင် ရှိကြကုန်၏ဟု ဥပမာနှင့်တကွ ပြဆိုတော်မူပေ၏။

[မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော လိပ်ကာဏ်းဥပမာနှင့် ဤအဋ္ဌကထာကြီးစကားသည် ညီညွတ်လှ၏။]

အပါယ်သို့ တစ်ကြိမ်ကျရောက်၍ သွားကြသောသူ အသိန်းအသောင်းတွင်မှ တစ်ယောက်တစ်လေမျှသာ လှူပြည်သို့ ပြန်သူရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် “မနုဿတ္တ ဘာဝေါ ဒုလ္လဘော” ဟူ၍လည်း ဟောတော်မူသည်။

မေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ယခု အန္တရကပ်ကုန်၍ နောက်အန္တရဆုတ်ကပ်တွင် လူတို့အသက် တစ်သိန်း တမ်း၌ ပွင့်တော်မူလတ္တံ့၊ အနှစ် နှစ်သိန်း သုံးသိန်းမျှ သာသနာတော် တည်ထွန်း၍ ကွယ်လတ္တံ့၊ အနှစ် နှစ်သိန်း သုံးသိန်းဆိုသော ကာလသည် ငရဲဘုံ၌ တစ်ဘဝ နှစ်ဘဝစာမျှသာ ရှိချေသည်။ မေတ္တေယျမြတ်စွာဘုရားသာသနာ ကွယ်သည့်နောက် ဤကမ္ဘာမှာ ပွင့်လာရန်ဘုရား မရှိပြီ၊ ဤကမ္ဘာကုန်လျှင်လည်း သုညကမ္ဘာတွေ များစွာလာ၍ မှောင်တောကြီးအတိ သွားတော့

ဓမ္မဒီပနီ

မည်၊ ယခုငါတို့ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်တွင် လူ့အဖြစ် ရှင့်အဖြစ်ကို ရကြကုန်သော သူတို့မှာ နောက်ဘုရား သာသနာတော်နှင့် အလွန်အခွင့်သင့်လျော်ကြကုန်၏။ အလွန် စခန်း ဆိုက်တိုက်ကြကုန်၏။ လူ့အဖြစ်ကို ရကြသော်လည်း ရင်းနှီးရန် လက်ရှိဘုရားသာသနာနှင့် ကျွတ်လွတ်ရန် နောက် ဘုရားသာသနာ နီးလှစွာကို အလွန်ကြံ့ကြိုက်ခဲ့လှ၏။ ယခု ကြံ့ကြိုက်ကြရပေကုန်၏။

ယခု သာသနာ၌ ပြုသောဒါန သီလ ဘာဝနာ ကုသိုလ် ကြောင့် ယခုဘဝမှ စုတေ၍ သာသနာတည်ထွန်းရာ လူမျိုးမှာ ဖြစ်ရလျှင်လည်း ကုသိုလ်ပါရမီတရား ပွားများခွင့် ရကြပြန်လတ္တံ့။ အထက် စတုမဟာရာဇ်မှာ ဖြစ်ရလျှင်လည်း မြတ်စွာဘုရား သားတော်အစစ် ဖြစ်ကြပေကုန်သော သောတာပန် သကဒါဂါမ် အရိယာသူမြတ်တို့၏ အလယ်၌ဖြစ်၍ ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူး၊ တရားတော်ဂုဏ်ကျေးဇူး၊ သံဃာတော်ဂုဏ်ကျေးဇူး နက်နဲသော သတိပဋ္ဌာန် သမ္မပ္ပဓာန်စသော တရားစကားတို့ကို ကြားနာ၍ နေကြရလတ္တံ့။ တာဝတိံသာမှာဖြစ်ရလျှင်လည်း ထိုအတူပင်၊ ထိုနတ်ပြည်တို့၌လည်း ယခုအခါ ဘုရားသာသနာစည်ကားဆဲ စည်ကားတုန်းပေတည်း။ အစိုးရဖြစ်သောနတ်မင်းကြီး၊ သိကြားမင်းကြီးတို့ကလည်း ဘုရားသားတော်အစစ် အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ပေတည်း။ ယခုအခါ စတုမဟာရာဇ်မှာ ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်

ဩဝါဒကထာ

စံ၍ အရက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ တာဝတိံသာမှာ အရက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ယခုအခါ ဘုရားသာသနာ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာ ထွန်းကားဆဲ ထွန်းကားတုန်းပင်ဖြစ်သည်။ ဘုရားလက်ထက်တော်၌ ရှိကြသော သာဝတ္ထိပြည်သူ၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူ အစရှိကုန်သော ကုဋေသိန်း သန်းမက များလှစွာကုန်သော မဇ္ဈိမတိုင်းသူ တိုင်းသား ဘုရား သားတော် သမီးတော်အစစ် ဖြစ်ကြပေကုန်သော သူတို့သည် ယခုအခါ စတုမဟာရာဇ်မှာအပြည့် တာဝတိံသာမှာ အပြည့် ယာမာ တုသိတာမှာအပြည့် ရှိနေကြကုန်သည်။

မေတ္တေယျ ဘုရားအလောင်းတော်လည်း တုသိတာမှာ ရှိနေသည်။ ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူသည့်နောက် အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် အတွင်းမှာ ဖြစ်ကြကုန်သော မဇ္ဈိမတိုင်းသူ တိုင်းသား ဘုရားသားတော် သမီးတော်တို့လည်း ယခုနတ်ပြည်မှာ အပြည့်ရှိကြသည်။ ထို့နောက် သီဟိုဠ်သို့ သာသနာတော် ရောက်၍ သီဟိုဠ်မှဖြစ်ကြကုန်သော ဘုရားသားတော် သမီးတော် အစစ်တို့လည်း ယခုနတ်ပြည်မှာ အပြည့်ရှိကြကုန်သည်။

ယခု လူတို့မှာ ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်အစရှိသောသူတို့ကို စာဆိုစာတွေ့နှင့် လွမ်းကြရကုန်သည်။ ယခုဘဝမှသေ၍ နတ် ပြည်သို့ ရောက်ကြလျှင် ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်အစရှိသော

ဘုရားလက်ထက်တော်ရှိ သာဝတ္ထိပြည်သူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူ အစရှိသော ကုဋေသိန်းသန်းမကသောသူတို့နှင့် နတ်ပြည်သို့ ကျမှ ဇာတ်ပေါင်းရကြကုန်လတ္တံ့။ ထိုအခါ ထိုသူတို့ကို ကြည်ညို အားကျ၍ အဆုံးအမကိုခံယူ၍ သောတာပန်လည်းဖြစ်နိုင်၏။ သကဒါဂါမ်လည်းဖြစ်နိုင်၏။ ထိုသို့ပင် မဖြစ်ရသော်လည်း ယခုဘဝ၌ ပြုကြသော ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကုသိုလ်ကြောင့် နတ်ပြည်မှသည် လူ့ပြည်၌ လူ့ပြည်မှ သည်နတ်ပြည်၌ ဆက်ခါ ဆက်ခါဖြစ်၍ မေတ္တေယျမြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်နှင့် တွေ့ကြ၍ အတုမရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ အနန္တဘုန်းတော် တန်ခိုးတော်တို့ကို ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌ ဖူးမြင်ဘူးကြရ၍ အကျွတ်တရား ကို ရကြကုန်လတ္တံ့။

[ဤသို့ ယခုဘဝ ဘုရားသာသနာတော်တွင်း၌ ကြံကြိုက် ရှိနေကြကုန်သော ယခုမျက်မြင် လူရှင်အပေါင်းတို့၏ စခန်း ကောင်း-ထိုင်မီချက်ကို သိအပ်၏။]

ထိုသို့ ယခုဘဝမှစ၍ပြဆိုလိုက်သော လမ်းစဉ် စခန်းစဉ် အတိုင်း ဖြောင့်မတ်စွာ သွားမှုမှာလည်း ဒါနကုသိုလ်မျှနှင့် စိတ် မချသာချေ၊ အားမကိုးသာချေ၊ ရှင်ရဟန်းဖြစ်သူတို့မှာ ပြဆို ခဲ့ပြီးသော စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ သပ္ပာရိသအင်္ဂါတို့နှင့် ခိုင်လုံစွာ ပြည့်စုံပါမှ စိတ်ချလက်ချ အားကိုးရချေသည်။ လူဖြစ်သူတို့မှာ လည်း အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ သပ္ပာရိသအင်္ဂါတို့နှင့် ခိုင်လုံစွာ

သြဝါဒကထာ

ပြည့်စုံပါမှ စိတ်ချလက်ချ အားကိုးရချေမည်၊ ထိုသို့ခိုင်လုံကြ၍ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော လမ်းစဉ် စခန်းစဉ်သို့ အစဉ်အဖြောင့် သွားပေ လတ္တံ့သော သူတို့ကို ဤသာသနာတော်၌ စူဠသောတာပန် ဆိုသည်။

သောတာပန်သည် အပါယ်တံခါးပိတ်သကဲ့သို့ ဤသူတို့ လည်း ယခုဘဝမှစ၍ အပါယ်တံခါးပိတ်ကြကုန်ပြီးဖြစ်၍ သောတာပန် လမ်းစခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်သည့်အတွက်ကြောင့် သောတာပန်အစစ် မဟုတ်ကြသေးသော်လည်း သောတာပန်ပင် ဆိုရကုန်သည်။ ဤသို့ ယခုဆိုက်တိုက်၍ နေရသော မိမိကိုယ် အဖြစ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး မြော်မိကြ၍ သူတစ်ပါးတို့၏ အလဇ္ဇီဓမ္မ၊ အသပ္ပရိသဓမ္မ အတွက်များနှင့် နားရွက်မျှမခတ်ပဲ တည့်မတ် ငြိမ်သက်စွာနေတတ်ကြပါမှ ထိုစခန်း ထိုလမ်း ဖြောင့် တန်းစွာ သွားကြရမည်၊ တည့်မတ်ငြိမ်သက်စွာ မနေတတ်ကြ၍ အလဇ္ဇီဓမ္မ အသပ္ပရိသဓမ္မ အတွက်နှင့် နားရွက်များ ခတ်ကြလျှင် ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံ တရားတစ်ခုခု တိမ်းပါးမှုနှင့် လူ့အဖြစ် ရှင်အဖြစ် မစင်ကြယ်သည့်အတွက် သေခါနီးအချက်တွင် အပါယ်ဘက်သို့ တစ်ချက်စောင်းမိချေက ထုတ်ပြခဲ့ပြီးသော ပါဠိတော်ကြီး အဋ္ဌကထာကြီးများက လွဲလျှင်လွဲပါမှ ပါဠိတော်ကြီး အဋ္ဌကထာကြီးများမည်သည် လွဲသည်ဟူ၍မရှိ၊ မလွဲခဲ့လျှင်လည်း ငရဲထက်ငရဲ ပြိတ္တာထက်ပြိတ္တာ အပါယ်ရွာအပါယ်ခွင် နယ်စဉ်

တလွှား တက်တက်ချောအောင် အမျောကြီးမျော၍ သွားပြန်ဦး
တော့မည်။

ထိုသို့ အမျောကြီးမျော၍ သွားကြရလျှင် လူဖြစ်ရန်အရေး
နတ်ဖြစ်ရန်အရေးနှင့် အဝေးကြီးဝေးကြသဖြင့် ပြဆိုခဲ့ပြီးသော
သာဝတ္ထိပြည်သူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူ အစရှိသော မြတ်စွာဘုရား
သားတော်အစစ် သမီးတော်အစစ် အရိယာသူမြတ် နတ်ပြည်သူ
နတ်ပြည်သားတို့နှင့် ဇာတ်ပေါင်းရန်အရေး အဝေးကြီးဝေး
လေ၏။ မေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မြတ်နှင့်လည်း
အဝေးကြီးဝေးလေ၏။ ယခုဘဝ ပြုကြသောဒါနမှု၊ သီလမှု၊
ဘာဝနာမှု ဘုရားတကာလုပ်မှု ကျောင်းတကာလုပ်မှု ဥပုသ်
စောင့်မှု အစုစုအရပ်ရပ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့သည်လည်း
သဲထဲရေသွန်ဖြစ်၍ ကုန်လေ၏။

အဘယ်သို့ သဲထဲရေသွန်ဖြစ်၍ ကုန်ပါသနည်းဟူမူ
လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာအတွက်မှာမူကား အပါယ်တစ်ခွင်
တက်တက်စင်ပြီးနောက် တစ်ခေါက်တစ်ခါ လူ့ဘုံ လူ့ရွာသို့
ပြန်ခွင့်ရသောအခါ ယခုဘဝ ပြုကြသော ကံစုနှင့်ပင် လူပြန်၍
ဖြစ်ရပေလတ္တံ့၊ နတ်ပြန်၍ဖြစ်ရပေလတ္တံ့၊ သေဋ္ဌေးသူကြွယ်
ပဒေသရာဇ် ဧကရာဇ်စကြာမန္တာတ် နတ်သိကြားဖြစ်ရပေလတ္တံ့၊
ယခုအခါပြုကြသောကုသိုလ်မျိုးမှာ ထိုကဲ့သို့သော ဘဝသမ္မတ္တိ
မျိုးကို အကျိုးကောင်း အကျိုးမြတ်ပြုလိုရင်းမဟုတ်၊ ဘဝများစွာ

ဩဝါဒကထာ

မကြာမတင် လျင်လျင်ဆော့ဆော့ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရားတော်မြတ်ကို ရပါလိုကုန်၏ဟူ၍ ဆုတောင်း ပတ္တနာကြီးအပြီးနှင့် မဂ်တရားဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရားကို ဘဝများစွာ မကြာမတင် လျင်လျင်ဆော့ဆော့ ရမူ ရောက်မူ သည်သာ ယခုအခါ အထွတ်အမြတ်ပြုအပ်သော အကျိုးမြတ် အကျိုးထူးပေတည်း။ ထို လိုရင်းလိုပတ် အကျိုးမြတ် အကျိုးထူး တို့သည် ဤသာသနာနှင့်လည်းလွဲ မေတ္တေယျဘုရား သာသနာ နှင့်လည်းလွဲသဖြင့် သဲထဲရေသွန်ဖြစ်ကြလေကုန်သတည်း။ သုညကမ္ဘာနယ်မှာ ထိုအကျိုးတို့ အခွင့်မရှိပြီ။

မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အကျိုးကို ဆောင်နိုင်သော ပါရမီ ကုသိုလ်မည်သည်---

- ၁။ နိယတကုသိုလ်၊
 - ၂။ အနိယတကုသိုလ်၊
- ဟူ၍ နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။

- ၁။ နိယတဗျာဒိတ်ကို ရကြကုန်ပြီးသော အလောင်း တော်ကြီးများ၏ ကုသိုလ်သည် နိယတကုသိုလ် မည်၏။ ပြယ် ပျောက်ခြင်းမရှိပြီ၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ ဆိုက်အောင် အမြဲဆောင်လေ၏။
- [ဤကား နိယတကုသိုလ်သဘောတည်း။]

ဓမ္မဒီပနီ

၂။ အနိယတ ကုသိုလ်ဆိုသည်ကား အခြေမမြဲ မနက် နဲသော ကုသိုလ်မျိုးဖြစ်၍ ရှေ့သို့ဘုရားသာသနာ အလှမ်းအကမ်းနီး၍ အခန့်သင့်ကြုံတွေ့လျှင် မင်အကျိုး ဖိုလ်အကျိုး နိဗ္ဗာန်အကျိုးကို ဆောင် ပါ၏။ ဘုရားသာသနာ အလှမ်းအကမ်း ကွာဝေး၍ အမိုက်တရား အားကြီးစွာ အဆက်ဆက် ဖုံးလွှမ်း ဘိစီး၍ သွားဖန်များပြန်လျှင် ပြယ်ပျောက်၍ ကုန်ပြန်၏။ ဤအနိယတ ကုသိုလ်မျိုးသာရှိသော သူတို့သည် ဘုရားနှင့်တွေ့ရသော်လည်း နိယတ ဗျာဒိတ်မျိုးကို မရထိုက်ကုန်၊ ဤသို့သော အခွင့် အလမ်းကို မြော်မြင်မိသဖြင့် ယခုဘဝမှ အပါယ်သို့ တစ်ချက် စောင်းခဲ့လျှင် ယခုဘဝ အားထုတ်ကြ သော ကုသိုလ်အစုစု ကောင်းမှုအရပ်ရပ်တို့သည် အကျိုးမနပ်ပဲ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ရန်အခွင့်ကို ဆိုပေသတည်း။

[ဤကား အနိယတ ကုသိုလ်သဘောတည်း။]

ဤအရာ၌ ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှသည်ကို သိကြ၍ အလဇ္ဇီဓမ္မ အသပ္ပုရိသဓမ္မတို့ အတွက်နှင့် နားရွက်မှ မခတ်ပဲ တည့်မတ် ငြိမ်သက်စွာနေရန် အမှုကို ဥပမာနှင့်ပြဦးအံ့။

သင်္ဘောပျက်သူ လူအများသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ အလယ်

သြဝါဒကထာ

၌ နစ်မွန်းမျောပါးနေကြရာ၏။ မဟာသမုဒ္ဒရာစောင့် နတ်မြင်၍ ဆယ်တင်လိုသော်လည်း ထိုသူတို့မှာ ကုသိုလ်ကံဟောင်းနည်းပါးလှ၍ အပြီးဆယ်တင်ခွင့်မရ၊ ထိုအခါ တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ဆယ်တင်ရန် တိုင်တစ်ခုစီ ဖန်ဆင်း၍ပေး၏။ မိမိတိုင်ကို မိမိမြဲမြဲ ကိုင်၍နေကြ၊ ငါးပါးသီလနှင့်တကွ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံများကို ခိုင်လုံစွာ စောင့်ထိန်းကြ၊ ရေသူရေသား ငါးလိပ်မကာရ်း တို့ကိုမြင်လျှင် စိတ်မှမပြစ်မှားကြနှင့်၊ သမုဒ္ဒရာ၌ရှိသော ရက္ခိုသ်ခေါ်သော ရေဘီလူးတို့သည် ပြောင်လာ ပြက်လာ ခြောက်ခြိမ်းလာကြလိမ့်မည်။ စိတ်မှမပြစ်မှားကြနှင့်၊ စိတ်ပြစ်မှားလျှင် ဤတိုင်ပေါ်က ကျလိမ့်မည်။ သမုဒ္ဒရာအစာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ငါမှာတိုင်း ကောင်းစွာနေနိုင်လျှင် ဤကုသိုလ်အတွက် ကြောင့် နက်ဖြန်ခါ ကျယ်ဝန်းစွာသော သောင်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်၍ အစားအစာနှင့် ကျယ်ဝန်းစွာ နေကြရလိမ့်မည်။ ထိုသောင်ကြီးလည်း ရေမလွတ်သေး၊ ထိုနောက် အဆင့်ဆင့် ပြောင်း၍ချမ်းသာစွာနေကြရလိမ့်မည်။ ဆယ်ရက်တိုင် ရောက်လျှင် သမုဒ္ဒရာစောင့် နတ်မင်းကြီး တစ်ယောက်လာ၍ သင်တို့ကို ရတနာသင်္ဘောကြီးနှင့် တင်ယူ၍ ဘေးကင်းရာ သမုဒ္ဒရာကမ်းသို့ တင်ပို့လိမ့်မည်။ ထိုကမ်းတွင် အတုမရှိ သာယာသောမြို့ကြီး၌ ကြီးကျယ်စွာသော သူဌေးသူကြွယ် စည်းစိမ်နှင့် နေကြရလိမ့်မည်ဟုဆိုပေ၏။ ထိုသူတို့သည် နတ်မင်းကြီး

ဓမ္မဒီပနီ

ပြောပေ၍ မိမိတို့ချမ်းသာရန် ရှေ့စခန်းတွေကို သိမြင်ကြသဖြင့် ထိုစခန်းစဉ်အတိုင်း မချွတ်ရောက်နိုင်ရန် ခိုင်မြဲသော စိတ်တစ်ခုကို သန်သန်ကြီးထားကြ၍ နတ်မင်းကြီးဆုံးမခဲ့သော အချက်စုကို တစ်ခုမျှ မပျက် မကွက်ရအောင် ကာယကံ နားရွက်ခတ်ခြင်း၊ ဝစီကံနားရွက်ခတ်ခြင်း၊ မနောကံ နားရွက်ခတ်ခြင်းကိုမျှ မပြုကြပဲ ထိုတစ်နေ့အဖို့မှာ တည်မတ်ငြိမ်သက်စွာ နေထိုက်လှ၏။

- * ပထမသမုဒ္ဒရာစောင့် နတ်မင်းကြီးနှင့် ငါတို့ဘုရား တူ၏။
- * ဒုတိယသမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်မင်းကြီးနှင့် မေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရား တူ၏။
- * တိုင်နှင့် ယခုလူ့ဘဝတူ၏။
- * သောင်အဆင့်ဆင့်နှင့် သုဂတိဘဝအဆင့်ဆင့် တူ၏။
- * တစ်ဖက်ကမ်းရှိ မြို့ကြီးနှင့် နိဗ္ဗာန်တူ၏။
- * ငါး လိပ် မကာရ်းတို့နှင့် ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါ သာမညတူ၏။
- * ပြောင်၍ ပြက်၍ ပြုလာ ခြိမ်းခြောက်လာသော ရေစောင့်ဘီလူးတို့နှင့် သာသနာတွင် မသူတော် လူရှင် အလဇ္ဇီဒုဿီလ တူ၏။
- * ထိုသူတို့ ပြုချက်ကြောင့် နားရွက်ခတ်မှု ဆိုသည်ကား ထိုလူတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရန်ရင်းသော ကာယကံ

သြဝါဒကထာ

ဖြစ်မှု၊ ဝစီကံဖြစ်မှု၊ မနောကံဖြစ်မှုပေတည်း။

[အကြွင်းသိသာလှပြီ။]

ဤသို့ ဒေသနာတော်နှင့်တကွ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော လမ်းနှစ်
ကြောင်းကို ကောင်းစွာမြော်မြင်နိုင်ကြကုန်သော ပညာရှိ
အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည်ကား ယခုဘဝ သေနေ့ကျ
အောင် သူတစ်ပါးတို့၏ အလင်္ဂီဓမ္မ ဒုဿီလဓမ္မ အသပ္ပုရိသ
ဓမ္မတို့အတွက်နှင့် နားရွက်ခတ်ခြင်းကိုမျှ မပြုကြကုန်မူ၍
ယခုရရှိသော အဖိုးတန်ဘဝကို သေနေ့ကျအောင် လှလှကြီး
စောင့်ရှောက်ပြီးလျှင် သိမြင်ပြီးသော သုဂတိအဆင့်ဆင့် နောက်
ဘုရားသာသနာ ချမ်းသာသော လမ်းစခန်းသို့ မချွတ်မခွဲ အမြဲ
ဧကန် သွားကြရန် စိတ်တစ်ခုကိုသာ ခိုင်မြဲစွာထားကြကုန်ရာ
သည်။

၁။ ထိုသို့ လမ်းကောင်းဖြင့် နောက်ဘုရား သာသနာ
သို့ ချမ်းသာစွာ ရောက်နိုင်ရန် တရားတစ်ပါး၊

၂။ နောက်ဘုရား သာသနာသို့ ချမ်းသာစွာ ရောက်
ကြ၍ ဘုရားနှင့်တွေ့ကြသောအခါ ကျွတ်နိုင်ရန်
တရားတစ်ပါး၊

ဤနှစ်ပါးသော တရားဓမ္မ မျိုးဗီဇကိုလည်း ယခုဘဝက
အရ ကြိုးစားကုန်ရာသည်။

ကြိုးစားရန် တရားဆိုသည်ကား-

၁။ ဝိဇ္ဇာတရား တစ်ပါး၊

၂။ စရဏတရား တစ်ပါး၊

ဤနှစ်ပါးတည်း။

ဝိဇ္ဇာဆိုသည်ကား-

အနိစ္စ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ ဒုက္ခဝိပဿနာဉာဏ်၊ အနတ္တ
ဝိပဿနာဉာဏ် ဤသုံးပါးတည်း။

စရဏဆိုသည်ကား-

အောက်က ပြဆိုခဲ့ပြီးသောလူတို့မှာ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ
သပ္ပရိသ အင်္ဂါစုတည်း၊ ရဟန်းတို့မှာ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ သပ္ပရိသ
အင်္ဂါစုတည်း။

ထို ဝိဇ္ဇာစရဏမျိုး ဝီဇနစ်ပါးတို့တွင် စရဏတရားကား
အပါယ်လမ်းမှ လွတ်ကင်း၍ သုဂတိအဆင့်ဆင့် မြင့်မြတ်သော
လမ်းစခန်းဖြင့်သာ နောက်ဘုရားသာသနာသို့ ဖြောင့်မတ်စွာ
ဆိုက်ရောက်နိုင်ရန်တရားတည်း။ ဝိဇ္ဇာမျိုး ဝီဇတရားကား
နောက်ဘုရားနှင့် တွေ့ကြုံကြသောအခါ အကျွတ်ရနိုင်ရန်
တရားတည်း။

အကြင်သူသည် ယခုဘဝ၌ ဝိဇ္ဇာမျိုးကား ရှိ၏။ စရဏ
တရား လုံလောက်စွာမရှိ၊ ထိုသူသည် နောက်ဘုရား သာသနာသို့

ဩဝါဒကထာ

ချမ်းသာစွာရောက်နိုင်ရန် လမ်းရိက္ခာမရှိ၊ လမ်းရိက္ခာမရှိက နောက်ဘုရားသာသနာနှင့် ငါတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မထင်စားရ။

အကြင်သူသည် ယခုဘဝ၌ သီလသံဝရ စရဏတရားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဝိဇ္ဇာတရားမူကား အတုအပနှင့်ပြီးရ၍ မျိုးဗီဇ အဆံမာသော ဉာဏ်ပညာမရှိ၊ ထိုသူသည် နောက်ဘုရား သာသနာသို့ ချမ်းသာစွာရောက်ရ၍ ဘုရားနှင့်တွေ့သော်လည်း အကျွတ်မရ၊ ဘုရားဒါယကာ၊ ကျောင်းဒါယကာ၊ တန်ဆောင်း ဒါယကာ၊ သိမ်ဒါယကာ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကီ၊ ဘိက္ခု၊ ဘိက္ခုနီ ခေါ်ရရုံအမှုနှင့်ပင် ထိုတစ်သာသနာ ပြီးရှာပြန်လတ္တံ့။

ဥပမာကား-

- * စရဏတရားမည်သည် ကျေးငှက်တို့မှာ အတောင် အင်္ဂါ ခြေအင်္ဂါနှင့်တူ၏။
- * ဝိဇ္ဇာတရားမည်သည် မျက်စိအင်္ဂါ နှုတ်သီးအင်္ဂါနှင့် တူ၏။

ဤသာသနာနှင့် နောက်ဘုရားသာသနာနှစ်ပါးသည် တစ်ယူဇနာမျှ ကွာခြား၍ နေကြသော အဗ္ဘန္တရ သရက်တောကြီး နှစ်ခုနှင့်တူ၏။ သုဂတိဘဝတို့သည် အကြားတစ်ယူဇနာခရီးတွင် လမ်းစဉ်တစ်လျှောက် ခဲတစ်ကျကွာ နှစ်ကျကွာ ရှိနေကြသော တောသရက်ကြမ်းပင်ကြီးတွေနှင့် တူ၏။ အောက်မြေပြင် တစ်လျှောက်၌ကား ကျေးငှက်တို့ကို တွေ့ရှိလျှင် အတင်းဖမ်း၍

မို့စားသော မြွေဆိုးစသည်အနံ့ရှိ၏။ မြေသို့ကျရောက်သမျှသော ကျေးငှက်သည် အသက်ချမ်းသာသည်မရှိ။ ဤ၌ မြေပြင် တစ်လျှောက်နှင့် အပါယ်ဘုံတူ၏။ အတောင်အင်္ဂါ ခြေအင်္ဂါ မျက်စိအင်္ဂါ နှုတ်သီးအင်္ဂါ အလုံးစုံနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော ကျေးငှက် တို့သည် အပ္ပန္နရသရက်တောကြီးတစ်ခု အသီးတုံးလျှင် ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် သစ်တစ်ပင်မှ သစ်တစ်ပင်သို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်သာ အသီးသီးရာ အပ္ပန္နရ သရက်တောကြီးတစ်ခုသို့ သွားရောက်၍ စားသောက် ပျော်မြူးကာ နေကြကုန်၏။

[ယခုအခါ ဤသာသနာ၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ကာမာဝစရ ဝိဇ္ဇာစရဏ ဓမ္မတို့နှင့် ပြည့်စုံကြကုန်သော ရှင်လူအပေါင်း တို့သည် ထိုကျေးငှက်တို့နှင့် တူကုန်၏။]

အချို့သော ကျေးငှက်တို့သည် အတောင်ကားရှိကြကုန်၏။ နှုတ်သီးအင်္ဂါ ကျိုးပျက်၍ နှုတ်သီးကား မရှိကြကုန်။ ထို ကျေး ငှက်တို့သည် ပထမငှက်တို့နှင့်အတူပင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် အပ္ပန္နရ သရက်တောကြီးသို့ ရောက်နိုင်ကြကုန်၏။ နှုတ်သီး မရှိသည်အတွက် သရက်သီး အရသာကိုကား မရနိုင်ကြကုန်။ သရက်တောကြီး၏ အရိပ်ကို ခိုရကုန်၏။ သရက်တောကြီး၏ တင့်တယ်ခြင်း ကျက်သရေကို ကြည်လင်စွာ မြင်ကြရကုန်၏။ နှုတ်သီးမရှိသည်အတွက် အသီးအရသာကို မရ၊ အရွက်ရ အရွက်ကြမ်းမျှနှင့် မျှတကြရကုန်၏။ ဤကျေးငှက်တို့နှင့်

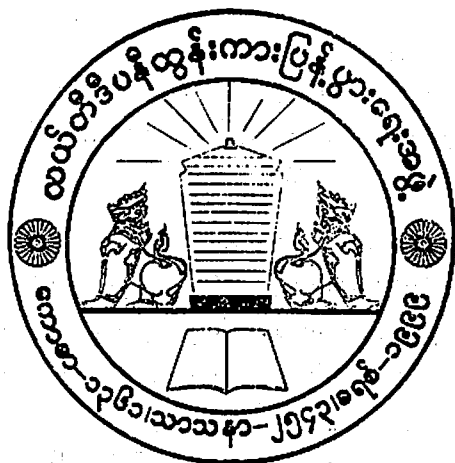
ဩဝါဒကထာ

ဤသာသနာဝယ် ဝိဇ္ဇာမျိုးကို မကြိုးမစား သီလတရားနှင့်ပြီး၍
 နောက်သာသနာ၌ အကျွတ်မရထိုက်သောသူတို့ တူကုန်၏။
 အကြင်ကျေးဇူးတို့သည် နှုတ်သီးအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံကြကုန်၏။
 အတောင်ကျိုးပျက်၍ အတောင်အင်္ဂါ မရှိကြကုန်။ ထိုကျေးဇူး
 တို့သည် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် မပျံနိုင်ကြကုန်မူ၍ မြေပြင်မှာ
 လျှောက်သွားကြရကုန်၏။ အဗ္ဘန္တရ သရက်တောကြီးသို့ ချော
 မောစွာ ရောက်ပေါက်ရန်အခွင့် အလွန်နည်းလှ၏။

ယခုအခါ သုတ်အဘိဓမ္မာကျမ်းဂန်ကိုသာ တတ်သိ၍
 စတုပါရီသုဒ္ဓိသီလစရဏတရားမှ ချို့တဲ့သောသူတို့သည်
 ထိုကျေးဇူးတို့နှင့် တူကြကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ယခုအခါ သာသနာမြတ်၌ ကြံ့ကြိုက်ကြရ
 ကုန်သော သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့သည် ပထမကျေးဇူး
 တို့နှင့်တူစွာ ဤဘဝမှသေလွန်ကြလျှင် သုဂတိစခန်း မြတ်သော
 လမ်းဖြင့် နောင်ဘုရားသာသနာတော်သို့ ချမ်းသာစွာ ဆိုက်
 ရောက်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဓမ္မဒေသနာတော်ကို
 ကြားနာရသည်အဆုံး၌ အကျွတ်တရားကို ရနိုင်ကြရန် နှစ်တန်
 သော ဝိဇ္ဇာဓမ္မ စရဏဓမ္မများကို ယခုဘဝ အရအမီ ကြိုးစားကြ
 ကုန်ရာသတည်း။

ဤတွင် ၁၃-ပုစ္ဆာ လျှောက်ထားသူ ဒါယကာတို့ကို
 ဩဝါဒပေးလိုက်သော ဩဝါဒခန်းပြီး၏။
 ဓမ္မဒီပနီပြီး၏။

လယ်တီပနိ ထွန်းကားပြန်ပွားရေးအဖွဲ့
သန့်စင် စိစစ်ပြီး ဓာမ္မ။

မိခင်ရောဘတီ